DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Artemis

İPEK ONGUN

Bir Genç Kızın Gizli Defteri

1

104. BASKI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İPEK ONGUN

Bir Genç Kızın Gizli Defteri

1

ARTEMİS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ABG/148
AB/339
AÇ/104
A/55

BİR GENÇ KIZIN GİZLİ DEFTERİ

İpek Ongun

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
Türkçe Düzenleme: Alev Zeynep Şimşek, Alp Özalp
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Kapak İllüstrasyonları: Betül Sayın
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu, Murat Yıldırım

104. Basım, Haziran 2017
54. Basım, Temmuz 2012

Önceki Baskılar
Epsilon Yayınevi: 21-53. Baskılar
Altın Kitaplar: 1-20. Baskılar

ISBN: 978 - 605 - 4560 - 84 - 4
Sertifika No: 10905

İPEK ONGUN © 1990

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İPEK ONGUN

Bir Genç Kızın Gizli Defteri

1

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gençlik günlerimizin hüznünü, pırıltısını
yüreğinde duyabilen hassas insan,
Nilgün Himmetoğlu'na...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu anı defteri bana aittir.
Benim iznim olmadan defterimi
karıştıran ve okuyan, dünyanın
en terbiyesiz insanıdır.
Serra Noyan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önsöz

Neden yazarız?
Daha doğrusu neden anı defteri tutarız?
Bu soruyu ilk gençlik yıllarında anı defteri tutan genç ve artık pek de genç olmayan kişilere sormadan önce bir de kendime sorayım dedim.

Bakıyorum, ilk defterimi hazırlık sınıfında tutmaya başlamışım. Yatılıydım ve yatılı olmaktan nefret ediyordum. Çekingen ve içe dönük bir çocuktum; o güzeller güzeli okulum (Arnavutköy Kız Koleji, şimdiki adıyla Robert Lisesi) hiç mi hiç gözümde yoktu; çünkü annemi, odamı, evimi deliler gibi özlüyordum. Her şey yeniydi, her şey değişikti ve bir tek arkadaşım yoktu. Bundan daha beter bir durum olabilir miydi?

İşte bu koşullar altında anı defteri tutmaya başlamışım. Anı defterim benim arkadaşım olmuştu. Büyük büyük hüzün, sıkıntı, kuşku sıradağlarının arasına serpiştirilmiş küçük mutluluklarımı da yazmışım ama hele de ilk yıllar hep acı acı yakınmalarla dolu defterim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yıllar geçtikçe okul ve dersler umacı olmaktan çıkmaya başlamış, kurulan dostluklarla öğrencilik, eğlenceli ve zevkli hâle gelmişti. Hele lise son sınıflardayken...

O yıllar bu ağzı sıkı dostuma ihanet ettiğim yıllardır diyebilirim. Günler o denli arkadaşlarımla doluydu ki, anı defterim bir kenarda öylece duruyordu.

Derken yeni sorunlar, yeni yaşam biçimleri, evlilik ve çocuklar dönemi başladı ve ben eski dostuma yeniden döndüm. Danışmak, paylaşmak, düşünmek için... Yazarken sanki yüksek sesle düşünüyordum.

Şimdilerdeyse yine anı defteri tutuyorum. Ama bu kez dertleşmenin yanı sıra yaşamımdaki güzel olayların, "yaşanan" anların ne kadar değerli olduğunun farkına vardığım için... Bu güzel ve mutlu anıları, içinde binbir rengin yanıp söndüğü minik kristal toplarmışçasına, ipe dizerek bir gerdanlık oluşturuyorum sanki.

İlk kitabımın basılışı, kızlarımın mezuniyet törenleri, bir Anneler Günü, deniz kenarında sakin bir hafta sonu, güzel bir piyes, okuduğum etkileyici bir kitap... Bunların her birini yitirmemek kaygısıyla ipime diziyorum ve saklıyorum.

Şöyle geriye bakınca anı defterimin benim için, zor yıllarda anlayışlı, ağzı sıkı bir dost, daha sonraki yıllarda düşünmeme yardımcı olan bir arkadaş ve şimdilerde özellikle güzel anıları saklamak için kullandığım sevgili bir kasa olmanın yanı sıra pek çok şeyi paylaştığım rahat ve güvenilir bir yoldaş olduğunu görüyorum.

Diğerlerinin nedenlerine gelince... Bir genç kızımız annesiyle babası kendisine haksız davrandığında bunları anı defterine, kendisi anne olduğunda aynı şeyleri yapmamak için kaydettiğini anlattı.

Bir başkası annesinin ilgisizliği sonucunda anı defterine başladığını söylüyordu. Anlattığı hiçbir şeyi dinlemiyordu an-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

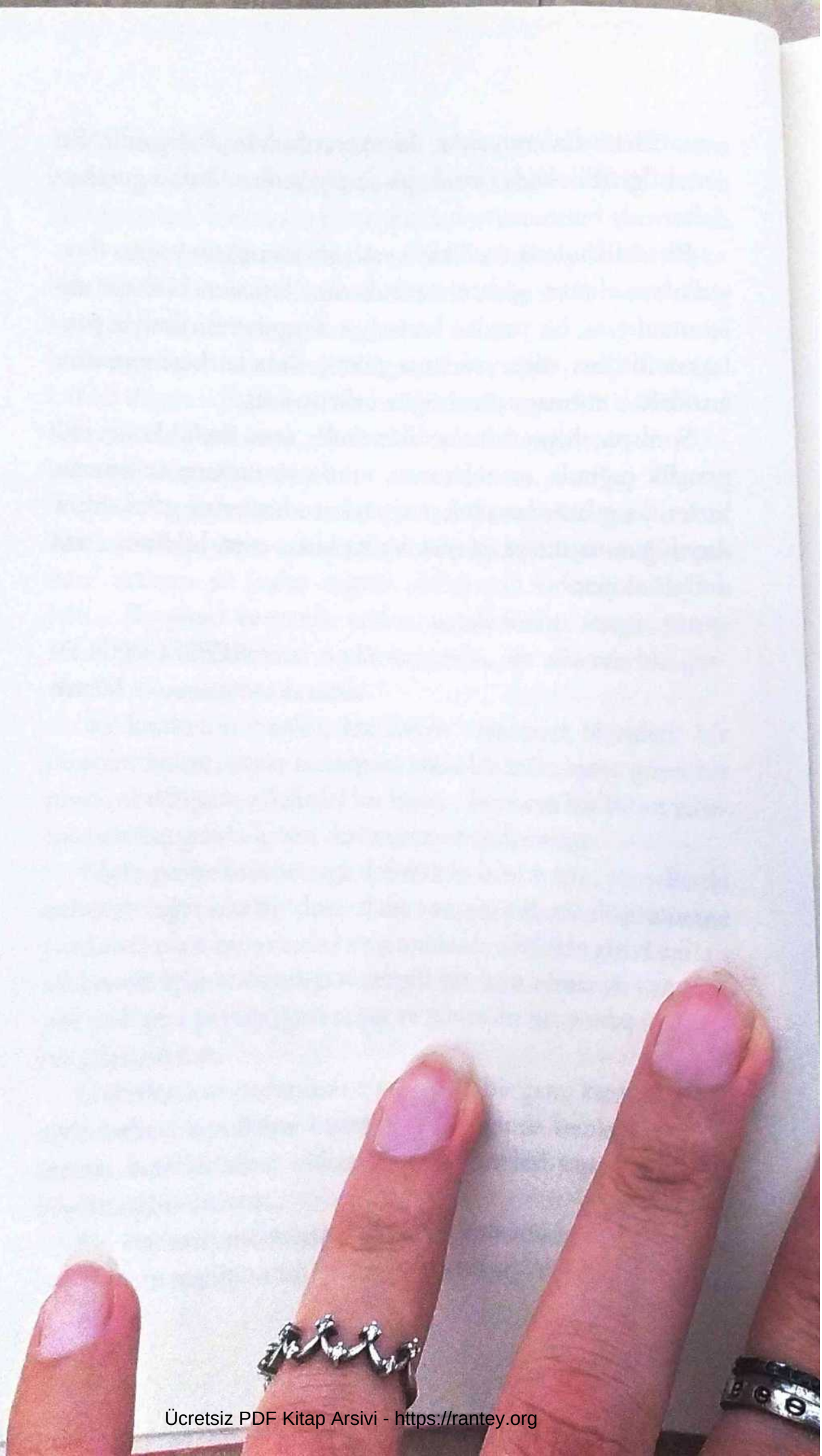
nesi. "Beni dinlemiyordu, duymuyordu bile..." diyordu. Bir genci ilgisizlik kadar yaralayan az şey vardır. O da sığınağını defterinde bulmuştu.

Bir delikanlıysa özellikle o yaşlarda insanların yoğun duygular yaşadığını, aşklarını, evinde olup bitenleri kimseye anlatamadığını, bir yandan bu yoğun duyguları birileriyle paylaşma ihtiyacı, öbür yandansa gülünç olma korkusunun onu anı defteri tutmaya yönelttiğini belirtiyordu.

Sonuçta, hepimizin her dönemde, ama özellikle de ilkgençlik çağında, sorunlarımızı, mutlu ve mutsuz anlarımızı bizleri yargılamadan dinleyen, paylaşan birilerine gereksinim duyduğumuz ortaya çıkıyor. Ve bu biri... evet, bildiniz... anı defteri oluyor.

İPEK ONGUN
Mersin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

25 Nisan

Okuldan nefret ediyorum!
Sıska kızlara bayılan oğlanlardan nefret ediyorum!
Ve de, şu ara en çok annemden nefret ediyorum!

Dün annemle yine atıştık. Aman aman, ne öfke, ne öfke. Neymiş, beni elimde fıstıklı dondurmayla yakalamış! Zaten babam seyahate gideli acayip sinirli. Menopoz dönemine mi girdi ne?

Geçen gün Yeşim'le konuşuyorduk da, onun annesi de vara yoğa bağırıyormuş. O da bizimki gibi bir yelpaze edinmiş, ikide bir ter basınca yelpazesiyle serinlemeye çalışıyor, bir yandan da bir sürü huysuzluk ediyormuş. Neyse, biz gelelim bizim olaya.

Bir elimde şöyle dolgun bir fıstıklı dondurma külahı, öbür elimde aile boyu kola şişesiyle tam kapıdan giriyordum ki, annemle burun buruna gelmez miyim'? İşte ben, kötü zamanlama diye buna derim. Annemin en sinirli olduğu zaman, işinden eve geldiği ilk bir saattir. O kritik saati atlattıktan sonra, "Ee, anlat bakalım, bugün neler oldu," der, ben de ancak o zaman ağzımı açarım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Orada durmuş, bir elimdekilere, bir yüzüme bakıyordu, ama ne bakış, Tanrım!

"Yine mi abur cubur?"

(Oysa bir türlü anlatamadığım, abur cubur değil, moral yiyecekleriydi onlar. Bugün iki sınav vardı ve çalışırken dondurmayla kola insana güç veriyor.)

"Sen bu gidişle dünyada kilo veremezsin!"

(Teşekkürler, sağ ol anneciğim, yani çok güzel moral verdin. Ben de biliyorum şişko ve sivilceli bir kız olduğumu, ama bunu bu kadar acımasızca insanın yüzüne vurmak hiç de hoş bir davranış değil.)

"Bir de tutturmuş, butikteki o kıyafeti istiyorsun."

(Ahh evet, o mavi pantolon, pembe t-shirt, üzerine yine uçuk mavi mont. Altında da pembe spor ayakkabılar! Rüya gibi bir takım.)

Anneme son okul çayı için o kıyafeti istediğimi ima etmiştim, o da eski fırınımız artık çalışamaz hâle geldiğinden yeni bir fırın almayı düşündüğünü, ilk taksitin de bu ay ödenmesi gerektiğinden bu pahalı takımı alamayacağını, dolabımın giyilmemiş giysilerle dolu olduğunu, zaten çaya etekle değil de pantolonla gidileceği fikrini bir türlü anlayamadığını; onun bildiği, bu gibi yerlere kızların doğru düzgün etek ve bluzlarla gitmeleri gerektiğini söyledikten sonra birkaç kilo verip, saçımı da onun kuaföründe fönletirsek, dolabımdaki herhangi bir kıyafetle pekâlâ da şık olabileceğimi eklemişti! Eğer annem inat eder de sırf hanım hanımcık olayım diye beni çaya eski bir etekle göndermeye kalkarsa, hiç gitmem daha iyi. Düşünsene, herkes pantolonlu, bir tek ben etekli. Dünyada gitmem!

Bu olaydan sonra otur da sınavlara çalış. İnsanda moral bırakmıyorlar ki... Nitekim sınavlar da istediğim gibi geçmedi.

Okuldaysa o salak Atasay yine sıska Filiz'le şakalaşıp, aptal aptal güldü durdu. İyi ki onu beğendiğimi bir tek Ayşegül

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

biliyor, yoksa rezil olmuştum, rezil. İp gibi bacaklarıyla, zekâ düzeyi oldukça düşük bir kız, Filiz. Atasay onda ne buluyor bir türlü anlayamıyorum. Hele her teneffüste tuvalete koşup kâküllerini taraması yok mu, insanı sinir eder. Murat da Filiz'i beğeniyormuş. İyi mi? Erkekleri anlamıyorum.

Filiz'in oğlanları etrafına toplayıp kıkırdaması, yüksek sesle konuşması, oğlanların da onun peşinden gitmesi yalnız benim değil, Ayşegül gibi güzel bir kızın bile sinirine dokunuyor. Gösterişçi kız, ne olacak. Onların yüzünden okuldan soğudum. Okul çayına da gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum. Hele de o mavili pembeli takımı almadıktan sonra, ne diye gideyim ki?

Yitip gitmiş bir cumartesi

Annem bugünlerde iyice benimle bozdu aklını.

"Hafta sonu babaannene gitmemiz gerek," diye beni de sürükledi. Ne kadar, dersim var, dedimse de dinletemedim. Arada sırada büyükleri ziyaret etmek gerekmiş, bunun için de böyle "homur homur homurdanmamalıymışım". Oysa annem de babaanneme bayılmaz ya, neyse kalkıp gittik. Ne kadar sıkıcıydı Tanrım! Patladım, patladım. Zaten onlar da patlıyorlardı ki, ikisinin de yüzü beş karış asıktı.

Babaannem bizi her zaman olduğu gibi sitemlerle karşıladı.

"Ne çok oldu sizleri görmeyeli, aramasam arayacağınız yok. Hayırsızlar sizi. Şurada bir yaşlı kadın var; öldü mü, kaldı mı diye merak etmek yok mu?"

Nefret ediyorum bu tür karşılanmaktan. Annemse, bu konuşma biçiminin eski zaman kişilerince bir sevgi göstergesi olduğunu söylüyor. Oldukça garip bir sevgi göstergesi...

Babaannem yanağımı sıkıp, "Tontoş," dedikten sonra klasik sorularına geçti. (Yanağımın sıkıştırılıp, "tontoş" denerek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üç yaşında geri zekâlı bir bebek muamelesi görmekten hiç mi hiç hoşlanmıyorum.)

"Derslerin nasıl bakayım?"

"Şöyle böyle."

Yanıtımı beğenmemiş olacak ki, ağzı aşağı doğru inerken, kaşları yukarı doğru kalktı.

"Oldu mu ya, oldu mu ya. Senin gibi akıllı, zeki bir kız."

Ay, bunları yazarken bile içime sıkıntılar basıyor. Sonra bize hazırladığı kurabiyelerle çayı getirdi. Tabii annem hemen kaşıyla gözüyle kalkıp yardım etmemi işaret etti, oysa kendi kalkmış yardım ediyordu bile. Bir kurabiye tabağını da üç kişi taşımaz ki...

Eve dönerken de bir güzel azar işittim. Büyükler iş yaparken ben öylece yerimde oturuyormuşum.

"Ama anne, sen zaten kalkmıştın," dememe kalmadı, büsbütün parladı. Yerimden kalkmaya neredeyse kira istiyormuşum, oysa hemen fırlayıp yardım etmeliymişim. Ayrıca beni gözlemiş, büyükler odaya girdiklerinde de yeterince çabuk davranmıyormuşum ve bu ağırdan alışım gerçekten çok, çok çirkin görünüyormuş. Saygısız bir genç kız görüntüsü sergiliyormuşum (sözler aynen anneme ait). İşte bu biçimde söylendi durdu. Arabayı da öyle hırslı kullanıyordu ki, sonunda dayanamayıp, "Anne, biraz sakin olsana," deyiverdim.

Ya ben artık iyice sinirine dokunuyorum ya da bir derdi var bu kadının. Zaten babaannemdeyken bir ara, yani o sorgulamalardan sonra kurabiyelerimi ve kitabımı alıp bir köşeye çekildiğimde, (bu tür akraba ziyaretleri için elimin altında daima bir kitap bulundurmak gibi akıllıca bir alışkanlığım vardır) onların fısıldaşarak konuştuklarını fark ettim.

Bir ara annem sesini yükselterek, "Ben elimden geleni yaptım," dedi. Babaannem ise beni işaret ederek annemi susturdu. Aralarında bir şeyler dönüyor ama ne?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2 Mayıs

Dün gece müthiş bir rüya gördüm. Üstelik uyandığımda da unutmamıştım. Hâlâ unutmadığım için defterime yazmaya karar verdim.

Rüyamda, Brad Pitt karşımda eğilip, o güzel gözlerini gözlerime dikerek, "Benimle dans eder misiniz?" diyormuş. Üzerinde korsan giysileri varmış ve büyük, tüylü bir şapkayı yerlere kadar eğmişmiş bunu söylerken. Ona doğru yürüyormuşum, güçlü eli benim incecik belimdeymiş (ben nedense incecik oluvermişim), beni döndürmeye başlıyormuş. Koca salonda herkes durmuş, şahane dansımızı izliyormuş. Çok da süper dans ediyormuşuz doğrusu.

Birden Jennifer Aniston görünmüş, deliler gibi bağırıyormuş: "Brad'i elimden alamazsın, pis sıska!"

Rüyada olmama karşın, hangi söze daha çok sevineceğimi bilemez hâldeymişim. Pis "sıska"ya mı, Brad'i baştan çıkaran bir dişi olarak suçlanmama mı?

Ama itiraf etmek gerekir ki Brad onun ağzının payını bir güzel vererek, "Serra'yla böyle konuşamazsın, Jennifer," diyormuş. Bunun üzerine Jennifer çığlıklar atarak dans etmeye başlıyormuş. O güzelim tatlı müziğin yerini deli bir rock müziği almış. Işıklar yanıp sönüyor, orkestradan klakson sesleri yükseliyormuş.

Jennifer benim üzerime üzerime geliyormuş; tam o sırada içeri giren Madonna, Jennifer'a bağırmaya başlamış, beni savunuyormuş galiba. Brad'le birbirimize bakıyormuşuz. Jennifer bağırıyor, Madonna bağırıyor, orkestra delirmiş gibi acayip sesler çıkararak çalıyormuş.

"Kızım, uyan diyorum. Ay, sen adam olmazsın. Ortalık birbirine giriyor, sen hâlâ uyuyorsun. Çabuk uyan, kalk, çabuk."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi açtığımda Madonna'nın yerinde annem duruyordu. Hoş, o da Madonna gibi bağırıyordu ama bu çoook başkaydı ne yazık ki... Güzel rüyam böylece sona ermişti; annem ise söylenmeye devam ediyordu.

"Minibüs gelmiş, iki saattir klakson çalıyor, arkadaşların sesleniyorlar. Ben de çoktan gitmişsindir diye aldırmadıydım. Hey yarabbi, çabuk ol çabuk!"

Yataktan öyle bir fırladım ki, neredeyse başımı dolabın kapısına vuracaktım. Yatağın üzerine fırlatılmış eteğimle gömleğimi üzerime geçirirken annem, "Şu hâle bak. Ne etek asılmış, ne gömlek. Hepsi cumbul cumbul olmuş," diyordu.

"Eğer onları asmış olsaydım, şimdi bu çabuklukla giyinemezdim."

"Haydi oradan, bir de durup benimle çene yarıştırma." Ben çoraplarımı giyerken, annem çalışma masamın üzerinde lacivert bir yumak hâlinde duran hırkamın kollarını devşiriyordu. "Bari kollarını düzgün bıraksaydın... Bir tanesi düzgün, ötekisi tersinde bırakılmış... aaaa..."

"Ay anne, ne bağırıyorsun, ödümü koparttın. Zaten aklımı başıma toparlamaya çalışıyorum."

"Çorapların delik!"

"Ne olmuş delikse?"

"Kızım hiç delik çorapla okula gidilir mi? Sanki başka çorabın yokmuş gibi. Çabuk onu bırak ve başka bir şey giy." Annem hızını alamayıp, bu kez kendi kendine söylenmeye başladı. "Bir çekmece dolusu çorabı var, gider delik olanını giyer."

"Anne! Bu son gri çorabım, ötekiler renkli. Okula lacivert ve gri dışında bir şey giydik mi biliyorsun idaredekiler kriz geçiriyorlar."

"Yani öbür gri çoraplarının hepsi kirlide mi?"

"Evet," dedim ve odadan fırladım, şu annem de öyle zamanlarda sohbete başlar ki...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir türlü anlamıyor; bizim okulun idarecileri renk meselesini kafalarına takmışlar bir kere, yani neredeyse iç çamaşırlarımıza kadar gri ve lacivert giydirecekler.

Biri yanılıp da mavili bir yelek filan giymesin, müdür muavininden tut coğrafyacıya kadar hepsi seferber olur rapor ederler. Bir, iki, üç derken işin şakası yok, bakarsın disiplini boylamışsın.

Kendimi minibüse attığımda, bu kez de Sefer ağabey günün durumu ve önemini belirten konuşmasını yaptı.

"Bak Serra, kardeşim, bu, bu ay sekizinci oluyor. Bir daha beklemem, çeker giderim, bilmiş ol."

"Özür dilerim Sefer ağabey. Gece geç vakte kadar çalıştım, sabah yorgunluktan uyanamamışım."

Sefer ağabey hırsını alınca yumuşadı. Zaten daha öncekilerde de böyle olmuştu. Hep, bu son, der ama iyi adamdır Sefer ağabey, yine de beni ve benim gibi gecikenleri almaya devam eder.

"Yani canın sağ olsun aslında... da... Okula gecikiyorsunuz, sizin iyiliğiniz için..."

"Biliyorum Sefer ağabey, sağ ol. Bir daha gecikmem, merak etme."

Sefer ağabeyi kızdırdığıma göre, onun arabesk kasetini kaldırıp, benim kasetlerden birini çalmasını öneremezdim tabii. Neyse... Yarın sabaha, diyerek camdan dışarısını izlemeye koyuldum. Karnım zil çalıyordu ama yavaş yavaş kendime gelmeye başlamıştım.

Ne biçim uyanıştı o Tanrım! Hele de öyle tatlı bir rüyadan sonra. Beynim sanki kafatasımın dışındaymış gibi bir his. Annemle, Sefer ağabey engellerini aşıp, kendimi minibüsün tekdüze sallantısı içinde bulduktan sonra beynim de yavaş yavaş kafatasımın içine girdi.

İşte rüyam ve sonrası...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acaba rüyamın nedeni yaklaşan okul çayı mı? O pembeli mavili takımın bana yakışacağından eminim, sonra pantolonun üzerindeki mont da popomu örteceğine göre sorun yok demektir.

Bunu bir tek sana söylüyorum sevgili defterim, Ayşegül'e bile söylemedim. O kıyafeti giyersem, Atasay'ın dikkatini çekeceğim kesin, ama annemde şimdilik hiçbir kıpırdama yok. Babam da hâlâ seyahatte. Ne bitmez yolculukmuş bu.

Bu hafta sonu okumak için kütüphaneden tam üç kitap aldım. Bana, "kitap kurdu" diyorlar ama okuldakilerin saçmalıklarını çekeceğime, odamda kitap okumayı yüz kez yeğlerim.

Sonra ben yazı yazmayı da seviyorum, ünlü bir yazar olmak istiyorum. Edebiyat öğretmenime bu arzumu söylediğimde bana, "Bol bol oku. Günlük tut, günlük tutmak yazı yazmanın iyi bir başlangıcıdır. Olayları, hissettiklerini, gözlemlediklerini defterine yaz," demişti. Onun için ben de hem günlük tutuyor hem de okuyorum. Bazen elime öyle güzel kitaplar geçiyor ki, saatlerce okuduğumun farkına bile varmıyorum, ta ki annem gelip, "Haydi yeter artık, yat uyu," deyip, ışığımı söndürene dek.

Kitaplarımdan başka bir de arkadaşım Ayşegül'ü seviyorum. Bu ikisi bana yetiyor. Ayşegül'ü güzel olduğu hâlde kasılmadığı için seviyorum. O benim gibi şişman ve sivilceli ve de gözlüklü değil. İncecik, uzun boylu. Yemyeşil gözleri de ne kadar ışıltılı. Sonra neşeli olmasını da seviyorum, birlikte çok gülüyoruz. Evet, ışığımı söndürüp yatmalıyım artık. İyi geceler!

5 Mayıs

Bugün çok ayıp bir şey yaptım!

Annemle teyzemin konuşmalarını gizlice dinledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapı dinlemenin çok kötü bir şey olduğunu biliyorum. Ama iyi ki dinlemişim. İ-yi-ki din-le-mi-şim!

Annem telefonda Defne teyzem ile konuşuyordu. Söylediklerinin duyulmasını istemediği zaman fısıltıyla konuşur annem, ama onun fısıltılı zannettiği öyle keskin bir fısıltıdır ki, değil odanın öbür ucundan, öteki odadan bile duyulur. Aynen yazıyorum.

"Serraların okul çayı var ya, hani sana sözünü etmiştim." Zaten dikkatimi çeken de bu cümle olmuştu. Adımı duymasam geçip gidecektim ama adımı duyunca, dur bakalım neler oluyor, diye hemen kulağımı kapıya yapıştırdım.

"İşte o çay için yeni bir kıyafet istemişti ya... Evet, evet, o mesele. İşte bil bakalım bugün ne yaptım? Bankadan erken ayrılıp o butiğe gittim ve Serra'nın istediği takımın tümünü aldım."

Olduğum yerde kalakalmıştım. Annem ise konuşmasını keyifle sürdürüyordu.

"Evet, belki de yaptığım delilik Defneciğim, ama hani o Serra'yı elinde fıstıklı dondurmayla yakaladığım gün vardı ya, o günkü öfkem çok başka şeylerden kaynaklanıyordu, anlarsın ya. Sonradan içime battı kızcağıza öyle bağırıp çağırmam. Bir de bugün bankada otururken düşündüm de, insan kaç kez on beş yaşında olur, insanın yaşamında bir okul çayı kaç kez bu denli önemli olabilir. Bizim o yaşlarımızı hatırlasana. Seninle nasıl saatlerce ne giyeceğimizi düşünür, tartışırdık. Bir keresinde sen benim saçlarımı bigudilerle sarmıştın da annem bizi yakalamıştı, ikimizi de bir güzel azarlamıştı." Annem gülüyordu. Demek annem de bir zamanlar çocukmuş, gençmiş ve de azar yermiş. Bak işte bunu hiç düşünmemiştim.

"İşte böyle Defneciğim. Ne yapalım, fırın bir ay daha bekleyiversin. Kapı mı çalınıyor? Tamam, sonra ara, yine konuşuruz. Öptüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlk kez annemin "öptüm" sözcüğüne kızmadım, oysa sinir olduğum laflardan biridir bu "öptüm". Yakalanmamak için bir koşu odama gittim. Doğrusu annemden bu kadarını beklemiyordum. Müthiş bir davranıştı, müthiş! Ama şimdi armağanımı alınca şaşırmışları oynamam gerek. Hemen aynanın karşısına geçip bir iki şaşkın yüz denedim. Öylesine kötüydü ki, aynadaki görüntüme, "Kızım Serra," dedim. "Geleceğinin sahnede olmadığı kesin."

İnanamıyorum! İnanamıyorum! Artık çaya gidebilirim. Herkes kıyafetime bayılacak. Şimdiden kendimi maviler ve pembeler içinde görür gibiyim. Bakalım Atasay ne yapacak? İçimden, yaşasın annem, diye bağırmak geliyor. Ama susup, bildiğimi belli etmemeliyim. Hay Allah, annem nasıl da yaptı bu işi? Aslında bazı ufak tefek kusurlarına karşın, pek de fena kadın sayılmaz.

Bundan böyle cumartesi sabahları kahvesini ben yapıp, eline vereceğim. Böyle şeylere bayılır...

7 Mayıs

Neler oldu neler!

Bir kere çayı düzenleyecek olanlar birbirlerine girdiler ve onca zamandır beklediğimiz bahar çayı cop diye suya düştü! (Ben bu ünlem işaretlerini oldukça sık kullanıyorum galiba ama duygularımı belirtmeme yardımcı oluyor. Yine de edebiyat öğretmenine bir soracağım, bakalım o ne diyecek bu konuda.)

Komitede görevli olan Orhon bir yeri önermiş, Cihan ise meğer başka bir yerle anlaşmışmış. Cihan'ın anlaştığı yer çok pahalı.

Orhon, "İptal ettiririz," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cihan ise, "Ayıp olur," dedi. "Şimdi hem git adamlarla anlaş, sonra da git vazgeçtik de."

"Neden ayıp olacakmış," diye Orhon üsteleyince Cihan da, "Öyleyse ben komiteden istifa ediyorum. Hem işi bana veriyorsunuz, hem de yaptığımı beğenmiyorsunuz. Zaten zorla kabul etmiştim," diyerek kesin tavrını koydu.

Orhon baktı bu durumda her şey onun üstüne kalıyor, "Öyleyse ben de istifa ediyorum," dedi. İyi mi?

Bize yardımcı olmayı vaat eden matematikçi Turhan Hoca da bu karışıklık ve tartışmayı görünce, "Ne hâliniz varsa görün. Ben bu kadar kararsız bir gruba yardımcı olamam," dedikten sonra, "Hem artık yıl sonuna geldik. Sizlerin çay değil yıl sonu sınavlarını düşünmeniz gerek," diye ekledi ve konu da böylece kapandı.

Hepimiz çok üzüldük. Ayşegül de benim gibi yeni giysiler almıştı. "Bizde de şans mı var," diye söylendi Ayşegül. Ben de ona hak verdim.

Kıyafetimi ne kadar hevesle beklemiştim, sonra annemin sürprizine (!) umulanın üstünde bir başarıyla şaşırmış görünüp; yatağımın üstüne serdiğim pantolonu, tişörtü, montu hemen giyip aynanın karşısından bir türlü ayrılamamış, bu arada da annemi bol bol öpmüştüm.

Derken Atasay, "Arkadaşlar, madem çay olmuyor, bu hafta sonu bizim evde bir parti düzenleyelim. Hepiniz davetlimsiniz," deyivermez mi...

Tabii "hepiniz" derken bizim şubeyi kastediyordu. Tüm sınıf bağırdı, alkışladı. "En büyük Atasay" diye bağrışan sulular bile oldu. Tam sınıfa girerken de bana, ba-na, "Bu cumartesi, tamam mı Serra?" diye sordu, ben de, "Tamam," dedim, sonra Ayşegül'e de aynı şeyi sordu, o da kabul etti.

İşte bu çok güzel bir haber. Atasay'ın evindeki partinin, dışarıda düzenlenen çaydan çok daha eğlenceli olacağından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

eminim. Bir kez, ne başımızda bizleri huzursuz edecek öğretmenler olacak, ne de okul çayı diye otellerin önümüze koydukları bayat bisküviler... Evde her zaman daha güzel yiyecekler oluyor.

Bundan sonra iş, annemden izin almaya geliyordu. Eve bir kedi gibi sessizce girdim, annemin gelmesini ve kritik saatini atlatmasını sabırla bekledim.

Yemeklerimizi yedikten sonra derin bir nefes alıp, "Anneciğim?" dedim.

"Efendim?" Annemin sesi gömüldüğü gazetelerin arkasından kısık çıkmıştı. Anlaşılan kendini güncel olaylara kaptırmıştı yine. Tekrar denedim.

"Anneciğim?"

"Efendim kızım?" Sesi bu kez sabırsızdı. Ama dikkatini çekebilmiştim, önemli olan da buydu.

"Önümüzdeki cumartesi günü bir arkadaşın partisi var. Gidebilirim, değil mi?"

Bu benim yeni taktiğim. Kalkıp, "Gidebilir miyim?" diye sorunca, ne hikmetse yanıt çoğu kez, "Dur bakalım, bir düşüneyim," veya kısaca "Gidemezsin," oluveriyor; oysa çok normalmiş havalarında, "Gideceğiz," veya daha kritik durumlarda, "Gidebilirim, değil mi?" daha bir etkili oluyor.

Büyük bir hışırtıdan sonra annem gazetelerinin ardından göründü.

"Dur bakalım, kimmiş bu arkadaş?"

"Adı Atasay. Bizim sınıftan bir çocuk."

"Kimin oğlu?"

"Ay anne... yani... Ne bileyim kimin oğlu. Hem ne ilgisi var?"

"Ne demek ne ilgisi var. Belki bir tanıdığın oğludur; tanıdık birisinin oğluysa izin verebilirim ama böyle sarı çizmeli Mehmet Ağa..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neden sarı çizmeli Mehmet Ağa oluyormuş? Kaç yıldır aynı sınıftayız, yıllardır birbirimizi tanıyoruz, tıpkı Ayşegül'le olduğu gibi, Yeşim'le olduğu gibi."

"Olabilir Serracığım, olabilir, ama üzgünüm, izin veremem." Bana izin vermediği veya aramızın gergin olduğu zamanlar işte böyle çok kibarlaşır, "Serracığımlı, "üzgünüm"lü konuşur, ben de ifrit olurum. İçimden tabii...

İşler kötü gitmişti. Oysa bütün sınıf gidecekti, emindim bundan. Herkes bir yana, Filiz de orada olacaktı. Ben de o güzelim kıyafetimle evde oturacaktım. Kalbime binbir iğne batıyordu sanki. Yüreğim cız etti derler ya, meğer boşuna dememişler. Kelleyi koltuğa alıp, bir kez daha denemeye karar verdim.

"Ama anneciğim," dedim, "bütün sınıf orada olacak, tüm arkadaşlar... Ne olursun..." Sesim ne biçim çıkmış olmalı ki, annem gazetesini katladı, yarım gözlüklerinin üstünden dikkatle bana bakarak, "Çok mu istiyorsun?" diye sordu.

"Hem de pek çok."

"Ama sen de beni anlamaya çalış. Ne evini, ne adresini, ne de adını sanını bildiğim yere ben seni nasıl göndereyim? Sonra burada oturup çıldırayım mı?"

"Anneciğim, yarın adresini, telefon numarasını, adını soyadını, hepsini bir kâğıda yazar, sana getiririm. Sen de istediğin vakit beni telefonla arayıp, rahat edersin. Hem sonra giden bir ben değilim ki, Ayşegül var, Yeşim var, Filiz var, yani bizim kızların hepsi orada olacaklar."

Annemin bu merakı beni öldürecek, bir duyan da zanneder ki herkesler onun dünya güzeli kızının peşinde, kaçıracaklar. Baş başayken idare ediyorum da, gerçekten güzel olan arkadaşlarımın yanında da böyle konuşmuyor mu, utancımdan mor oluyorum mor.

"Demek Ayşegül'le Yeşim de geliyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem Yeşimleri tanır. Bizim Yeşim'le dostluğumuzun sonucunda anneleri tanıştırmıştık. Yeşim'in annesi birazcık tuhaf ama tatlı bir kadındır. Permalı kabarık kızıl saçlarıyla, dudaklarını büzerek, gözlerini açarak incecik bir sesle, kırıla döküle konuşması onu herkesten başka yapar. Hele annemle ilk tanıştırdığımızda annemin bir bakışı vardı ki, gözümün önüne geldikçe hâlâ yerlere yatarım gülmekten. Şimdi, benim annem de güzeldir, sokakta dönüp bakarlar ama ne kırıla döküle yürür, ne de öyle konuşur. Ama sonraları annem de Yeşim'in annesini sevmişti. Yeşim ise hiç farkında değilmiş gibi davranır, kim bilir belki de gerçekten farkında değil. Yoksa benim annem öyle konuşsa, aman Tanrım, ya masanın altından tekme atarım ya da kaşla gözle, ne yapıyorsun, demeye getiririm. Ama Yeşim herkesle iyi geçinir, hoşgörülüdür, annesi mi batacak ona...

"Tabii, Yeşim de geliyor," dedim anneme.

Bir sessizlik oldu, belli ki annem meseleyi ölçüp biçiyordu. Ben de en acıklı pozumu takınıp gözlerimi ona diktim.

Bana şöyle bir baktı, sonra, "Pekâlâ," dedi, "bana adres ve telefon numarasını getir. Yeşim'le birlikte gidersiniz, ben de saat altıya doğru gelir, sizi alırım."

"Yaşşa anneciğim," diyerek boynuna sarıldım.

"Hangi dağda kurt öldü?" diye taşı gediğine koydu.

Şimdi bu da bir başka sorun. Ben şap şup diye öpüşmekten hoşlanmıyorum. Annem, hele hele anneannem, beni bir köşeye sıkıştırdılar mı illa öpecekler, onun için böyle kırk yılda bir annemi öpünce fırsatı kaçırmayıp hemen takaza eder. Neyse, izin aldım ya, önemli olan bu.

Derken telefon çaldı. Annem, "Nasıl olsa sanadır," diyerek yerinden kıpırdamadı. Arayan Ayşegül'dü. Ayşegül'le ben, günde iki kez konuşmazsak, bir eksiklik hissederiz. Annem bunu da anlamaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Daha bir saat önce birlikteydiniz kızım, bu ne telefonu yine böyle," der, ardından da, "Telefona yeni zam geldiğini bilmem söylemiş miydim," diyerek tatlı sohbetimizin keyfini kaçırır. Oysa dedemin söylediğine göre, kendisi benim yaşımdayken saatlerce telefonda konuşurmuş. Neyse, Ayşegül'e izin aldığımı müjdeledim. Zaten o da bunu sormak için aramış. Ona da izin vermişler, hem de ben varım diye. Ne matrak!

Ayşegül ne takacağımı sordu. Bak işte bunu hiç düşünmemiştim. Ayşegül takılara bayılır, minik minik bir sürü takısı vardır. Küpeler, kolye uçları, yüzükler... Ben o minik şeylerle uğraşamam, içim sıkılır. Sonunda takı işini cumartesi günü Ayşegül bana geldiğinde çözümlemeye karar verdik. Bana mücevher kutusunu getirecekmiş, onunkilerin arasından seçecekmişiz. Dedim ya, gerçek dosttur Ayşegül.

Öff, ne gündü bugün! Atasay hatasını anladı, kendini affettirmek istiyor anlaşılan. Zaten son günlerde de Filiz'le şakalaşmıyor, demek Filiz'in gerçek yüzünü nihayet gördü.

Acaba partide dans edilecek mi? Herhâlde edilir. Atasay da herhâlde benimle dans eder. Herılds yani! Ne olurdu birazcık zayıf olsaydım. İşte böyle anlarda anneme hak veriyorum. Neyse, şimdi kiloları düşünerek keyfimi kaçıramam.

14 Mayıs

Çok, çok mutsuzum!

Öyle çok ağladım ki, artık gözlerimde yaş kalmadı diyebilirim.

Bu olayı olanca acılığıyla seninle paylaşmak, sonra da unutmak istiyorum, sevgili defterim, çünkü herkese karşı, hatta Ayşegül'e bile karşı, "Aldırmıyor" havalarındayım ama içim yanıyor, resmen içim yanıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yaşamımın en kötü, en mutsuz gününü Atasay'ın partisinde yaşadım ve bir daha asla ve asla ev partilerine gitmemeye yemin ettim.

Mavili pembeli takımımı giyip Ayşegül'ün ince metal bileziklerini de taktıktan sonra, Ayşegül, Yeşim ve ben Atasaylara gittik. Ev sahibi o olduğuna göre konuklarıyla ilgilenmesi gerekir, öyle değil mi? Oysa geldiğimizde sadece bir "Hoş geldiniz," dedi bize, işte hepsi bu. Ondan sonra toz oldu gitti. Partideki kızları peş peşe dansa kaldırıp duruyordu, üstelik ne hikmetse hep benim önümden geçip duruyordu. Ben de beşlik simitler gibi orada oturuyordum, hoş oturmayıp ne yapacaktım, kalkıp kendi kendime dans edecek hâlim yoktu ya...

Üstelik beni ısrarla partisine davet etmişti, öyleyse neden böyle davranıyordu? Müzik kulaklarımda uğulduyordu sanki. Oradan kaçıp gitmek istiyordum ama bunu da yapamazdım. Ona inat başkalarıyla dans etmek için yanıp tutuşuyordum ama kimse de beni dansa kaldırmıyordu ki...

Belli etmeden gitmeye karar verdim, yine de bir süre daha oturmalıydım. Yüzümdeki gepgergin gülümsemeden yanaklarım ağrımıştı. Aldırmıyor görünebilmek için elimden gelen gayreti gösteriyordum.

Ayşegül yine çok güzeldi, hiç de yerinde oturmadı. Onu dansa kaldıran kaldırana... Eee, ne yaparsın, o güzel bir kız. Yalnız, ara ara dans ettiklerinin omuzlarının üzerinden bana öyle endişeli bakışlar fırlatmasa daha memnun olacaktım. Biz orada aldırmazları oynuyoruz, en yakın arkadaşımız yüzünden hüzünler akarak bize bakıyor.

Sıska Filiz'e gelince, o bol bol Orhon'la dans etti ve bol bol şuh kahkahalar attı. Herhâlde Atasay'la atıştılar, çünkü onları dans ederken görmedim. Orhon ne anlatabilir ki insanı böyle güldürebilecek... Hava basıyor aklı sıra. "Aman ne eğleniyor,"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

desinler. Zaten bu kızın her şeyi numara. İşte özellikle de bunun için sevmiyorum onu.

Tuvalete gitmek için azap koltuğumdan yavaşça kalktım. Hani tuvalete gitmek de olmasa oturduğum yerde heykel olacaktım. Tuvalete giderken holde gözüme telefon ilişti. Salonun kapısını yavaşça kapattıktan sonra hemen telefonun başına geçtim ve bizim evin numarasını çevirdim. Resmen parmaklarım titriyordu. Ya annem bir yere çıktıysa... ya biri üstüme gelirse, diye telaş içindeydim.

"Alo."

"Anne," dedim. "Hemen gel, beni al."

"Ne?"

"Benim ben, Serra. Hemen beni buradan al."

"İyi ama saat daha dört buçuk bile değil. Neden?"

Hey yarabbim, hey yarabbim, yani bazen annem... "Çünkü burada esrar çekiyorlar da ondan."

"Nee?" Annemin çığlığı neredeyse holün öbür tarafından duyulmuştu.

"Şaka, şaka. Amaaan anne, sen de hiç şakadan anlamıyorsun."

"Ay, ödüm koptu. Bu ne biçim şaka kızım." Buyrun, şimdi de azar faslı başlayacaktı. "Tamam, tamam, özür dilerim. Ben burada çok sıkıldım, lütfen hemen gel ve beni al."

"Kendin niye gelmiyorsun?"

Artık annemin zekâ düzeyinden şüphelenmeye başlamıştım.

"Anne!" dedim sabırlı olmaya çalışarak. "Nasıl anlamazsın. Ben çıkarsam olmaz ama sen gelirsen, ne yapalım annem istedi, der sıyrılırım. Anlatabildim mi?"

"Peki, peki, hemen geliyorum," dedi sonunda.

Hele şükür!

Tuvalete gidip, muslukta alev alev yanan yanaklarıma soğuk su çarptım. Gücümün sonuna geldiğimi hissediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İş babama gelince değişir. Babamla öyle annemle olduğum kadar yakın değilim çünkü, ondan korkarım. Ya da çekinirim mi desem daha doğru olur? Korkuyla çekinme arası bir durum.

Yemekte, "Ee, anlat bakalım Serra? Okul nasıl, dersler nasıl?" dedi babam. İkisinin de suratları öylesine asıktı, sofrada öylesine suskunlardı ki (her ne dertleri varsa) ben de azıcık ortalığı neşelendireyim diye okul çayının neden gerçekleşmediğini, Orhon'la Cihan'ın tartışmalarını ballandıra ballandıra anlatmaya koyuldum.

Kendimi kaptırmış anlatırken, birden babamın boş baktığını hissettim. Hay Allah, yine dinlemiyordu beni. Hem soru sorar, hem de ben anlatmaya koyulunca işte böyle bir süre sonra içi sıkılır ve dinlememeye başlar. Öyle bozuluyorum ki... Sanki boşluğa konuşur gibi oluyor insan.

Ben de, "İşte bu kadar," deyip, sözümü kestim.

Sevimli akşamımız devam ediyordu. Hep birlikte televizyonun karşısına geçtik. En sevdiğim diziyi izlemeye hazırlandım. Bu programı o kadar seviyorum ki, çalışma düzenimi bile ona göre ayarlıyor, onu seyrettikten sonra yine derslerime dönüyorum. Bunu da annemle babam bilirler. Bütün istediğim, tüm hafta içindeki tek sevdiğim programımı huzur içinde izlemek.

Program başladı, ben de keyifle izlemeye başladım. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyordum, her hafta bu böyleydi. Derken, en can alıcı yerinde babam elindeki bardağı bana uzatarak, "Haydi benim aslan kızım, bana bir su getiriver," dedi.

Annem ise gözünü bana dikmiş, zihninde bir kronometre, kaç saniyede yerimden fırlayıp, babamın buyruğunu yerine getireceğimi hesaplıyordu besbelli. Suyu getirene dek epeyce kıymetli dakikaları kaçırmıştım tabii. Geçip yerime oturdum.

Derken, aralarında konuşmaya başladılar. Hırsımdan çatlayacak gibi oluyordum. Madem izlemeyeceksiniz, neden sa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

londa oturmazsınız. Oysa "Haberler"de kimseye soluk aldırmazlar, telefonla arayana bile sinirlenirler.

Rahat duyamıyordum, onlara dönüp, "susun" diyecek hâlim de yoktu, ben de yavaşça koltuğumu televizyona doğru çektim. Tabii babam bu kez de televizyona yakın oturmanın zararları üzerine bilgi verdi, bu arada da benim program bitti. Zaten kısacık bir şey. Hoş saatler sürse yine doyamam. Sinir içinde kalkıp odama gittim. Haftada bir tek programım var, onu da doğru dürüst izleyememiştim.

Babam arkamdan sesleniyordu: "Seni çok özledim. Kaç gündür yüzünü göremiyorum. Otur da biraz sohbet edelim. Ya televizyon izliyor, ya odana kapanıyorsun."

Okulda ise, Türkçeci son derste bizi serbest bırakınca, Ayşegül'le birlikte bir pastaneye gittik. Ayşegül'ün canı pasta istemişti, bense yeni bir perhizdeydim ama bu milföylere ve eklerlere bakmama engel değildi tabii ki.

Ayşegül durumumu hemen anladı ve, "Amaan," dedi, "seni beğenen olduğun gibi beğenmeli." Bu fikir benim de çok hoşuma gitti ve hem milföyden hem de eklerden birer tane alıp yedim.

Sonra da içime acı bir pişmanlık çöktü!

29 Mayıs

Annemle babam boşanacaklarmış!

İyi mi! Duyduklarıma hâlâ inanamıyorum. Demek evdeki o gergin hava, hem annemin siniri hem babamın suratı bundanmış. Peki, şimdi ben ne olacağım?

Okuldakilere ne diyeceğim? Arkadaşlarımın yüzüne nasıl bakacağım?

Bana acıyacaklar, "zavallı" diyecekler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kırk yıl düşünsem değil annemle babamın boşanacakları, boşanmayı düşünecekleri bile aklıma gelmezdi.

Yüreğim taş gibi ağır. Meğer şimdiye kadar ne sudan şeylere üzülüyormuşum. Yok dersler, yok sivilcelerim, yok kilolarım, yok gözlük takıyor olmam... Atasay konusuna gelince o konuda hâlâ üzülebilirim.

Az önce annem odama geldi. Ben yatağa yatmış ağlıyordum. Saçlarımı okşamaya başlayınca, "Ayrılmanızı istemiyorum anne," diye feryat ettim. Zavallım, onun da durumu benden parlak değildi. Gözleri kızarmıştı, demek o da ağlamıştı, rengiyse sapsarıydı.

"Şşşş," dedi, "ağlama bakayım. Hem canım daha her şey sona ermedi ki, biraz sakin kafayla düşünmek için bir süre ayrı yaşamaya karar verdik, hepsi bu."

Yine başımı yastığımın içine gömdüm ve hırsımı yastığımı yumruklayarak çıkardım.

"Ne demek ayrı yaşamaya karar vermek? Boşanma başlangıcı değil mi bu?"

"Bilemiyorum," dedi annem alçak sesle. Sonra da yalvarır gibi, konuştu. "Bak Serra, lütfen yapma böyle. Beni güç durumda bırakıyorsun. Hem boşansak da dünyanın sonu değil ya. Pek çok kişi aralarında anlaşmazlık başlayınca, efendi efendi ayrılıyorlar."

"Ben efendi efendi ayrılan ana baba istemiyorum. İkinizi de istiyorum!" diye bağırdım.

Bu arada babam çoktan bavulunu alıp gitmişti. Bana bir veda bile etmeden hem de...

Annem çok üzgündü, ona bakarken yüreğim burkuluyordu. Bu iş gerçekleşirse annem herhâlde İstanbul'a taşınır. Ne de olsa anneannemle dedem oradalar. Acaba annem beni de yanına alır mı? Sahi, onlar gerçekten boşanırlarsa ben kiminle, nerede oturacağım?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eğer annem beni yanına alırsa, okulumdan ve arkadaşlarımdan ayrılmam gerekecek. Son zamanlardaki sorunlarıma karşın yine de yeni bir okul, yeni arkadaşlar fikri hiç de hoşuma gitmiyor. Ben Ayşegül'le Yeşim gibi arkadaşları bir daha nerede bulurum.

Annem beni yanına almazsa babamla mı yaşayacağım? O zaman burada kalabileceğim ama annemsiz bir hayat da pek tatsız olur.

Hem sonra eve ve bizlere kim bakacak? Ben bu işin altından kalkamam ki... Hem annemi de özlerim... Hem de nasıl özlerim...

Öff öf, dünyam yıkıldı derler ya, aynen öyle. Her şey belirsiz. Allahım ne olur bize yardım et. Boşanmasınlar. Düzenimiz bozulmasın, ne olur.

Daha düne kadar meğer ne mutlu bir insanmışım, oysa bugün çok ama çok mutsuzum.

7 Haziran

Okulda son günümüzdü. Karneler dağıtıldı. Notlarımın hepsi çok iyi.

Takdir almışım!

Ama kimin umrunda. Babam zaten ortada yok. Annem ruh gibi gidip geliyor. Bir tek anneannem akıl etti karneme bakıp beni kutlamayı. (Bu arada, anneannem İstanbul'dan, teyzem de İzmir'den gelmişlerdi. Anneme destek olsunlar diye herhâlde.) Teyzem, karnemin şerefine yemeğe çıkmamızı önerdi.

Bundan daha neşesiz bir yemek olamazdı. Hoş hepimiz gayret ediyorduk ama zorlama olduğu belliydi. Eve dönünce üç kadın salona kapanıp, fısıldaşmaya başladılar, ben de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

konuşulanları duymayayım diye odama geçip kitaplığımı düzenlemeye koyuldum. Kitaplarımın tozunu almak, onları yeniden bir sıraya koymak en üzüntülü zamanlarımda bile beni avutuyor.

Akşama doğru teyzem odama geldi, "Ne o kitap kurdu, yine kitaplarla mı uğraşıyorsun?" dedi gülümseyerek. Onu öyle kapıda güler yüzlü görünce içim açıldı. İri mavi gözleriyle bana bakıyor, sanki her şey yolundaymış gibi konuşuyordu.

"Bak şimdi sana ne diyeceğim. Hep birlikte karar aldık. Okullar kapanıp, tatile girdiğine göre, sen de böyle dehşet bir karne getirdiğine göre güzel bir tatili hak ettin. Bu yazı, bizimle birlikte Çeşme'deki evde geçirmeni istiyorum. Sırma da bayılır bu işe. Ha, ne dersin bakalım?"

"Bilmem ki," dedim.

"Hiç itiraz istemem. Birkaç güne kadar ben Çeşme'ye gidiyorum. Evi temizleyip hazırlamam uzun sürmez. Ben haber gönderince kalkar gelirsin. Annen de yıllık iznini alınca gelecek, hep birlikte bol denizli, bol güneşli bir yaz geçiririz. Merak etme, sıkılmazsın, Sırma'nın bir dolu arkadaşı var."

Yüzünde güneş gibi aydınlık bir gülümsemeyle duruyordu teyzem. Çizdiği bu tablo hoşuma gitmişti.

"Anlaştık, değil mi?" dedi.

"Anlaştık," deyince, bana bir göz kırpıp kapıyı ardından yavaşça çekerek gitti.

Teyzem gidince ortalık yine kararda sanki. Ama hiç olmazsa umutla bakacağım bir şey var şimdi. Ankara'da yaz geçirmek pek de iç açıcı değil, oysa Çeşme'ye daha önce de gitmiş ve sevmiştim orayı. Ama o zamanlar çocuktum, bakalım yine sevecek miyim?

Acaba bütün bu olanları Ayşegül'e anlatsam mı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çeşme güzel bir yer. Teyzemler, çamlar arasında tek katlı evlerin bulunduğu bir mahallede oturuyorlar. Herkesin geniş terası, bahçesinde yaseminleri var. Güzel evler, özenli bahçeler... Sonra yolların iki yanı hep ağaçlı, sokaklarda da arabadan çok bisikletliler dolaşıyor. Yalnız, saatleri bir garip buradakilerin.

Biz Ankara'da erkenden kalkarız, kimi işine gider, kimi ise evdeki işlerine bakar. Oysa burada millet saat on, on birlere kadar uyuyor. Denize on birden sonra gidiyorlar. Kahvaltıyı on birlerde yapıyorlar. O vakte kadar nasıl dayanıyorlar, aklım şaşıyor.

Zaten ilk günümde çok komiktim, çünkü tam bir çemişlik yaşadım. Gerçek bir Ankaralı olarak yine yedi otuz civarında uyandım (nasıl uyanmam, ortalık pırıl pırıl, güneş her taraftan eve girmiş durumda); kulak kabarttım, baktım hiç ses seda yok. Bir süre daha yatakta yattım, uyumaya çalıştım. Yok, olmuyor. Ne aksi, oysa okul vakti olsa ne uyurdum ne uyurdum. Sonunda dayanamayıp kalktım, ayaklarımın ucunda evi dolandım.

Tıpkı o yüz yıl uyuyan prensesle şato halkı masalı var ya, evdeki kedilerine kadar herkes uyuyordu. İnanılır gibi değil. Sonra bir tıkırtı duydum. Hemen odama koşup, yatağıma girdim. Sanırım kalkan Murat enişteydi. Mutfaktaki seslerden onun kahvaltı ettiğini, daha sonra da kapanan kapı ve çarpan araba kapısının sesinden Murat eniştenin işine gittiğini anladım. Ev yine yüz yıllık uykusuna gömülmüştü. Artık karnım feci şekilde guruldamaya başlamıştı ki yine açılıp kapanan kapı seslerini duyunca yataktan fırladım. Bilmem neden, Murat enişteden çekiniyorum, o varken ayak altında dolaşmak istemiyorum. Oysa çok tatlı ve de çoook yakışıklı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Teyzemi mutfakta yakaladım. Beni görünce şaşırdı, "Sen uyandın mı?" diye büyüklerin sorduğu o pek çok anlamsız sorudan birini sordu. Yani uyanmamış olsam mutfakta işim ne?

"İki saattir karnım guruldayarak birilerinin kalkmasını bekliyordum," deyince bir kahkaha attı.

"Ömürsün vallahi Serra. Kahvaltını hemen hazırlayayım o zaman," dedi. Ben de çoktan mutfaktaki masanın başına geçip oturmuştum bile. Teyzem beyaz sabahlığı içinde kelebek gibi bir o yana, bir bu yana giderek kahvaltımı hazırlayıp önüme koyduktan sonra kendi de bir fincan çay alıp karşıma geçti.

"Ee, anlat bakalım, nasıl buldun bizim Çeşme'yi?"

"Geleli daha iki gün oldu," dedim. O iki günde de Murat eniştenin akrabaları bizi yemeklere davet etmişler, günlerim hep büyüklerin arasında geçmişti. Çeşme'yi bugünden sonra tanıyacağım. Olaylar ve insanlar hakkındaki izlenimlerimi defterime yazacağım.

Annemi dün Ankara'ya yolcu ettik. Bakalım yıllık iznini ne zaman alabilecek? Daha önce gelebilecek mi?

Annem gidince içimi öyle bir hüzün kapladı ki, anlatamam. İşte, dedim kendi kendime, artık yalnızlıklar başlıyor. Babam yok, lafı bile edilmiyor bu çevrede. Annem de gitti. Gerçi akrabalarımın yanındayım ama yine de aynı şey değil. İnsanın kendi evi gibi olmuyor.

18 Haziran

Bugün Sırma'nın arkadaşlarıyla tanıştım. Yani bundan kötü bir tanışma olamazdı benim için. Sabahleyin Sırma'yla havlu elbiselerimizi giyip, plaja gittik. (Bu benim çok garibime gitti; düşün; mayonun üstüne havlu bir şey giyip öylece sokağa çıkıyorsun ve plaja kadar yürüyorsun.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tabii herkes güneşten yanmış ve incecikti. Bense, bembeyaz ve (söylemeye gerek var mı) şişko. Sırma beni onlarla tanıştırdı. Herkes bir merhaba dedi sonra kimi denize gitti, kimi de aralarında konuşmaya devam etti. Eh, herhâlde hazırolda duracak değillerdi. Sırma beni de konuşmalara katmak istiyordu ama sözü edilen her şeyin öylesine dışındaydım ki, alık alık bir ona, bir buna bakıp duruyordum.

"Dün akşam neden pizzacıya gelmediniz?"

"Nasıl gelmedik? Geldik ve size baktık, göremeyince de çıktık."

"Bugün motorla dolaşmaya var mısınız?"

"Ben varım ama önce Bora'nın gelmesini beklemek gerek."

"Su kayağı yapmak için bekliyorum ben."

Bu son cümle Serpil adında bir kıza aitti. Parlak çingene pembesi mayosu yanık teninin üstünde çok güzel duruyordu. Üstüne üstlük, beline kadar uzanan saçları başak rengiydi. Ahh, bazı insanlar ne kadar şanslı!

Havlu elbiseme sıkıca sarınıp, kumların üstünde oturmaya devam ettim. Sırma çoktan yağlanmış, güneşlenmek için havlusunun üzerine yatmıştı bile. Bir süre aldırmazları oynayıp oturduğum yerden denizi seyrettim. Havlu giysimi çıkaramamamın bir başka nedeni de evde farkına varmadığım bir şeyi burada, güneşin güçlü ışığı altında görmüş olmamdı.

Bacaklarım orman gibiydi! Bembeyaz bacaklarımda kapkara tüyler vardı. Yan yan öteki kızlara bakmış, onlarda benimkiler gibi kara kara tüyler göremeyince havluma daha bir sıkı sarınmıştım.

Bir süre sonra Sırma, "Ee Serra, ne zaman denize girecek-sin? Hem çıkar artık şu üstündeki havluyu da seni yağlayayım," deyince dehşete kapılıp, "Biraz üşütmüş gibiyim, hiç çıkarmasam daha iyi olacak," dedim bir telaş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yattığı yerden ellerini gözlerine siper ederek inanmaz bakışlarla bana şöyle bir baktı, sonra, "Pekâlâ," dedi.

Beni rahat bıraksınlar, başka bir şey istemiyorum!

Sırma yüzünü yağlara bulamış, burnuna da yanmasın diye bir yaprak yapıştırmıştı, çantası çeşitli yağlarla doluydu. Sabahleyin çantasını hazırlarken kendimi tutamayıp, "Bu kadar şeyi gerçekten kullanıyor musun?" diye sordum.

"Gayet tabii," dedi bilmiş pozlarda, sonra da plastik şişeleri tek tek eline alarak genel kültürüme katkıda bulundu.

"Bu, ön yanma için. Bu, kokonat, yani hindistancevizi yağı, sadece yüze sürmek için. Bak kokla, ne güzel kokuyor." Gerçekten de güzel kokuyordu, aklıma hindistancevizli tatlıları getirmişti.

"Bu, daha güçlü yanma için, yani denize girip çıktıktan ve duşunu aldıktan sonra sürülecek. Buysa en sonunda, yani sıcak duştan sonra cilt kurumasın diye tüm vücuda sürülmesi gereken nemlendirici süt. Bu, dudaklar için parlatıcı. Dudaklar, bir şey sürmezsen güneşte kuruyor. İşte, hepsi bu kadar," dedikten sonra bu kez de saçları için bir sürü ıvır zıvır çıkardı çantasından. Yanarken saçlarını toplamak için simli lastikler, bir eşarp (bazen hava rüzgârlı oluyormuş).

Dayanamayıp, "Daha seni dinlerken içim sıkıldı Sırma," dedim.

"Yoo olmaz Serra," dedi yine o bilgiç hâliyle. "Bir kadın kendine bakmalı."

"İyi ama biz daha kadın değiliz ki, bunu annelerimiz düşünsün."

"O yaşa gelince düşünürsek, çok geç olur. Şimdiden bakımlı olmalıyız ki, onların yaşlarına varınca, pek de kötü olmayalım," dedi ve, "Örneğin," diye sözlerini sürdürdü, "annem yaşına göre gayet iyidir. Neden? Çünkü kendine bakar ve süslüdür. Makyaj yapar, giyimine dikkat eder, hep küpe takar,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kilosuna dikkat eder. Senin annen de iyi tabii ama o işkadını olduğu için olsa gerek, benim annem kadar süslü değil."

Gerçekten de öyle. Annem daha bir sadedir, ayrıca çok süslülerle de çaktırmadan dalga geçer. Ama Defne teyze hem güzel hem süslü. Sırma da annesine benziyor. Ya ben kime benziyorum? Annem sade olmasına karşın güzel bir kadın. Bense ne süslü, ne de güzelim.

Amaaan, ne yapalım, kader utansın!

Denizdekileri izlemeye dalmıştım ki, yanı başımda neşeli merhabalar duyunca, Sırma'nın grubunun geri kalanlarının geldiğini anladım.

Gözlüklü bir çocuk bana elini uzatarak, "Adım Cüneyt. Sen de Sırma'nın kuzini Serra olmalısın," dedi ve yanıma oturdu. Onun arkasından topluca ama sevimli yüzlü bir kız, adı Zeynep'miş, o da, "Merhaba," diye bağırdı. Ağzında kocaman bir sakız vardı, şişirip patlatıyor, şişirip patlatıyordu. Onu hemen sevdim. Derken sıska, upuzun bir kız geldi. Üzerinde yüzücü mayosu vardı, meğer gerçekten yüzücüymüş.

Sırıtarak bana elini uzattı, "Ben Tümay," dedi, sonra dönüp bizim Sırma'ya, "N'aber süslü?" diye seslendi. O kızı da hemen sevdim.

Buradaki tüm kızlar Sırma'yla Serpil gibiyse yandık diye düşünürken, Zeynep'le Tümay yüreğime su serpmişlerdi. Cüneyt ise konuşkan bir çocuktu. En arkadan bir çocuk daha belirdi. Sarışın ve bayağı yakışıklıydı. Boynuna havlusunu atmış, uykulu gözlerle etrafına bakınıyordu. Kızlarda bir canlanma oldu sanki. Hele de Sırma, hemen burnunun üstündeki yaprağı çıkarıp, en güzel gülücüğüyle gülümsedi. Vay, vay, vay, anlaşılan Çeşme'nin yakışıklısıyla tanışacaktık.

Sırma hemen, "Bora, bu kuzinim Serra," diye beni tanıttı.

Bora yorgun ve yakışıklıca, çarpık bir gülümsemeyle elimi sıktı. "Çeşme'ye hoş geldin. Umarım burada sıkıntıdan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

patlamazsın." Ötekilerin bağırışları üzerine, "Yalan mı?" dedi. "Millet ne biçim eğleniyor. Biz burada açık hava, bol gıda, ot gibi yaşıyoruz."

Sonradan öğrendiğime göre, deniz motoru olan, bu Bora'ymış. Bir de son model, kırmızı bir spor arabası varmış. Babası diplomatmış, onun için de bir ayağı dışarıdaymış. Ve bu çocuk sıkılıyormuş. Hani insanı katil eder derler ya, aynen öyle. Ya biz ne yapalım? Bir bisikletimiz bile yok. Üstelik bütün kızlar ona hayran. Neyse ki benim tipim değil! Hoş ama boş bir çocuğa benziyor.

Bilmem bütün bir yazı burada geçirebilecek miyim? Her şey bana o kadar yabancı ki... Ayşegül'ü de bir özledim ki... Yeşim'i de tabii.

Dün gece oturup Ayşegül'e on sayfalık bir mektup yazdım.

23 Haziran

Bugün ilk kez tüylerimi aldım! Öyle seviniyorum ki... Bacaklarım bir güzel oldular... Ama bu işin bir de öncesi var ki artık acıklı mı desem, komik mi desem bilemiyorum, yine de olayı tümüyle yazmaya kararlıyım.

Plajdaki ilk günden sonra bacaklarımdaki o tüyleri yok etmeden bir daha plaja gidemeyeceğimi anlamıştım. Aynı gün herkes öğle uykusuna yattığında, bir ara evden sıvışıp, köşedeki eczaneye gittim ve Ayşegül'ün bir zamanlar sözünü ettiğini hatırladığım, tüyleri sarartan o sudan aldım. Nasıl yapılacağını da doğru dürüst bilmiyordum. Keşke Ayşegül'e sorsaydım veya en azından kızlar konuşurken kulak kabartsaydım diye düşünerek eve geldim. Utancımdan eczacıya bir şey sormak bir yana, şişeyi kapıp kaçarcasına dışarı fırladım. Tabii bundan böyle oradan asla alışveriş yapmayacağım, öbür

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

taraflarda bir yerde elbet başka eczane vardır. Eve döndüğümde herkes hâlâ uykudaydı. Buralıların yüz yıllık uykuları ilk kez işime yaramıştı.

Bacaklarıma o suyu sürdüm ve tüylerimin sararmasını beklemeye koyuldum. Bekle, bekle, bekle! Tüyler bir türlü sararmıyordu. Sararmamakla kalsa iyi, bir süre sonra bacaklarıma iğneler batmaya başlamaz mı? Fiske fiske kabarcıklar da oluşuyordu. Bayağı bayağı telaşlanmaya başlamıştım. Neler oluyordu? Bir süre sonra bacaklarım iyice acımaya başladı.

"Eksik olsun," diyerek banyoya koştum. Bacaklarımı bol bol sularla yıkadım. Ben kim, süslenmek kim? Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım.

Yatağımın üstüne oturup acının geçmesini beklemeye koyuldum. Ama bir türlü acı dinmiyordu. Üstelik fiskeler giderek kabarıyordu. Artık dayanamadım ve gidip Sırma'nın kapısını tıklattım.

Sırma uykulu uykulu, "Efendim?" der demez odaya daldım ve can havliyle olanı biteni bir çırpıda anlattım. Bu arada Sırma, gözlerini ovuşturmayı bırakmış, bacaklarıma bakıyordu.

"Ne sürdün?" diye sordu.

"Peridrol'lu bir su. Tüylerimin rengini açması gerekiyordu," dedim sesim ağlamaklı. Şu bendeki şansa bak!

"Ne diye nenem devrinden kalma şeyler kullanırsın anlamıyorum ki. Hem niye bana söylemedin, ben sana benim kremimi verirdim."

Sırma'nın bilgiçliğine katlanmak zorundaydım, çünkü çaresizdim. Yoksa bilirdim ben ona ağzının payını vermeyi. Öyle yüksekten konuşmayı gösterirdim ben ona. Ama, o ara "benim kremim" sözcüğü kulağıma takılmıştı.

"Yoksa sen bu iş için bir krem mi kullanıyorsun?"

"Tabii," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bak şu işe. Oysa ben Sırma'nın nasıl da dümdüz, tüysüz bacakları var diye imrenmiştim. Meğer işin içinde iş varmış. Ve ekledi, "Bütün kızlar kullanıyor."

"Serpil de mi?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Sırma şöyle bir güldü. "Hele de o, neler kullanır neler..."

"Yaa," demişim, eminim ağzım bir karış açıktı.

Sırma devam etti. "Bir kere saçlarını şampuanla açıyor. Güneşten açıldı diyor ama kim inanır," dedi omzunu silkerek.

"Neyse, neyse," dedim. "Şimdi şu benim bacakları ne yapacağız, sen onu söyle. Ayrıca teyzemin de duymasını istemiyorum, anlaşıldı mı?" diyerek Sırma'ya öldüren bakışlarımla baktım.

Bakışlarımdan pek de etkilenmişe benzemiyordu. "Yapacak bir şey yok. Bir süre daha bekleyelim, eğer geçmezse ben bir koşu eczaneye gider, ne yapmamız gerektiğini sorarım. O arada da sen yatağa gir ki annem bacaklarını görmesin."

Bu kez odama birlikte gittik. Ben yatağıma girdim, Sırma gidip bize birer diyet kola getirdi. Doğru düzgün kola varken, diyet kola. Neymiş, kalorisizmiş! Anlaşılan ben bu Sırma'dan pek çok şey öğreneceğim. Sonra yatağımın üstüne oturdu ve, "Yarın veya öbür gün motorla bir gezi yapmayı ve sana civar kıyıları göstermeyi düşünüyorum," dedi.

"Dünyada olmaz Sırma," dedim. "Geçen gün plajda benim çektiklerimden haberin yok tabii. Hepiniz, oh, bir güzel yanmışsınız, yok kremler yok birtakım numaralar. Ben orada bembeyaz, kimseleri de tanımıyorum, kolay mıydı sanıyorsun?"

"Tamam, tamam," dedi Sırma, sonra da ekledi. "Aslında çok haklısın. Yazın, denize gidilen ilk gün nefret bir gündür. Onun için ben ilk günler hep kuytu köşelerde yanar, sonra ortalara çıkarım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aferin sana! Bunu biliyordun da ne demeye beni, hem de tanımadığım bir sürü insanın içine o hâldeyken çıkardın?"

"Hiç düşünmedim Serra, inan bana," derken üzgün bir hâli vardı. "Ama bak ben sana ne yapacağımızı söyleyeyim. Birkaç gün seni benim gruptan uzak tutacağım, yani denize sabah erken saatte gideriz. Sen onlar gelene dek yanarsın, sonra istersen eve dönersin. Ben bir şeyler uydururum, ama eğer istersen bizimle kalırsın tabii. Zaten bu soluk rengin yok olması için iki üç gün yeter de artar bile. Bacaklarına gelince, şu kızarıklıkların geçmesini bekleriz, sonra benim kremimle bu işi hallederiz. Tamam mı?"

Kendini kaptırmış, anlatıyordu Sırma. O hızla kalkıp eczaneye gitti. Eczacı ölçüyü yanlış uygulamış olabileceğimizi, merak edilecek bir şey olmadığını, kızarıklıkların geçeceğini ama bu süre boyunca güneşe çıkmamam gerektiğini söylemiş. Buyrun bakalım, herkes denizde, ben evde kalacaktım.

Sırma, her ne kadar, "Ben evde seninle kalırım," dediyse de kesinlikle kabul etmedim. Aslını söylemek gerekirse, arada sırada bilgiçlik taslamasına karşın bu olayda bana elinden geldiğince yardımcı olmaya çabalamıştı. Onun bir de benim yüzümden evde kalmasına razı olamazdım. Hele de plajda Bora varken... Kıh, kıh, kıh, sanki anlamadım. Sırma, Bora'ya bayılıyor. Her ne kadar benim tipim değilse de Bora iyi yakışıklı, laf aramızda.

Böylelikle ertesi günü evde kitap okuyarak geçirdim. Tabii bu arada teyzeme her şeyi anlatmak zorunda kaldık. Neyse ki annem gibi değil teyzem; bir kahkaha attı o kadar.

Ve bacaklarım iyice düzelip üstünden bir gün daha geçince Sırma'nın kremiyle bacaklarımı hallettim. Bir güzel oldular ki... Aynada kendime bakmaya doyamıyordum. Şimdi bir de yandım mı çok daha iyi olacak. Tabii bu arada bir de zayıflamam gerek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bacaklarımı o kadar beğendim ki, Sırma'nın tüm tüpünü bitirmek pahasına kollarıma da sürdüm. Şimdi kollarım da kayyymakkk gibi...

Baka baka doyamıyorum. Bugüne kadar neredeymişim? Sağ olasın Sırma!

28 Haziran

Sırma'nın önerisine uyarak, sabahları saat dokuzda plajda oluyorum. Sırma da benimle geliyor. Bu kadar erken kalkmak aslında onun için büyük özveri. Cici kız! Birlikte saat on bire kadar yanıyoruz. Bana o bir sürü kremlerinden sürüyor, şu zaman şu, bu zaman bu diye.

Sonuçta, yani şimdi aynaya baktığımda o soluk beyazlık gitmiş, yerini tatlı bir pembelik almış. Güneş yanığı insanı ne kadar değiştiriyor. Sırma artık plaja uygar bir saatte, yani on birden sonra gidebileceğimizi söyledi.

Ha, bir de beni buradaki minik bir butiğe götürdü ve onun da yardımıyla güzel bir mayo aldık. Blucin kumaşı gibi yapılmış, değişik bir mayo. Çok sevdim! Şimdi artık plajda ötekilerle buluştuğumuzda daha rahat ve güvenli olacağım en azından.

Bu arada babamdan hâlâ ses yok. Annem ise beni sık sık arıyor, konuşuyoruz. Canım annem, nedense ona çok acıyorum. Neşeli ve cesur görünmeye çalışması beni daha da hüzünlendiriyor. Kim bilir, belki bu ayrılık sırasında birbirlerinin kıymetini anlarlar da, bu saçmalık sona erer.

Ama babamın da öyle sfenks gibi sessiz ve uzak durmasıyla da iş olacak gibi değil. Gayret göstermesi gerek! Öff, öf. Bu konuları kafamdan atmaya çalışıyorum ama... Hoş son günlerde yok güneş yanığıydı, yok yeni mayoydu, beni epeyce oyaladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zaten Sırma da, "Moralinin düzelmesi için ya alışveriş yapacaksın, ya da sana zevk veren, güzel bir şeyle uğraşacaksın," diyor.

Mayomu da moralim düzelsin diye aldık zaten!!!

2 Temmuz

Dün gece yine benim o meşhur düşlerden birini gördüm.

Ben *Cosby Ailesi*'nin küçük kızıymışım. Okulda iki öğretmen varmış. Biri anneme, diğeri babama benziyormuş. Bana kaşlarını çatıyorlarmış ve benden bir türlü yapamadığım bir elişi ödevini istiyorlarmış. Bu bir abajurmuş ve ben abajur yapamıyormuşum.

"Yarına kadar yapmazsan sana kocaman bir sıfır," diyorlarmış cetvellerini bana doğru sallayarak.

Bu arada öteki çocuklar benimle alay ediyor, "Beceriksiz kız! Beceriksiz kız!" diye bağırarak el çırpıyorlarmış. Önlüğümün yakası boğazımı sıkıyormuş, sıkıntıdan ter içinde kalmışım, ayakkabılarım da vuruyormuş.

Zil çalınca koşa koşa eve geliyormuşum. Evimiz *Cosby Ailesi*'nin o canlı, renkli, sıcacık eviymiş. Evde kimse yokmuş, odama koşup kendimi yatağın üstüne atıyor ve ağlamaya başlıyormuşum.

Bir süre sonra kapı tıkırdıyor ve içeri yavaşça Bill Cosby giriyormuş. Üzerinde o güzel, renkli kazaklarından varmış, yüzüyse kuşku doluymuş. Belli ki ben üzgünüm diye o da üzgünmüş.

"Neyin var yavrum?" diyerek yatağın kenarına oturuyormuş. Saçlarımı okşuyormuş, sonra beni kendine çekip başımı göğsüne yaslıyormuş. Ağlamam bitene dek beni kucağında hafif hafif sallayarak saçlarımı okşamaya devam edip, "Haydi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bakalım anlat bana, senin derdin ne?" diyormuş o yumuşacık sesiyle.

Ben de içimi çeke çeke okuldaki o iki öğretmenin beni çok üzdüklerini, benden yapmayı beceremeyeceğim şeyler istediklerini, bu arada da okul arkadaşlarımın beni alaya aldıklarını anlatıyormuşum. Öyle üzgün, öyle üzgünmüşüm ki...

Oysa Cosby babam bana kocaman bir gülümsemeyle bakıp, "Aşkolsun sana, demek buna üzülüyorsun. Sen hiç merak etme, ben her şeyi yoluna koyacağım," dedikten sonra, "Ama önce seninle bir güzel karnımızı doyuralım, çünkü aç karnına her şey olduğundan kötü görünür," diyormuş o iri gözlerini açа açа.

"Haydi bakayım, git önce yüzünü bir güzel yıka, sonra birlikte bir şeyler atıştıralım ve ben bu arada sana neler yapabileceğimizi anlatayım."

"Sorunu gerçekten çözümleyebilecek misin, Cosby baba?" diye soruyormuşum o küçük kızın incecik sesiyle.

"Elbette," diyormuş yine gözlerini açarak. "Yoksa Cosby babandan kuşkun mu var?"

Beni elimden tutup banyoya götürüyormuş. Mavili beyazlı güzel bir banyoymuş bu. Yüzümü yıkadıktan sonra yumuşak ve sıcak bir havluyla kuruluyormuşum. Beni kapıda bekleyen Cosby babam yine elimden tutarak merdivenlerden indiriyormuş, birlikte mutfağa giriyormuşuz.

Mutfak da ne kadar güzel... Yine tıpkı dizideki gibi neşeli, renkli bir mutfak, pencerenin içindeki saksılarda rengârenk Afrika menekşeleri varmış. Cosby babam önüme bir tabak dolusu marmelatlı kurabiye ve bir bardak süt koyuyormuş.

"Haydi bakalım, şimdi bunların hepsini ye," diyormuş. Bayılıyormuşum bu öneriye, çünkü ben marmelatlı kurabiyeyi de çok severim. Cosby babam, ben kurabiyelerimi yerken karşıma geçip oturuyor ve konuşmaya başlıyormuş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şimdi hemen okula gideceğim ve seni üzen o iki öğretmenle konuşacağım. Bu küçük kızı bu kadar üzmeye hakkınız yok; ondan altından kalkamayacağı işler istemeye ise hiç mi hiç hakkınız yok. Bu çok yanlış bir şey, diyeceğim onlara," diyor ve ekliyormuş. "Bu arada sen de rahat rahat kurabiyelerini yemeye devam et."

Gerçekten de içimi bir ılıklık sarıyormuş. Korkular, kuşkular, üzüntü uçup gidiyormuş. İnsanın böylesine sığınacağı bir babası olması ne güzel şeymiş. Ohh, dertlerim yok oluvermiş.

Cosby babam gidiyor, bir süre geçtikten sonra dönüyormuş. "Tamam tatlım," diyormuş, "sorunu çözdüm. İki öğretmenin de artık seni üzmeyeceklerine dair söz verdiler bana. Senden yapamayacağın şeyler de istemeyecekler. Haydi, seni okula bekliyorlar. Arkadaşların da seni özlemişler, onunla bir daha alay etmeyeceğiz, diyorlar."

"İnanayım mı?" diye soruyormuşum Cosby babama.

"İnanmak mı? Gözlerinle göreceksin. Haydi, bakalım, giy hırkanı, gidiyoruz. Gözlerinle gör ki, gece rahat uyuyabilesin," diyormuş ve el ele evden çıkıyormuşuz. Onun yüzü hep gülüyormuş. Bana bakıp gülümsüyormuş, ben de ona gülümsüyormuşum.

Uzaktan okul görünüyormuş. Okul merdivenlerinde annemle babama benzeyen öğretmenler yan yana ve kol kola duruyorlarmış. İkisinin de yüzleri asık, kaşları çatık değilmiş, tam tersine ikisi de gülümseyerek bakıyorlarmış bana. Beni yanlarına çağırıyorlarmış.

Arkadaşlarım da merdivenlerde toplanmışlar, "Seni özledik Serra," diye bağırışıyorlarmış. Meğer beni ne çok seviyorlarmış. Sevinçten içim kabarıyormuş.

Dönüp Cosby babama bakıyormuşum, o da sımsıcak bakışlarıyla beni gözlüyormuş, "Bak gördün mü," diyormuş. "İşte senin tüm sorunlarını çözdüm. Artık seni üzmeyecekler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir kez daha okulun merdivenlerine bakıyormuşum; annemle babama benzeyen iki öğretmen ve arkadaşlarım bana sevgiyle bakıyorlar ve, "Seni aramıza bekliyoruz," diyorlarmış.

"Yarın sabah görüşürüz," diyormuşum ve Cosby babama yöneliyormuşum. Beni kucağına alıyormuş ve ben onun kucağında güvenli, huzurlu bir uykuya dalıyormuşum.

Uyandığımda hâlâ gülümsemekte olduğumu fark ettim, buna karşın yanaklarım ıpıslaktı nedense...

5 Temmuz

Dün çok eğlendim. Bora'nın motoruyla bütün gün denizdeydik.

Serpil, Cüneyt, Bora, Sırma ve ben vardık. Önce, kıyıları görmem için bir süre dolaştık. Dolaştık ama ne dolaşma. Deniz dalgalıydı. Dalgalar motoru kaldırıp indiriyordu. Her inişte küt küt diye sesler çıkıyordu. Her taraftan sular fışkırıyordu. Bu benim denizde motorla ilk gezim. Bana müthiş gelen dalgalar meğer normalmiş. Normali buysa... Sıkı sıkı bir kenara yapıştım. Cüneyt yanıma geldi ve nereye, nasıl tutunmam gerektiğini gösterdi. Bir yandan da rüzgârda sesini duyurmak için avaz avaz bağırıyordu.

Kıyılara gelince, anlatıldığı kadar vardı. Minik minik koylara girip çıktık. Tepelerdeki çamlar kıyıya kadar iniyordu. Bu arada çok da güzel evler gördüm. Zaten Çeşme'deki evlerin hepsi güzel diyebilirim.

İyice ıslandıktan sonra bir yere yanaştık. Orada öğle yemeğini yiyeceğimiz bildirildi. O kadar şirin bir yerdi ki Ayşegül olsa kesin bayılırdı. Kırık dökük bir iskeleden çıkılıyor. Küçük bir kumluk ve her şeyi tahtadan, küçücük bir lokanta. Masalar tahtadan, oturacak yerler de tahta sıralar; öyle kol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tuk, iskemle yok. Piknik masaları ve sıralar. Güzel bir müzik ve misler gibi ızgara kokuları...

"Ne güzel yermiş burası," dedim Sırma'ya.

O sırada mavi gözlü, yakışıklı mı yakışıklı bir garson geldi, "Hoş geldiniz," dedi bizlere gülümseyerek. Gülünce daha da hoş olmuştu!

Serpil hemen atılarak, "Bugün bize ne vereceksiniz?" dedi, pürcilve.

Şu Serpil bana fena hâlde Filiz'i anımsatıyor. İşin kötüsü bu onun güzeli. Sırma'yla göz göze geldik, galiba aynı şeyleri düşünüyorduk.

Sırma'ya eğilip, "Ne hoş bir garson," diye fısıldadım. O da bana eğilip, "Garson değil o, buranın sahibi," diye fısıltıyla açıkladı.

"Yaa!" dedim, pek bir şey anlamamıştım ama daha geniş bilgi almak için çocuğun siparişleri alıp gitmesini bekledim. Zaten sadece şiş kebap, salata ve patates kızartması varmış.

Sırma, kaldığı yerden anlatmaya devam etti. "Burayı üç erkek kardeşle anneleri işletiyorlar. Anneleri İngiliz."

"Zaten ben de o delikanlıyı yabancıya benzetmiştim," dedim.

"Babaları Türkmüş, ölmüş. Anneleri de İzmir'i terk edeceğine, buradaki arsalarını değerlendirmeyi düşünmüş ve lokantayı açmışlar. Yazın tatile gelen üç oğluyla işletiyorlar."

"Çocuklar nerede okuyorlar?"

"Bize servis yapan mavi gözlü, London School of Economics'te okuyor."

"Sırma," dedim, şaşmıştım bu işe. "Ne diyorsun?"

"Ne sandın," dedi, beni şaşkınlığa uğratmanın keyfi içinde.

"Ya ötekiler?"

"İkinci oğlu Boston'da konservatuara gidiyormuş. Zaten buranın müzik düzenini o yaptı."

"Tevekkeli değil, gelir gelmez ne güzel müzik diye düşünmüştüm," dedim.

Sırma yine delikanlılar onun çocuklarıymışçasına gururla gülümsedi ve bilgi vermeye devam etti.

"Üçüncü oğluna gelince, o daha küçük, burada okuyormuş. Herhâlde orta veya lisede olmalı."

Gözüm çiçeklerin arasına yerleştirilmiş piyanoya ilişti. "Piyano var burada," dedim.

"Evet, anneleri veya müzisyen oğlu geceleri piyano çalıyorlar müşterilere. Çok romantik oluyor," dedi Sırma içini çekerek.

Biz böyle konuşurken Serpil, Bora'yı esir almıştı sanki. Ne zaman su kayağı yapacaklarını sorup duruyordu. Sonunda Bora, "Hava bozuk, bugün olmaz," dedi.

Oh, oh, canıma değsin! Sırma'ya baktım, yüzü asılmıştı. Onu o kadar iyi anlıyorum ki... Eee, ne de olsa tecrübe konuşuyor.

Yemekte Cüneyt, "Su kayağı yapar mısın Serra?" diye sorunca az kaldı gülmekten boğulacaktım.

"Ben yüzmeyi bile doğru dürüst bilmem," dedim.

"Öyleyse sana öğretelim," dedi.

"Hangisini? Yüzmeyi mi, su kayağını mı?"

"Tabii ki su kayağını."

"Yok Cüneyt sağ ol ama denemek bile istemiyorum," dedim.

"Serra, hazır buradayken bir şeyler öğrenmelisin. Bak Bora'nın motoru var, ben sana öğretirim."

Göz ucuyla Bora'ya baktım, hiç oralı değildi. Hemen, "Teşekkür ederim ama hiç niyetim yok," dedim.

"O zaman Tümay'la yüzmeni ilerletebilirsin," dedi.

"Anlaşılan beni kara cahil buldun, adam etmek istiyorsun."

"Ne kadar da alıngansın. Bak Serpil de su kayağını yeni öğrendi, fena mı oldu. O da başında hevessizdi, zorla başladı,

şimdi ise bayılıyor. Bora'nın peşinden ayrılmıyor, illa su kayağı yapalım, diye."

İçimden, artık su kayağının mı, Bora'nın mı peşinde, o ayrı dava diye düşündüm. Bu erkekler ne kadar da saf oluyorlar! Cüneyt ise hâlâ konuşuyordu.

"Tümay hepimize balıklama atlamayı, kelebek yüzmeyi öğretti. İstanbul'da yüzme okuluna gitmiş, ayrıca yarışlara da katılıyor, dereceleri bile var. Zaten bugün de antrenmanı var diye gelemedi. İyi kızdır, öğrenmek isteyene yardımcı olur."

"Bak bu olur Cüneyt," dedim.

"Benim de anlatmak istediğim bu. Hazır buradasın, Ankara'da öğrenemeyeceğin şeyleri öğrenmelisin."

Herkes Cüneyt'in konuşmalarından sıkılmışa benziyordu ama bence hiç de haksız sayılmazdı. Başımı kaz gibi havada tutup, iki yana çevire çevire yüzeceğime, şöyle fiyakalı bir yüzüşüm olsa fena mıydı? Bu fikre bayağı bayağı ısındım ve Cüneyt'e sokularak, "Sahi, Tümay bana yüzme öğretir mi? Yani su üstünde duruyorum ama stilim yok," dedim.

"Sana söyledim ya, o yardım etmeyi sever, hepimize bir şeyler öğretti. Eminim sana da öğretir. Hem eğer istersen ben seni onun antrenman yaptığı yere götüreyim, nasıl çalıştıklarını da görmüş olursun," dedi.

Bu fikre bayıldım ve bir gün birlikte gitmeye karar verdik. Daha şimdiden kendimi suları yararak balık gibi yüzerken görmeye başladım bile.

Dönüşümüz bayağı ürkütücü oldu.

Zaten Bora, "Deniz kabarıyor, artık gitsek iyi olur," deyince içimi bir korku kaplamıştı. Denizin rengi koyulaşmış, dalgalar iyice yükselmişti. Motorun küt küt diye vuruşlarından da popom iyice acıdı.

Serpil çabuk davranmış, öne, Bora'nın yanına oturmuştu, Sırma da onun yanına. Biz Cüneyt'le arkadaydık. Dönüş

umduğumdan uzun sürdü. Plaj görününce derin bir nefes aldım. Ohh, karaya ayak basmak ne güzelmiş. Ne de olsa kara insanıyım!

Bu akşam çok yorgunum. Azıcık okuyup uyuyacağım. Güzel bir gündü, buraya ve buradakilere alışıyorum galiba.

Bakalım Tümay'ın antrenmanına ne zaman gideceğiz?

10 Temmuz

Bu sabah Cüneyt bize geldi. Beni Tümaylara götüreceğini söyledi. Sırmalar ise tenis oynamaya gideceklerinden (burada herkes spor yapıyor, kendimi fena hâlde lapacı hissetmeye başladım) sadece ikimiz gittik. Şu Cüneyt ne kadar iyi bir çocuk, bana zaman ayırması hoş bir davranış. Bizim okuldakiler olsa, ölsen umurları olmaz.

Tümayların evi güzel ve büyük, üstelik yüzme havuzları da var. Zengin olmak iyi bir şey, azizim.

Biz gittiğimizde o çalışıyordu. Havuzları fazla büyük olmadığından, Tümay deliler gibi bir baştan bir başa gidip dönüyordu. Hem de kelebek yüzerek. Önce bu stil bana komik geldi, sonra alıştım ve komik gelmemeye başladı. Ama yine de bu tür ilgimi çekmiyor. Kravl yüzmek istiyorum.

Ben Tümay'ı izlerken, Cüneyt çantamdaki kitabı gördü, alıp evirdi çevirdi. Meğer o da kitap okumayı çok severmiş. Nihayet benim gibi bir kitap kurduna rastlamıştım. Okulda da, burada da kitaba pek aldıran yok oysa.

"Kitap istersen, sana benimkileri verebilirim. Bizim eve gideriz, istediğini seçersin," dedi. Söylemeye ne gerek var, bu öneriye bayıldım. Üstelik Cüneyt okulda tiyatro kolundaymış, bir de okul dergisinde çalışıyormuş. Bana uzun uzun bunları anlattı. Boş kafa bir çocuk değil, onunla konuşmak zevkli.

Tümay'ın çalışması bitmişti, yanımıza geldi. Gözleri kıpkırmızıydı. Cüneyt ona, benim yüzmemi ilerletmek istediğimi söyleyince, hemen, "Neden olmasın," dedi, sonra da, "Atla bakalım havuza da seni bir görelim," diye ekledi, sert antrenör pozlarında.

Cüneyt'in önünde acıklı yüzme biçimimi sergilemek hoşuma gitmedi ama bir yerden başlamak gerekti. Öbür başa kadar zor gidip geldim.

Tümay, havlusunu omzuna atmış, havuzun kenarına oturmuş, bacaklarını sallayarak beni izliyordu. Ben soluk soluğa kenara tutunup ona bakınca, "Bir kere kolların çok zayıf, onun için çabuk yoruluyorsun. Sonra ayaklarını da düzenli vuramıyorsun. Nefes alıp vermeni ayarlayamadığın için başını hep suyun üstünde tutuyorsun," diye sıralayıverdi.

Ümitsizlik içinde Cüneyt'e baktım, beni yüreklendirmek istercesine gülümsedi.

Bu arada Tümay, "Bak, işte böyle yapacaksın," diyerek havuza atladı. Mübareğin vücudunda tek gram fazlalık yoktu, safi kas... Nasıl nefes alacağımı, nasıl kulaç atacağımı, bacaklarımı nasıl tutacağımı gösterdi. O yaparken öyle kolay görünüyordu ki...

"Haydi bakalım," dedi bana.

Onun dediklerini uygulamaya çalıştım ama bacağımı düşünürken kulaç atmayı şaşırdım. Bu arada yine yanlış nefes alıp su yuttum, genzim yandı, öksürmeye başladım.

"Olmuyor," dedim.

"Olacak, olacak. Şöyle yapsan daha iyi olacak. Önce bacaklarını ritmik vurmaya çalış. Buna iyice alışınca kollarını da o tempoya göre at, en sonra da gösterdiğim gibi yandan nefes al, sonra yüzünü suya sok. Yana aşağıya, yana aşağıya. Bir iki, bir iki. Haydi, ben üstümü değiştirmeye gidiyorum, sen havuzda çalış bakalım."

Şu Cüneyt gitse de rahat rahat çalışsam derken baktım, Cüneyt benim *İki Şehrin Hikâyesi* adlı kitaba dalmış. Uğraştım durdum. Bacağımı vurdum, kollarımı attım. Olmuyor, olmuyordu. Ama en azından ne yapmam gerektiğini anlamıştım. Sonunda o kadar yoruldum ve su yuttum ki, gidip havuzun kenarına tutundum. Cüneyt, "Nasıl gidiyor?" dedi.

"Olmuyor," dedim.

"Hemen umutsuzluğa kapılma. Yavaş yavaş olur böyle şeyler. Çalışırsın, çalışırsın, birden bir gün bakarsın, o tempoyu yakalayıvermişsin,"dedi.

"Korkarım bende o yetenek yok," diye yakınırken Tümay geri geldi. "Nasıl gidiyor?" diye sorunca ona da yakındım.

"Çalışmaya devam," dedi. "Ne zaman istersen gelip bizim havuzda çalışabilirsin. Aslında deniz dalgalı olmazsa denizde çalışmak daha kolaydır. Tuzlu su insanı kaldırır, oysa havuz suyunda yüzmek daha zor."

Gerçekten de havuzda daha zorlanmıştım, demek nedeni buymuş. Öyle ya, niye bunu düşünemedim?

Eve döndüğümde teyzem neler yaptığımı sordu. Anlatınca, "Aferin sana, kolay arkadaş ediniyorsun. Az önce annen telefon etti, seni sordu. Ben de arkadaşlarıyla çıktı deyince sevindi. Belki önümüzdeki hafta sonu gelebilecek."

Çok sevindim. Annemi özledim. Dırdırlarını bile özledim. İnşallah gelebilir. Buradaki arkadaşlara da yavaş yavaş ısınıyorum. Tabii Ayşegül'ün yerini kimse tutamaz!

11 Temmuz

Ayşegül'den mektup geldi! Onu ne kadar özlemişim. Mektubunu okurken öylesine içim kabardı ki, hani imkân olsa atlayıp Ankara'ya dönecektim.

Babasının işleri nedeniyle bu yaz hiçbir yere gidemiyorlarmış. Ne kötü! Havalar da sıcakmış. Ama benim aslan Ayşegülüm asla moral bozukluğuna yüz vermez. Hemen tutup Ankara Tenis Kulübü'nde tenis dersleri almaya başlamış. Sen de orada öğren de sonbaharda burada birlikte oynarız, havamızı atarız, diyor. Ben de dün gece oturup ona buradaki yaşantımı ve yenilikleri uzun uzun anlattım. Ve onunla konuşmuş kadar rahatladım.

Bir de yine dün müthiş bir şey keşfettim. Dün akşamüstü duvarın üstüne oturmuş, çene çalıyorduk ki (ben de artık iyi kötü söze karışabiliyorum) birden Serpil, "Çocuklar, durun, durun. Kimse kıpırdamasın!" diye bağırdı.

Zeynep, "Eyvah, yine heykelleri oynayacağız," diye homurdandı.

"Ne oluyor?" dedim.

Sırma, "Serpil'in gözündeki mercek düşmüş olmalı," dedi.

"Bunun bizim kıpırdamamızla ne ilgisi var?"

"Mercek o kadar küçük ve saydam ki farkına varmadan üstüne basabiliriz."

Serpil diz çöküp elleriyle yerleri aradı taradı, sonunda Cüneyt ile Tümay'ın da yardımlarıyla buldu, sonra da merceği yıkayıp yeniden takabilmek için evine gitti.

Sırma'ya yavaşça, "Yoksa Serpil aslında gözlük mü takıyordu?" diye sordum.

Sırma, "Tabii, ben sana demedim mi o neler kullanır neler diye. Mercek takmadan önce kalın camlı gözlükleri vardı. Bu yaz başı bir de baktık Serpil gözlüksüz. Meğer mercek taktırmış."

Demek gözlüksüz olunabiliyordu. Bundan güzel bir şey olamaz!

Cingöz Sırma hemen, "Ben senin şu anda ne düşündüğünü biliyorum," dedi.

"Ne dersin Sırma?" diye sordum.

"Neden olmasın," dedi ve ekledi. "Anneme söyleyelim, seni Serpil'in doktoruna götürsün, taktırsın, olsun bitsin."

Bu iş bu kadar kolay olabilir miydi? Tabii ki hayır. Nitekim teyzeme söylediğimizde, önce anneme danışmamız gerektiğini söyledi. Önce anneme soracakmış, eğer annem izin verirse doktora gidecekmişiz. Sonra doktor gözlerime bakacakmış, eğer muayenede bir terslik çıkmazsa mercek takılabilir derse, işte o zaman takabilirmişim. Ayrıca bir de bu işin alıştırması varmış ki o da iki hafta sürermiş. Takmayı öğrenmek, sonra ilk günler azar azar takıp, saatleri çoğaltmak, yıkamasını, temiz tutmasını öğrenmek...

Oysa ben yarın gidip takmak istiyordum. İşin kötüsü şu mercek işini öğreneli beri, gözlüklerim büsbütün kalın ve ağır geliyor bana. Hele de yaz sıcağında...

Teyzemi sıkıştırdım ve akşam anneme telefon ettirdim, lens işini ona söylettim. Ben sorarsam mutlaka "hayır" der çünkü. Sırma'yla birlikte heyecanla teyzemin yüzünün alacağı şekli bekliyorduk. O da aksi gibi, hiçbir şey belli etmiyordu. Biraz daha konuştuktan sonra telefonu bana verdi.

Annem, birbirimizin hatırını sorduktan sonra bana, "Lens taktırmak istiyormuşsun?" dedi.

"Evet anneciğim," dedim en cici sesimle.

"Bilmem ki, daha yaşın küçük bu iş için," demez mi...

İşine gelince koca kız oluruz, işine gelince yaşım küçük olur. "Anne, bu işin yaşla ne ilgisi var. Burada benim yaşımda bir kız takıyor ve çok da memnun. Ne olursun anne, ne olursun," diye yalvardım gururumu ayaklar altına alarak.

"Dur bakalım, beni aceleye getirme. Bir düşüneyim, bir soruşturayım," dedi bu kez de.

"Anne, nesi var bunun soruşturulacak? Biz burada her şeyi öğrendik, hem teyzem..."

"Dur! Dur dedim sana. Düşüneyim yine konuşuruz," dedi ve hemen konuyu değiştirdi.

Gel de deli olma! İlla karın ağrısı çektirecek. Hem güzel olmamı ister, yok kilo ver, yok saçına başına özen göster, yok nedir bu tırnaklarının hâli der, sonra ben o gözlükten kurtulma fikrini ortaya atınca, dur düşünelim... Neyse, çaresiz bekleyeceğiz.

Ha, bir de önümüzdeki hafta gelecekmiş. "Ben gelince mercek işini konuşuruz," dedi. Ölme eşeğim ölme...

12 Temmuz

Dün gece teyzemin konukları vardı. Sırma'yla bana, pizzacıya gidebileceğimizi söyledi. Anlaşılan bize ayrı sofra hazırlamak istemiyordu. Bu durum bizim de işimize geldi, çünkü evde kalınca bir sürü büyüğe hoş geldiniz deyip, beylik sorulara cevap vermek gerekecekti.

Sırma hemen arkadaşlarına telefon etti ve saat dokuzda pizzacıda buluşmaya karar verildi. Burada tuhafıma giden bir başka şey de milletin böyle gece yarısına kadar sokakta kalmalarına izin verilmesi.

Sırma, bu iznin Çeşme'ye özgü olduğunu, mahallelerinde herkesin kocaman bir aile gibi olduğunu, büyükleri de gece geç saatlere kadar balkonlarda oturduklarından veya yürüyüşe çıktıklarından, çocuklara ve gençlere izin verildiğini anlattı. Ama İzmir'e dönünce gece sokağa çıkma izinleri yokmuş.

Teyzem süslenmiş, pek de güzel olmuştu. Sırma'ya pizzalar için para verdi, ikimizin de yanağına parfümlü birer öpücük kondurduktan sonra, "Haydi bakalım, iyi eğlenceler. Sakın geç kalmayın," dedi.

Gerçekten de pizzacıya doğru yürürken baktım herkes terasta oturuyor. Kimi terastan çatal bıçak sesleri, kiminden gülüşmeler duyuluyor. Balkonda yemek yiyebilmek ne hoş. Ankara'da olamayacak bir şey bu. Ne vaktimiz var, ne de hava uygun.

Köşe başında Cüneyt'e rastladık. Bizi bekliyormuş. Üçümüz pizzacıya girdiğimizde Tümay'ın bir masadan el salladığını gördük. Yanına gidip oturduk. Az sonra Bora, en sonra da Serpil geldi. Bir süre daha, Zeynep'i bekledik.

Sırma, "Gidip bir telefon edeyim, nerede kaldı bu kız," dedi. Döndüğünde gülüyordu. "Bu Zeynep bir âlem. Annesiyle tartışmış, konuşmuyorlarmış; onun için izin alamadım diyor."

Tümay, "Onun yerine annesinden sen izin isteseydin ya," deyince Sırma, "Ben de aynı şeyi söyledim ama kesinlikle olmaz, onlardan artık hiçbir şey istemeyeceğim, dedi ve telefonu çat diye yüzüme kapattı," diyerek açıklamasını yaptı. Hepsi gülüştüler.

Bora, "Tipik Zeynep," dedikten sonra, "Haydi çocuklar artık pizzaları ısmarlayalım," dedi ve garsonu çağırdı.

Pizzalar bir harikaydı. Ortaya dev tepsiler içinde dilimlenmiş olarak geldi. Herkes gibi ben de iki dilim yedim. Utanmasam, rahat iki dilim daha yerdim. Bir daha sefere Sırma'yla baş başa gidip, patlayıncaya kadar pizza yiyeceğim.

Ya iştahım fena hâlde yerinde, ya da buradaki pizzalar daha bir lezzetli...

Eve döndüğümde başucumda teyzemden bir not buldum. Annem yıllık iznini ayarlamış, öbürsü gün geliyormuş. Yaşasın! Yaşasın! Bu kadarla kalsa iyi, babam da geliyormuş. Beni arayacakmış. Yaşasın! Yaşasın!

İkisi de aynı zamanda geleceklerine göre iyi bir şeyler olabilir. Sonra burada, Çeşme'nin tatil havasında belki daha az si-

nirli olurlar ve barışırlar. Böylece, biz üçümüz el ele Ankara'ya döneriz. Evimize ve eski düzenimize kavuşuruz, yine okulumda kalırım, arkadaşlarımdan ayrılmam. Aslında okuluma atıp tutmam hep Atasay'a olan kızgınlığımdan, ama şimdi zaman geçip de uzaktan baktığımda Atasay için üzülmem ne kadar saçmaymış diyebiliyorum. Hele de şu andaki durumumu düşününce...

Aslında kimseye belli etmiyorum ama her gece yattığımda dua ediyorum, "Allahım ne olur barışsınlar," diyorum. Kendimi öyle bir boşlukta hissediyorum ki... İşin kötüsü ikisini de seviyorum, ikisini de istiyorum.

Acaba onlarla tek tek konuşsam nasıl olur? Hoş, neler hissettiğimi anneme söyledim bile. Aynı şeyleri babama da söylemeliyim (tabii o cesareti kendimde bulabilirsem). Evet, evet babama da söylemeliyim.

Onu karşıma alıp diyeceğim ki, "Bak baba, seninle konuşmak istiyorum. Mademki bu ailenin reisi sensin, darmadağın olmamıza izin vermemelisin. Annemle aranızda ne derdiniz varsa bunu çözümlemek sana düşer. Ayrıca beni de düşünmen gerek. Ben de bu ailenin bir bireyi değil miyim? Öyleyse beni niye bu kadar üzüyorsunuz? Benim kabahatim ne?

"Ben elimden geldiğince sizin istediğiniz gibi olmaya çalışıyorum. Derslerim iyi, terbiyesizlik yapmıyorum, ömrüm boyu sizin sözünüzü dinledim. O kadar ki siz Haberler'i dinlerken rahatsız olmayasanız diye, evde kediler gibi sessiz dolaştım.

"Eh, ben bunca özveride bulunayım, görevlerimi ve en önemlisi benden bekleneni yapayım, sonra siz tutun o benim tek istediğim şeyi, huzurumun, düzenimin bozulmaması dileğimi hesaba bile katmayın. Olur mu bu?

"Birbirinizi bağışlayın. Bak, ben annemin dırdırlarını bağışlayabiliyorum, sonra ben küçükken sen beni az mı patakla-

mıştın, ama ben seni yine de bağışlar ve severdim. Ben bunu yapabiliyorum da, siz niye birbirinizi bağışlayamıyorsunuz?"

Evet, onunla aynen böyle konuşmalıyım ama bunları unutmamak için bir kâğıda notlar almalıyım, çünkü heyecanlanınca ne diyeceğimi şaşırıyorum. Hele de babamın karşısında. Onların buraya gelişleri benim için son şans. Tüm cesaretimi toplayıp elimden geleni yapmalıyım.

Bu arada da bol bol yanmalı ve her gün Tümay'a gidip yüzme çalışmalıyım ki, onlar geldiğinde yüzmemi gösterebileyim. Ayrıca anneme telefon edip, raketimi getirmesini söyleyeceğim.

İki yıl önce annemin zoruyla tenis kulübüne yazılmış, on ders aldıktan sonra içim sıkılıp bırakmıştım. O zamandan beri benim raket dolap bekliyor. Şimdi işime yarayacak. Gerçekten de burada ilerletebilirsem, daha sonra Ayşegül'le hafta sonları oynarız ve de havamızı atarız.

Ah Tanrım, ne olur, ne olur...

13 Temmuz

Annem geldi! Onu adamakıllı özlemişim. Ama işin garip tarafı babamın geleceğinden haberi yok. İşte bu kötü. Oysa ben haberleşip de geldiklerini sanmıştım. Neyse... Daha şansımı yitirmiş sayılmam.

Annem beni görünce bir çığlık attı, "Serra ne güzel yanmışsın," diye ve ardından tarihe altın harflerle yazılması gereken sözler etti: "Kilo vermişsin sen." İşte bu, annemden gelebilecek en büyük iltifattır.

Keyfimden ağzım kulaklarıma varıyordu. Şu son hafta annemi şaşırtayım diye saatlerce kumların üstünde yattım, çikolata ve diğer güzelliklerden olabildiğince uzak durdum.

Sırma ağzımı açmama fırsat vermeden, "Teyzeciğim, Serra'ya yoğun bir güzellik programı uyguladım," demez mi... Geri zekâlı, ne olacak! Annesi susturmasa, iyice ayrıntılara girecek, anlatacak baba anlatacak.

"Anne, lens işini düşündün mü?" Artık dayanamayıp kafamdaki soruyu sordum.

"Dur kızım, daha yeni geldim, bir nefes alayım. Bunu konuşacak vaktimiz bol bol var."

Buyrun bakalım!

"Öyleyse yüzmemi görmeni istiyorum," dedim.

Bu kez de teyzem, "Annen biraz dinlensin, o zaman gösterirsin Serracığım," buyurdular.

Telefon çaldı, arayan babammış. Teyzem telefonu bana uzatarak babamın benimle konuşmak istediğini söyledi. Sesini duyunca içim bir tuhaf oldu, meğer onu da ne kadar özlemişim.

İzmir'e beni görmeye geldiğini söyledikten sonra nasıl olduğumu sordu, ben de bir şeyler anlattım. Bu arada da annemin burada olduğunu lafların arasına sıkıştırmaya özen gösterdim.

"Yaa, demek annen de orada," dedikten sonra, "selamımı söyle," dedi.

"Peki babacığım, söylerim," dedim anneme duyurmaya çalışarak. İzmir'de kaldığı otelin lobisinde saat on birde buluşmak üzere vedalaştık.

Beni oraya Murat enişte götürmesine karar verildi. Anneme ve teyzeme babamın selamını söylediğimde pek de etkilenmiş görünmediler. Böyle yardımcı olacaklarsa, işimiz var demektir.

Annem raketimi getirmiş. Teyzemle terasta oturup bütün gün vıdı vıdı konuştular durdular. Denize bile gelmediler, oysa ben nasıl yüzdüğümü onlara göstermek için sabırsızlanıyordum. Umudumu kesip Sırma'yla plaja indim.

Ah Allahım, ne olur bana cesaret ver de, hazırladığım konuşmamı babama yapabileyim.

15 Temmuz

Babamla buluşmamız tek kelimeyle fiyaskoydu!

Aslında bunları yazmak bana acı veriyor ama özellikle yazıyorum ki, ben de büyüyünce ve çocuğum olunca ona acı vermeyeyim... Yazdıklarımı okuyup davranışlarımı ona göre ayarlayayım.

Murat enişte beni otelin lobisine bıraktı. Babam beni bekliyordu. Koşup ona sarıldım. Babamı özlediğimi bir kez daha anlamıştım, öte yandan nedendir bilmiyorum, anneme karşı da mahcup hissettim kendimi birden. Sanki ona ihanet ediyormuşum gibi...

Babam İzmir'e gelmişken, hiç olmazsa bir gece ve bir günü benimle geçirmek istediğini, o gece de otelde kalacağımızı söyledi. Bu kez de babama içim sızladı. O benim koskoca, evin reisi babam sanki benim bir günümü rica ediyor gibi, izin istiyor gibiydi. O vakit de annem daha bir güçlü göründü gözüme, çünkü ben annemleydim. Sonra annem, teyzem ve eniştemleydi, ayrıca anneannem ve dedem vardı onu destekleyen. Birden babam yalnız, çok yalnız göründü gözüme. Ve o kocaman, korkulan babama acıyor olmak içimi müthiş bir hüzünle doldurdu. Bir ilahın yıkılışını izliyordum sanki.

"Ne kadar iyi düşünmüşsün babacığım," diyerek ona gülümsedim. Yüzündeki kuşkunun bir an için silinmesi, o anda onun değil artık benim güçlü olmam gerektiğini gösteriyordu.

"Öyleyse birlikte çıkıp önce İzmir'i şöyle bir dolaşalım. Bu kenti ikimiz de pek iyi bilmiyoruz, sonra bir yerde öğle yemeği yer, daha sonra da sinemaya gideriz," dedi.

Yine neşeli görünmeye çalışarak, "Harika fikir," dedim ve otelden çıktık.

Ben annemle çok gezmişimdir. Annemle her gidilen yer renklenir, çünkü konuşur, şakalaşır, güler. Tarihi bir yerler bulur, beni sürükler veya hiçbir şey bulmasa bir müze keşfeder, beni inlete inlete gezdirir, sonra da bir yere oturur, bir şeyler yeriz. Eğer o sonu gelmeyen perhizlerinden birindeyse, bir kahveyle idare ederken benim bol mayonezli sandviçime bakarak yutkunur ya da, "Haydi bakalım Serra, bugün kendimize bir ziyafet çekelim," der ve birlikte bir sürü muzır şey yeriz. Oysa babamla saatler yürümüyordu. Bir süre sonra konuşacak konu bulamaz olmuştuk. Babamla hiç baş başa sokağa çıkmamıştık ki... Onunla ne bir sinemaya, ne bir okul etkinliğine, ne de öylesine gezmeye gitmiştim. İkimiz de alışık değildik buna. Hep annem vardı aramızda; boşlukları dolduran, geziyi yönlendiren, işi keyiflendiren. Ayrıca her yere annemle gitmenin verdiği bir alışkanlık vardı, oysa babamla böyle bir alışkanlığımız olmadığını şimdi anlıyordum. Yüzüne baktığımda onun da sıkıntı içinde olduğunu fark ettim.

Beni özlemiş, buralara kadar gelmişti ama şimdi sıkılıyordu. Ne yapması gerektiğini, konuşmayı nasıl sürdüreceğini bilemiyordu. Beylik konular bitmiş, sözcükler tükenmişti. Üstüne üstlük dile getirilmeyen bir sorun daha vardı aramızda. Kocaman, bir ur gibi giderek büyüyen bir sorun. Sorunumuzu konuşabilsek, ikimiz de daha bir doğal olacaktık ama babam hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu, bu da benim cesaretimi kırıyordu. Onca emekle hazırladığım konuşmamı yapamayacağım galiba, diye düşünüyordum.

Derken öğlen oldu, bir yerlerde yemek yedik ve gidip iki filmli bir sinema bulduk. İsimlerini anımsamıyorum bile, öyle uyduruk yaz filmleriydi ama vakit geçerdi hiç olmazsa. Film başladıktan bir süre sonra babam bana eğilerek, bir yere

kadar gitmesi gerektiğini, benim seyretmemi, biraz sonra geleceğini fısıldayarak kalkıp gitti. Ben de azıcık huzursuz olarak koltuğuma daha bir yerleştim. Öyle ya, hayatımda ilk kez yalnız başıma bir sinemadaydım. Şimdiye dek hep annemle, arkadaşlarımla gitmiştim.

Dedim ya film uyduruktu, vurdulu kırdılı bir şey. Öylesine izliyordum. Epey zaman olmuştu, babam henüz ortalarda yoktu. Herhâlde bana çok oldu gibi geliyor, diye düşünürken ışıklar yandı. Ara verilmişti, kimileri dışarı çıktı. Ben de çıkıp bir çikolata filan alsam mı diye düşündüm, ama yalnız başıma gitmeye de utandım. Yerimde kımıldamadan oturuyordum. Sanki her gelip geçen, bu kız ne arıyor burada yalnız başına, dercesine bakıyor gibi geliyordu bana. Koltuğumda ufalıp ufalıp görünmez olmayı ne kadar istedim o an ve birden babama kızmaya başladım. Nerede kalmıştı? Yoksa bir şey mi olmuştu? Bir kaza falan. Eyvah, ne yapardım ben o zaman. İzmir'i bilmiyordum, Çeşme'ye nasıl dönerdim, ayrıca babam nerelerdeydi? Bir hastanede yatıyor olmasın...

Işıklar söndü, ikinci yarı başladı. Artık ne söylenenleri duyuyor, ne de perdede olanları izleyebiliyordum. Kuşku, öfke, merak birbirine karışmıştı. Ne yapacağımı, daha doğrusu ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Murat enişteninin bürosunun nerede olduğunu da bilmiyordum aksi gibi. Film bitene dek beklemeye karar verdim. O vakte kadar babam gelmezse, bir telefon kulübesi bulup teyzeme telefon etmeye karar verdim. Ya evde yoklarsa? O zaman da onları bulana kadar arayacaktım.

Ve yeniden ışıklar yandı, film bitmişti. Ben de herkesle beraber ayağa kalktığımda babamın koşar adımlarla geldiğini gördüm. Ohh, şükürler olsun, dedim içimden. Ona bir şey olmamıştı. Sağdı, yaşıyordu ve ben sokakta kalmamıştım.

"İşte geldim," dedi hiçbir şey olmamışçasına ama azıcık da mahcupmuş gibi geldi bana. Belki de kendi hüsnü kuruntumdu.

"Sıkılmadın ya?"

"Yoo," dedim. "Filmi izledim."

"Güzel miydi?"

"Evet, heyecanlıydı."

İşte hepsi bu kadar, ve dışarı çıktık.

Akşam oluyordu, "Haydi otelimize gidelim," dedi. "Bir şeyler yeriz."

Bense bir an önce Çeşme'ye dönmek istiyordum artık. Kendimi çok yorgun hissediyordum, sanki ağırlaşmış gibi, sanki yaşlanmış gibi. Çaba harcamaktan yorulmuştum. Annemi, teyzemi, Sırma'yı istiyordum, onlardan ayrılalı yıllar, yıllar olmuş gibi geliyordu.

Otel öylesine bir otel, lokantası ise kasvetliydi, oysa ben otellere bayılırım. Annem ve anneannemle Hilton'a çaya gitmek büyük zevktir benim için. Işıltılı butikler, pırıl pırıl pirinç saksılar içinde kocaman yapraklı bitkiler, müzik, şık insanlar. Kısacası severim otelleri. Yazar olmazsam, turizmci olurum, diye düşündüğüm olmuştur. Ama nedense burası bana hüzün veriyordu.

Yemeğimizi bölük pörçük konuşmalarla bitirdik. Hazırladığım konuşmamı yapmaktan bütünüyle vazgeçmiştim. O hava yoktu. En azından o kadar zaman görüşmedikten sonra bir sinemada beni iki saat bırakabiliyorsa...

Çabucak soyunup yatağıma girdim.

Babam, "Okumak istiyorsan oku, ışık beni rahatsız etmez," dedi.

"Biraz okuyacağım," dedim.

"Peki öyleyse, iyi geceler kızım."

"İyi geceler baba," dedikten sonra *Jane Eyre* adlı kitabıma gömüldüm.

Ertesi gün, önümüzde uzanan kocaman bir boşluk gibiydi. Kahvaltıdan sonra babam sordu, "Eğer istersen, bir gece daha kalabilirim. Fuarı da görmüş oluruz."

Bir koca gün ve bir hüzünlü geceye daha tahammül edebileceğimi sanmıyordum.

"Anneme bugün döneceğimi söylemiştim," dedim hemen.

"Telefon edebiliriz."

"Yok babacığım, bu sefer kalsın. Şimdi onlar, yani teyzemle Sırma, bugün döneceğimi düşünerek program yapmışlardır, ayıp olur," gibi aklıma gelen mazeretleri sıraladım.

"Pekâlâ," dedi. Sanki o da rahatlamıştı. Ya da bana öyle geldi. Çeşme minibüslerinin durduğu yere yürüdük.

"Babacığım," dedim. "Sizin ta Çeşme'ye kadar gelmenize gerek yok. Beni bindirmeniz yeterli, çünkü minibüsler onların evine yakın bir yerde duruyor."

"Yalnız başına gidebilecek misin?"

"Tabii, ne var bunda? Hem siz beni götürürseniz, orada inmeden yine minibüsün dolmasını bekleyip geri döneceksiniz. Ne gerek var bütün bunlara; ben gidebilirim."

"Eve varınca, beni ara, olur mu Serra?"

"Olur, babacığım," dedim hararetle. Bu ayrılma sahnesini olabildiğince kısa kesmek istiyordum. Bir de yol boyu sessizlik, zoraki gülücükler ve konuşma çabalarına girmeyi hiç mi hiç istemiyordum. Babam beni bindirdi, neyse ki minibüs çabuk doldu. Araba hareket ettiğinde ona el salladım. Arkama dönüp baktığımda hâlâ el sallıyordu. İşte o zaman ne oldu bilmiyorum, içime anlatamayacağım bir hüzün doldu yine. Acıyla karışık bir hüzün. Aynı anda gözlerimden yaşlar boşandı. Neyse ki cam kenarındaydım da, yüzümü dışarı çevirip bir türlü tutamadığım ağlamamı sürdürdüm.

Duygularım karmakarışıktı. Babama kızgındım ama onu orada yalnız başına el sallarken gördüğümde yeniden bir acı-

ma duygusu benliğimi kaplayıvermişti. Neden her şey böyle oldu? Neden babamla güzel vakit geçiremedik? Aslında beni görmek için kalkıp gelmişti ama sonra da onda aradığım sıcaklığı verememişti. Yoksa o hep öyleydi de, arada annem olduğundan, ben mi fark etmemiştim bugüne dek? Öte yandan onu seviyorum.

Bilemiyorum... Anlayamıyorum...

Minibüs Çeşme'ye varıp, tanıdık sokağımıza girince biraz rahatladım. Koşarak eve geldim.

"Ben geldim," diye bağırarak içeri girince, annemle teyzem de bağırıştılar. Onların sesini duymak ne güzeldi! Hemen annemin boynuna atıldım, ohh dünyalar varmış! Ama... bu kez de babama ihanet ediyormuşum gibi bir duygu doldu içime.

Tanrım, ben hiç bütünüyle mutlu olmayacak mıyım?

"Anlat," dedi teyzem, "neler yaptınız, nerelere gittiniz?"

Ben de saf saf her şeyi anlattım. Ben anlattıkça annemin yüzünün değiştiğini ve sonunda kıpkırmızı kesildiğini fark ettim. Öfkelenince böyle olur o. Gene ne yaptım, diye düşünürken odadan fırlayıp gitti.

"Ne oldu teyze?" diye sordum.

"Sen ona bakma canım, bana anlat, sonra neler oldu?"

"Hepsi bu," deyince, "Öyleyse hemen mayonu kap ve plaja koş, çünkü seninkiler denizde," dedi.

"Derhâl," diyerek fırladım.

Büyüklerin dünyasından kaçıp gitmek istiyordum.

Akşam yattığımda, içerden gelen seslerden annemin neye öfkelendiğini anladım.

"Şu hâle bak Defne," diyordu annem. "Güya kızını görmeye gelmiş. Parmak kadar çocuğu tek başına sinemada bırakıp gidebiliyor. Sana, o sorumsuzdur, diyorum da anlamıyorsun."

"Canım belki de acele işi vardı. Büyütme bu kadar."

"Sen de pekâlâ biliyorsun ne işi olduğunu. Asistan kızlardan biridir belki de..."

"Aman abla, adam bir iki günlüğüne gelmiş İzmir'e..."

"Defne! Ben onu gayet iyi tanıyorum artık!"

Başımı yastığımın altına gömdüm, duymak istemiyordum. Hiçbir şey duymak ve bilmek istemiyordum artık.

İkisinden de nefret ediyorum!

Beni hiç düşündükleri yok.

Babamdan böyle davrandığı, annemden de bunları açık açık dile getirdiği için nefret ediyorum.

Uyumak ve her şeyi unutmak umuduyla yastığıma sarıldım ve yine ağladım, ağladım.

17 Temmuz

Sonunda anneme yüzmemi gösterebildim! Yani yine dehşet biçimde yüzemiyorum ama kısa da olsa belli bir uzaklığı Tümay'ın bana öğrettiği gibi ayaklarımı vurarak, bacaklarımı düzgün tutarak ve kulaçlarımla nefesimi ayarlayarak gidebiliyorum.

Oldu bu iş! Oldu bu iş! Kısa mesafe için olsa da, bir stilim var artık.

İlk becerebildiğim gün öyle sevinmiştim ki, sudan çıkar çıkmaz havuzun kenarında beni izleyen Cüneyt'in boynuna sarılıverdim. Cüneyt de şaşırdı bu işe.

"Sırılsıklam oldun Cüneyt," diye özür dilediğimde Cüneyt, "Keşke hep böyle sırılsıklam olsam," dedi.

Acaba ne demek istedi? Herhâlde ona sarılmamın hoşuna gittiğini anlatmak istedi. Cüneyt beni beğeniyor olabilir.

Zaten o çokbilmiş Sırma geçen gün, "Anlayalım, nedir bu Cüneyt'in sana ilgisi," demişti de çok kızmıştım.

Hemen her şeye bir kulp takanlara çok kızıyorum. O benim arkadaşım.

Ama Sırma Hanım teorisini genişletti. "Bir kere hiç kimse, hoşlanmasa, bir diğeri için bu denli uğraşmaz. Yok, senin yüzme çalışmaların, yok Çeşme'yi gezdirme, yok birlikte kitap saatleri... Hem bakıyorum, sen de onu hepimize yeğliyorsun."

"Burada kafası çalışan bir Cüneyt var da ondan," dedim, Sırma da bana küstü.

Gerçekten de öyle, Cüneyt'le konuşacak öyle çok şey var ki... En başta da kitaplar, sonra ilgi alanı geniş. Okul dergisindeki çalışmaları nedeniyle yazıyla ilgili, bana pek çok fikir verdi. Örneğin, okula döner dönmez (tabii bizimkiler benim hayatımı altüst etmezlerse) edebiyat koluna takılıp onlarla çalışmamı, yazılarımı onlara okumamı önerdi.

"Alay edilmekten, gülünç olmaktan korkuyorum," deyince de şu öğüdü verdi:

"İyi ama böyle korkarsan kendini deneme olanağını yaratamayacaksın ki... En kötü ne olabilir? Yazılarını beğenmezler, eh, bu da dünyanın sonu değil. Sen de başka yerde şansını denersin. Yok, beğenirlerse, okul dergisinde yazılarının çıkması senin için iyi bir deneyim olur. Ve en azından kendi kendine karşı, ben denedim, diyebilirsin. Öteki türlü köşende oturup acaba yazabiliyor muyum, yazamıyor muyum, diye sürekli bir kuşkuyu yaşayacaksın."

Şimdi gel de böyle konuşan birinin sohbetini ötekilere yeğleme. Benim sevdiğim konularla hem ilgileniyor hem yol gösteriyor. Ama yine de benim için Cüneyt sadece bir arkadaş. Onu başka türlü düşünemiyorum. Öte yandan beğenilmek de çok güzel bir duygu. Neyse canım, belki de sadece şaka yaptı, ben kendi kendime gelin güvey oluyorum.

19 Temmuz

Şu ara teyzemi elime geçirsem boğacağım! Neler oluyor bu büyüklere anlamıyorum. Herkes dengesiz davranıyor bugünlerde.

Babam bir âlem! Annem ayrı âlem! Şimdi de teyzem... Doğrusu ondan bunu hiç beklemezdim. İnsan evli bir kadına nasıl kavalye bulur? Olur mu bu?

Dün gece cumartesi ya, (burada en popüler geceler cuma ve cumartesi) mutlaka bir yerlere gidilecek. Tamam, gidilsin, bir şey dediğimiz yok. Annem de burada ya, teyzemler onu akşam yemeğine götürmeye karar verdiler. Hani şu Türk-İngiliz karması yakışıklı delikanlının lokantasına, Sırma'nın gözlerini süze süze, geceleri çok romantik oluyor, dediği yere. Buraya kadar iyi. Ama tam mutfağa gidiyordum ki, teyzemin telefonda konuştuğunu duydum, ister istemez.

"Evet canım, Gül'e söyledim, Mahmut Beyi de getirecek. Tabii tabii, o zaman üç çift olmuş oluruz. Haydi, orada görüşmek üzere... Biz şimdi Mahmut Beyi bekliyoruz, onunla önce burada bir içki alacağız, hem de ablamla tanışmış olur, sonra doğru oraya geliyoruz."

Sanki olduğum yerde çakılıp kalmıştım. Kimdi bu Mahmut Bey? Adında bile meymenet yoktu. Hem ne demek üç çift olmak? Annem tekti, yoksa annemle Mahmut Beyi de bir çift mi sayıyordu bu geri zekâlı teyzem? Yani anneme birini mi bulmaya çalışıyordu?

Annem daha evliydi, belki de hiç boşanmayacaktı. Belki değil, kesin boşanmayacaktı. Ben nasıl olsa halledeceğim bu işi. Mutlaka halledeceğim. Derken bir başka soru takıldı zihnime, acaba annemin haberi var mıydı? Eğer varsa, onu ömrüm boyu bağışlamam. Olacak şey değil bu.

Mutfakta ne yaptım, ne aldım, hiç farkında değildim. Sinirlendiğim zamanlarda hep olduğu gibi kulaklarım uğulduyordu. O sırada teyzem etekleri uçuşarak mutfağa geldi.

"Sizin yemeğinizi hazırladım Serracığım. Siz Sırma'yla yer yatarsınız, biz gecikebiliriz. Ama isterseniz hemen de yiyebilirsiniz, biz konuğumuzu bekliyoruz (konuğun batsın!), isterseniz televizyon izleyin," dedi vatan haini.

"Ben televizyon izlemek istemiyorum," dedim ters ters.

Teyzem bir an dönüp bana baktı, sonra da, "Nasıl istersen canım," dedi ve yine geldiği gibi bir telaş çıkıp gitti.

Bir şeyler yapmalıydım. Bir şeyler yapmalıydım. Evet, bulmuştum. O Mahmut mu neyin nesiyse gelince, gidip ben de onlarla oturacaktım. Orada bulunacak, eğer annemin haberi yoksa onu koruyacaktım, böylelikle babamın da onurunu kollamış olacaktım.

Odamda pusuya yatıp beklemeye başladım. Az sonra kapının çalındığını duydum, karşılama sesleri geliyordu. Biraz daha bekledikten sonra sanki her zaman böyle yaparmışım gibi, doğal görünmeye çalışarak salona girdim. Annem de oradaydı, süslenmiş püslenmiş, oturuyordu. Geçip başköşeye oturdum. Annemle teyzemin şaşkın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Murat enişte içkileri koyuyordu. Orada bir de adam oturuyordu.

Teyzem, "Yeğenim Serra," diye beni takdim etti, ama hâlâ şaşkın bakıyordu.

Konuklara çıkmaktan ne kadar hoşlanmadığımı bildiğinden şaşırması doğaldı. Adama oturduğum yerden şöyle başımla bir selam verdim. Ne elini sıktım, ne bir şey. Annemin şaşkınlıktan kızgınlığa dönüşen bakışlarının da pekâlâ farkındaydım, onun için de ondan yana bakmamaya özen gösteriyordum.

Oh, canıma değsin, Mahmut Efendi annemin boyu kadar kızı olduğunu öğrenmişti artık. Hiç heveslenmesin!

Teyzem gülüyor, konuşuyor, aklı sıra havayı ısıtıyordu. Gözümü Mahmut Efendiye diktim. Nereden bulmuşlardı bu muşmulayı? Bir kere adamakıllı ihtiyardı, sonra züppenin tekiydi. Kravat yerine boynuna yerli filmlerdeki kötü tipler gibi fular bağlamıştı. Ayrıca yaşına başına bakmadan baklavalı çoraplar giymişti. İhtiyar züppe!

Bir de dönüp annemle konuşmaya başlamaz mı? Yok, annemin çalıştığı yerde tanıdıkları varmış, yok filan onun arkadaşıymış. Annem de güzel güzel cevap veriyor.

"Anne," dedim yüksek sesle, "babam bu hafta sonu mu gelecekti, önümüzdeki hafta sonu mu?"

Birden odada derin bir sessizlik oldu. Belki sesim fazla yüksek çıktığından, belki de adamın sözünü, itiraf etmeliyim, kabaca kestiğim için.

Annem öldüren bakışlarla bana bakarak, "Sanırım önümüzdeki hafta Serracığım," dedi.

Böylece Mahmut Efendiye vır vır konuşup durduğu hanımın bir de kocası olduğunu ve şu anda burada olmasa bile çok yakında geleceğini, saygılarımla bildirmiş bulunuyordum. Daha sonra annemden iyi bir azar yiyeceğimi gayet iyi biliyordum. Benim, özellikle de yabancıların yanında terbiyeli olmamı ister.

Ama adam çok pişkin; kaldığı yerden sözüne devam etti.

Bir süre sonra saatine bakan Murat enişte, "Yer bulmak istiyorsak artık gitmeliyiz," dedi. Hep birlikte kalktılar, bu arada binbir tembihle bana veda ettiler.

Mahmut Efendi, "Tanıştığımıza çok memnun oldum Serra Hanım," dedi abartılı bir nezaket ve yüzünde alay eder gibi bir gülümsemeyle.

Şeytan diyor, çarp suratına bir tane!

"Ben sizinle tanıştığıma hiç de memnun olmadım," diyebilmeyi ne kadar isterdim. Belki çocukça bir davranış olurdu ama zevkten de dört köşe olurdum.

Onlar gittikten sonra sinirimden kendi başıma kalamayacağımı anladım ve Sırma'yı buldum. Oh, ne âlâ, hanım yemeğini kucağına almış, televizyonun karşısına geçmiş, keyfine bakıyordu.

"Nerelerdeydin sen?" diye sordu.

"Konuklarla oturuyordum," deyince önce ağzı açık kaldı, sonra gülmeye başladı.

"Ne zamandan beri büyüklerle oturmak hoşuna gidiyor? Ay, öleceğim gülmekten, ben de odandasındır diye gelmeni bekliyordum."

"Çok komik," dedim hırsla, "sanki bayılıyordum onlarla oturmaya," ve o sırada elimin altındaki yastığı yere fırlattım.

"Hey, hey, nen var senin? Ne oluyor?"

"Ne olacak? Annenin yaptıklarını hiç mi hiç onaylamadığımı bilmeni isterim, Sırma."

"İyi ama ne yaptı annem sana?"

"Bana değil, benim anneme."

"Peki, o zaman benim annem, senin annene ne yaptı?"

"Ne yapacak, tutmuş ona bir adam bulmuş."

"Anlıyorum galiba," diye mırıldanarak bir an düşündü. "Yoksa Mahmut Beyden mi söz ediyorsun?"

"Mahmut Beymiş! Beyi batsın!"

"Ay, sen ne biçim konuşuyorsun öyle."

"Erkeklerle karışık okumanın bir yararı da, kızdığın zaman nasıl konuşulacağını bilmektir."

"İyi ama Mahmut Bey ne yaptı seni bunca öfkelendirecek?"

"Bir kere Mahmut Bey Mahmut Bey diyerek asabımı bozma, sanki bir adammış gibi. Olan şu ki, teyzem anneme o adamı ayarlamış, bu belli. Benim annemin bir kocası var, o yalnız bir kadın değil."

"İlahi Serra," dedikten sonra burnunu kıvırarak konuştu Sırma. "Bir kere 'adam ayarlama' sözcükleri, her ne kadar

erkek arkadaşlarından öğrenmekle övünüyorsan da, hiç hoş değil. İkincisi, annene sadece kavalyelik yapsın, yemekte eşlik etsin diye davet etmiştir annem. Ne var bunda?"

"Oh maşallah! Pek modernmişsin meğer. Seni de tanıyamamışım."

"Serra! Saçmalıyorsun. Altı üstü hep birlikte yemek yiyecekler, hem Mahmut Bey bizimkilerin eski dostudur."

"Yok mu bu adamın bir karısı?"

"Hayır, yıllar önce ölmüş, o da bir daha evlenmemiş."

"Tabii evlenmez, ihtiyarın teki o. Kim alır onu."

"Pek de ihtiyar sayılmaz, elli beş yaşlarında olmalı."

"Daha ne istiyorsun, bal gibi ihtiyarmış baksana."

"Canım sana ne adamın yaşından!"

"Annemi rahat bıraksın!"

"Ay Serra, inan çok komiksin. Annene bir şey yaptığı yok ki, adam onu tanımıyordu bile."

Bir an sessizlik oldu, ben de yine dayanamayıp konuşuverdim.

"Üstelik züppenin de teki. Yaşına bakmadan baklavalı çorap giymiş."

Sırma tekrar gülmeye başladı.

"Gülme Sırma, çok öfkeliyim," dedikten sonra salonda yaptıklarımı bir bir anlattım.

Sırma hem gülüyor, hem de, "Serra âlemsin, neler becermişsin," deyip duruyordu.

"Az bile," dedim ve ekledim. "Teyzeme de çok kızgınım, bunu bilesin."

"Tamam tamam, az önce de aynı şeyleri söyledin. Yalnız bence bu kadar tepki göstermen saçma. Gerçekçi olman gerek. Mahmut Bey için söylemiyorum ama annen boşanırsa hayatında başka birileri olabilir, hatta bir süre sonra yeniden evlenebilir."

"Susar mısın sen!" diye avaz avaz bağırdım. "Boşanmayacaklar ve o da başkasıyla evlenmeyecek," dedikten sonra kapıyı çarparak odama gittim. Bazen şu Sırma'yla hiç ama hiç anlaşamıyorum. Ayşegül olsa beni anlardı.

20 Temmuz

Dün gece onlar dönene dek *Monte Kristo*'yu okudum. Önce biraz konuşma sesleri geldi; sonra herkes odasına çekildi.

Derken benim kapım tıkırdadı ve yavaşça açıldı. Gelen annemdi.

"Hâlâ okuyor musun, kitap kurdu?"

Gayet ciddi bir sesle, "Uyku tutmadı," dedim. Arif olan anlar!

Annem ayakucuma oturdu, "Senin neye kızgın olduğunu biliyorum," dedikten sonra bir an durdu ve ekledi. "Ama kendini boşuna üzüyorsun."

"Bilmem artık," dedim, yine gayet ciddi.

"Neler düşündüğünü tam olarak bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Sen, Mahmut Beyin bana kavalyelik etmesine sinirlendin, değil mi?"

Hırsımdan ağladım ağlayacaktım ama granit gibi dirençli olmalıydım.

"Teyzemin o moruğu sana ayarlaması hiç de hoşuma gitmedi," dedim.

"Serra! Böyle küfürlü konuştuğunu bir daha duymayayım, yoksa çıkar giderim."

İyi! Yine suçlu ben olmuştum.

Annem bu kez yumuşak bir sesle devam etti. "Senin ne kadar zor günler geçirdiğini bilmiyor muyum sanıyorsun. Ama benimkiler de kolay geçmiyor, inan bana."

"Babam da güç günler geçiriyor," dedim.

"Eminim öyledir Serra ama bu koşullarda birbirimize anlayış göstermeliyiz. Bir sonuca varana kadar birbirimize yardımcı olmalıyız. En zor olan, karar alma dönemi. Kararını verdin mi, gerisi daha kolay. Bu budur dersin, ona göre kendini ayarlarsın ama ondan önceki dönem güç, çok güç." Annemin sesi gecenin sessizliğinde fısıltı gibi çıkıyordu.

"Onun için benim şu aralar başka kimseyi düşünecek hâlim yok, ayrıca senin düşündüğün gibi davranmam da yakışıksız olurdu. Benim böyle bir şey yapacağımı düşünemezsin herhâlde, değil mi? Yoksa bana hiç mi güvenin yok?"

Ne diyeceğimi bilemez hâldeydim. Annem beni utandırmıştı.

"Yani teyzem..." diyecek oldum, annem sözümü kesti, "Defne, ben biraz oyalanayım istiyor, onun için bu yemeği düzenledi. Mahmut Bey ise güvendikleri yakın bir dostları, sırf daha kalabalık olalım, ben yalnız kalmayayım diye çağırdı. Güvenmese zaten davet etmezdi."

Sustu, içini çekti hafifçe. "Senin ne düşündüğünü salona girdiğin an anladım. Ve bütün yemek boyunca aklım sendeydi. Döndüğümde uyumuş olmasa, ona bir açıklama yapsam da, benim delifişek kızım rahat bir uyku çekse diye düşündüm durdum."

Birden boynuna atıldım, onu bir de ben üzüyordum. "Bağışla beni anneciğim," diye fısıldadım.

"Canım benim, asıl sen bizi bağışla."

"Anne, hiç umut yok mu?"

"Bilmiyorum yavrum, bilmiyorum. Haydi sen bunları düşünmemeye çalış, uyumana bak," dedi, beni öptü, bir daha öptü, sonra biraz geri çekilerek bana baktı. "Biliyor musun sen burada bayağı güzelleştin. Yanmak sana yakışıyor, kilo vermek de..."

Böyle bir anda beni en sevindirecek sözleri bulmuştu annem.

"Ya yüzmem?" diye sordum şımararak.

"Öyle ya, bir de o var. Çok güzel yüzüyorsun."

"Tenise de yeniden başlayacağım." Ben de onu sevindirmek istiyordum. Böyle şeylere pek değer verir. Nitekim raketimi istediğimde çok memnun olmuştu.

"Tenis kulübüne seni zorla yazdırmıştım. Anne olunca sözümüz kulak ardı edilir, arkadaşlar söyleyince hemen yapılır, değil mi?" diye acele laf sokuşturdu ama bir yandan da gülüyordu.

"Sonra anne, burada bir çocuk var, adı Cüneyt. Yazılarımda bana yardımcı oluyor, yani fikir veriyor ne yapmam gerektiği konusunda."

"Oo, işleri ilerletmişsin sen," dedi annem gülerek.

"Anne!" dedim. "Lütfen Sırmalaşma! O da böyle imalı imalı konuşuyor."

"Şaka, şaka," dedikten sonra ayakkabılarını çıkarıp yatağımın üzerine bağdaş kurdu. "Haydi, bana Çeşme'de olup bitenleri anlat. Seninle şöyle baş başa bir konuşamadık. Bana biraz buradakileri, yeni edindiğin arkadaşları, onlar hakkındaki düşüncelerini, gözlemlerini anlat."

Ona Bora'yı, Serpil'i, Tümay'ı ve de özellikle Cüneyt'i uzun uzun anlattım. Gerçi bunları defterime yazıyorum ama dinleyen birine anlatmak daha zevkli oluyor. Geç saatlere kadar ben anlattım, o dinledi.

Güldü, bazen de birlikte kıkırdaştık. Annem istediğinde çok komik olabiliyor.

Gözlerim yanmaya başlayınca uykumun geldiğini anladım. Annem de belli etmeden esniyordu zaten.

"Haydi artık uyuyalım," dedi.

"Anne!"

"Efendim?"

"Ne olursun, gece birlikte uyuyalım mı? Koyun koyuna?"

Bir an durdu, "Bence harika bir fikir," dedi ve ekledi. "Hemen gidip geceliğimi alıp geleyim, sonra da tıpkı eski günlerde olduğu gibi beraber uyuyalım."

Az sonra koyun koyuna yatarken, "En son ne zaman birlikte uyumuştuk?" diye sordu.

"Hastalandığımda," dedim.

"Haydi bakalım, iyi uykular. Tekmelemek yok."

"Yok," dedim ve onun sıcacık koynuna gömüldüm. Kendimi, düşlerimdeki Cosby babamın yanındaymışçasına güvencede hissederek dalıp gitmişim.

25 Temmuz

Annemi yolcu ettik! Günler ne çabuk geçip gitti. İçimde yine o incecik hüzün var.

Bir de gençlik insan yaşamının en neşeli, en gamsız dönemi derler. Güleyim bari! Kendi derdimiz yetmiyor, bir de büyüklerin derdini yükleniyoruz.

Annemi yolcu ederkenki o ince hüznü ta çocukluğumdan beri zaman zaman duymuşumdur. Bazen akşam olurken içime bir hüzün oturur; bazen annem evden gidince, ev sessiz kaldığında, hatta bazen arkadaşlarımla birlikteyken bile hüzünlendiğim olur. Bu neden böyle bilemiyorum. Neden hüzünleniyorum acaba?

Hele de hiçbir neden olmadığı zamanlar... Keşke sorabileceğim biri olsaydı...

Gelelim güncel olaylara...

Az önce evde kızılca kıyamet koptu. İstemeden Sırma'ya kötülük ettim galiba. Şimdi, teyzem odasında köpürüyor, Sırma da kendi odasında ağlıyor.

Sabahleyin plajda Sırma, "Biraz işim var," deyip bize daha sonra katılacağını söyleyerek gitmişti.

Eve döndüğümde teyzem, "Sırma nerede?" diye sorunca, ben de onun bizden ayrıldığını, daha sonra geleceğini söyledim. Sonra ben odamdayken Sırma gelmiş. Teyzem ona da nerede olduğunu sorduğunda, bütün sabah hep birlikteydik, deyince yalan söylediği ortaya çıkmış.

Aptal kız, bir yalan söylüyorsun, bari benim de haberim olsa ya... Tabii teyzem neredeydin de neredeydin diye sıkıştırınca, Bora'nın arabasıyla dolaşmaya çıktıklarını anlatmak zorunda kalmış. İşte teyzem asıl o zaman köpürmüş ve Sırma'ya sokağa çıkmasını yasakladığını söylemiş.

Ortalıktaki bağrışmalardan kötü bir şeyler olduğunu anladım ve Sırma'nın yanına gittim. Ağlıyordu. Kendi dertlerime daldığımdan etrafımda neler olup bittiğinin pek farkında değildim anlaşılan.

"Sırma," dedim. "Neden yalan söyledin? En azından bana bir haber verseydin."

"Yalan söylemeye mecburdum yoksa Bora, Serpil'i gezmeye götürürdü. Annem ise Bora'nın arabasına binmemi yasaklamıştı," dedi hıçkırarak.

Hiçbir şey anlamamıştım.

"Şunu başından anlatsana."

"Annem Bora hızlı araba kullanıyor diye, çok önceden onun arabasına binmemi yasaklamıştı. Ta yaz başında. Geçen hafta Bora bana arabasıyla gezmeyi önermişti, ben de iznim olmadığından gelemeyeceğimi söylemiştim. Bunun üzerine o Serpil'i alıp gezdirmişti."

"Yani Bora'nın arabasıyla gezmek bu kadar önemli mi?"

"Önemli olan arabası değil, onunla birlikte olmak."

"Yoksa sen onu seviyor musun?" diye sorunca tekrar ağlamaya başladı.

"Ağlamasana Sırma!" dedim ve yine sordum. "Peki, o da seni seviyor mu?"

"Bilmiyorum."

Zavallıcığın bilgiç hâlinden eser yoktu o anda.

"Peki annenin izin vermediğini söylediğinde ne dedi sana?"

"Nasıl istersen, dedi. Bana çok bozuldu ve sanırım inanmadı, çünkü tüm hafta boyunca surat etti. Sonra da duydum ki Serpil'le gezmişler."

"Bu onun karakterini gösteriyor," dedim. "Seni düşünse, seni güç durumda bırakacak bir şey istemez, ayrıca sen nedenini söyleyince de anlayış gösterirdi."

Sırma içini çekti, "Beni beğenip beğenmediğini bile bilmiyorum. Hem Serpil'le arkadaşlık ediyor, hem benimle."

"Oh, ne âlâ dünya," dedim kendimi tutamayarak. Bora hakkındaki ilk ve olumsuz kanım giderek doğrulanıyordu.

"Sen de ona aldırma," dedim ama Sırma'nın bakışlarından bunu başaramayacağı belli oluyordu.

"Bak," dedim sabırlı olmaya çalışarak. "Bir kere züppenin teki. Arabasıyla, motoruyla övünür durur bir hâli var. Bunlar iyi işaretler değil."

"Sen de bana öğüt verip durma," dedi Sırma. Borasını kötülediğim için kızmıştı bana.

Ama ona aldırmadan devam ettim. "Hem bak, bana kızma ama sana bir şey daha söyleyeceğim. Bence, sen farkında değilsin ama bir yarışın içine girmişsin. Aslında Bora'yı sevdiğin filan yok."

Bakışlarındaki öfkenin giderek arttığını görüyordum, ben de o beni susturmadan çabuk çabuk söyleyeceklerimi söyledim. "Bora buranın en sükseli çocuğu da, onunla çıkmak sizler için müthiş bir olay. Bir de işin içine Serpil girince, bu bence, sende bir saplantı hâlini almış."

"Sence!" dedi sinirli sinirli.

"Evet, bence. Tabii yanılıyor da olabilirim ama olaya bir de bu yönden bakasın diye söylüyorum. Bence sen sırf sükse olsun diye yanında görünmek istiyorsun."

"Bence sen fazla kitap okuyorsun, Serra."

"Sadece düşündüklerimi söyledim."

"Sana ne düşündüğünü soran olmadı."

"Yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Benim senin yardımına ihtiyacım yok!" diye bağırdı, bunun üzerine ben de odayı terk ettim.

Aptal Sırma! Bir şey değil, durduk yerde kendi kendine sorun yaratıyor. Aman ne hâli varsa görsün. Ben onu uyardım, gerisi kendi bileceği iş.

Bu arada Tümay'la arkadaşlığımız ilerledi. Çok rahat bir kız.

Tıpkı erkek çocukları gibi. Kızların kırıtmaları, alınganlıkları onda hiç yok. Birlikte bol bol gülüyoruz. Zeynep de öyle aslında. Benim onlarla samimileşmeme Sırma azıcık bozulur gibi oluyor ama insan sadece bir kişiyle arkadaş olmaz ki, onu da sevip dost olabilir, bunu da.

Örneğin, Tümay beni çalıştırırken yüzmemle, yaptığım hareketlerle dalga geçiyor ama bu bana hiç batmıyor. Onunki şakalaşmak, alay değil; bunu da çok tatlı biçimde yapıyor. Ankara'ya gelirse beni mutlaka aramasını söyledim ve ona adresimi verdim, tabii Zeynep'e de. Onları Ayşegül'le tanıştırmayı düşünüyorum. Sevgili arkadaşımı görsünler istiyorum.

28 Temmuz

Teyzem iyice Sırma'nın peşine düştü. Bence, bu kez de teyzem haksız. Kızı bir kez yalan söylerken yakaladı diye artık her giriş çıkışını soruyor, her telefon eden için, "Kimdi o?" diye soruyor.

Örneğin dün yine tatsız bir olay yaşandı. Sırma, Zeynep'le tenis oynamaya gitmişti. Eve biraz geç döndü, tabii teyzem üstüne atladı. "Neredeydin?"

"Zeynep'le tenis oynadık, sonra da dondurmacıya gittik."

"Saat kaçta?"

"Anne, ne bileyim kaçta. Bir saat kadar oynadık, sonra da dondurmacıdaydık. Lafa dalmışım, onun için geciktim. Özür dilerim."

"Derhâl Zeynep'i ara bana."

"Anne! Niye?"

"Kaça kadar onunla beraberdin, bunu soracağım."

"Anne, beni arkadaşımın karşısında küçük düşüreceksin."

"Ara, diyorum."

Zavallı Sırma, Zeynep'i aradı ve telefonu annesine verdi.

Teyzem bu kez de Zeynep'i sorguladıktan sonra sordu, "Saat kaçta korttan ayrıldınız?"

Zeynep de tutmuş, "Hep korttaydık, oradan evlerimize gittik," demiş.

Teyzem eliyle telefonu kapatıp Sırma'ya döndü. "Yine yalan söylüyorsun, ha?" diye bağırdı.

"Anne, yalan söylemiyorum, önce korttaydık, sonra da dondurmacıda."

"Arkadaşın öyle söylemiyor ama." Teyzemin bakışları kurşun gibiydi. Tekrar Zeynep'e, "Korttan doğru evlerinize gittiniz, değil mi?" diye sordu.

Nefesimizi tutmuş, yanıtı bekliyorduk. Kulaklıktan Zeynep'in "Evet," diyen sesini duyunca, Sırma olduğu yerde tepinerek, "Zeynep, doğrusunu söylesene!" diye bağırmaya başladı.

"Sus bakayım," dedi teyzem Sırma'ya, sonra da, "Teşekkür ederim Zeynep, seni de rahatsız ettik kızım," diyerek telefonu kapattı. Sırma çoktan koşarak dışarı çıkmıştı. Bense orada

öylece kalakalmıştım. Sırma'nın arkasından gidemiyordum, çünkü son atışmamızdan sonra hâlâ konuşmuyorduk. Başkalarının yanında durumu idare ediyorduk ama baş başa kalınca birbirimizden uzak duruyorduk. Teyzemin yanındaysa hiç durmak istemiyordum, çok öfkeliydi. Nitekim korktuğum başıma geldi, gözü bana takıldı.

"Ne oluyor bu kıza anlamıyorum," diyerek kendini koltuğa attı. "Hiç yalan söylemezdi, şimdi ise su içer gibi yalan söylüyor."

"Belki de yalan söylemiyordu," dedim cılız bir sesle.

"Yapma Allahını seversen Serra. Zeynep'in ne dediğini duymadın mı?"

Duymuştum. İşin kötüsü de buydu zaten.

"O sürede neredeydi acaba? İnan bana sormaya korkuyorum, yoksa o Bora denen serseriyle miydi?"

Hiç ses çıkarmadım. Ne diyebilirdim, bir şey bilmiyordum ki...

"Derdim onunla arkadaşlık etmesi değil. O çocuk deli gibi araba kullanıyor ve ben de Sırma'nın onun arabasına binmesini istemiyorum. Bunun şakası yok. Hem de hiç yok. Gazetelerde neler okuyoruz." Derin derin içini çekip devam etti teyzem. "İşin kötüsü annesiyle babası bizim yakın arkadaşlarımız ve oğullarını ne kadar şımarttıklarını yakinen biliyorum. Her dediğini ama her dediğini yapıyorlar. Şimdi o yaşta bir delikanlının altında öylesine hız yapan, pahalı bir arabanın olması doğru mu? Ama gel de bunu onlara anlat. Olacak şey değil."

Teyzem kendisiyle mi konuşuyordu, benimle mi belli değildi. İçten içe ona hak veriyordum.

"Tek çocuk diye mi onu bu kadar şımartıyorlar?"

"Hayır, asıl neden uzakta olmaları. Bir ara uyaracak oldum, Bora'nın annesi, 'Biz görev gereği hep dışarıdayız, Bo-

racığım da buralarda yalnız başına yatılı okulda, hafta sonları da akrabaların yanında. Çocuk zaten hep yalnız, bari bir iki isteğini yerine getirelim de mutlu olsun diye düşünüyoruz," diye savunmuştu oğlunu. Kısaca, onlar uzakta diye bu çocuğun her istediği yapılıyor. İşte asıl neden bu."

"Oğullarına o kadar acıyorlarsa, yanlarına alsınlar," dedim.

"Değil mi ya, değil mi ya," dedi teyzem. "Ben de tamamen aynı fikirdeyim ama böyle bir durumda da okul yaşamı güç olurmuş. Eh, bu da doğru aslını istersen. Dört yıl bir ülke ve o ülkenin okulunda eğitim görecek, sonra haydi bambaşka bir ülke, yeni çevre derken kolay değil. Düşündükleri, Bora'nın burada kesintisiz bir okul yaşamı olması," dedikten sonra yine içini çekti teyzem. "Neyse, bu onların sorunu. Bak, senden bir ricam var."

Eyvah! Korktuğum başıma geliyordu.

"Sırma'yla konuş. Sen akıllı bir kızsın, ona nasihat et (nasihat edip de boyumun ölçüsünü alayım, değil mi) aklını başına toplasın. İnsan kendi yaşındakilerin sözlerine daha bir kulak verir."

"Teyzeciğim, ben Sırma'ya şöyle yap, böyle yap diyemem ki..."

"Canım tabii öyle değil, ama konuşurken bir yolunu bulup, ona bu yalanların yararı değil zararı olacağını söyle en azından. Haydi tatlım, göreyim seni."

"Peki teyze, elimden geleni yaparım."

Aldık mı başımıza derdi...

29 Temmuz

Odama çekilmiş yazılarımla uğraşıyordum ki, bir ıslık sesi duydum. Ardından biri cama küçük bir taş attı. Gidip bak-

tığımda, Zeynep'in bisikletine dayanmış, bana el salladığını gördüm.

Bir yandan beni dışarı çağırıyor, bir yandan da parmağını dudaklarına götürerek gürültü etmememi işaret ediyordu. Sessiz olmaya özen göstererek dışarı çıktım.

"Hayrola Zeynep? Neden eve gelmiyorsun?" diye sordum.

"Eve gelemem. Seninle şöyle bir yürüyelim, anlatacaklarım var," dedi. Bu kez ağzında sakızı yoktu ve düşünceli görünüyordu.

"Sırma nasıl?"

"Nasıl olacak, teyzem yine yalan söylediği için bu kez üç gün evden çıkmasını yasakladı. Odasında oturuyor."

"Hay aksi! Her şeye ben neden oldum."

"Nasıl yani Zeynep?"

"Hani Sırma'nın annesi beni arayıp öğleden sonra ne yaptığımı sormuştu ya."

"Evet."

"Ben de korttan doğru evlerimize gittik, dedim ya."

"Evet, böylece Sırma'nın yalanı ortaya çıktı ve teyzem de küplere bindi."

"Oysa," dedi Zeynep. "Yalan söyleyen Sırma değil, bendim."

"Nee?" diye bağırdım, "İyi ama neden yaptın bunu Zeynep? Bak, kızın başına neler geldi."

"Canım elbette kötülük olsun diye yapmadım. Tam tersine iyilik olsun diye öyle konuştum."

Bir süre daha yürüdük, sonra Zeynep devam etti. "Bora'nın yüzünden azar yediğini ve cezalandırıldığını biliyorum. Sırma bana, annesinin bu yüzden ona neredeyse her şeyi yasakladığını yana yakıla anlatmıştı. Şimdi, Defne teyze telefon edip de öyle sert sert sorunca belki de tenisten doğru eve gelmesini tembih etmiş olabilir diye, hep oradaydık, dedim. Ne bileyim böyle olacağını."

"İlahi Zeynep, ne var kafandan senaryolar yazacak. Teyzem kızdıysa Bora'yla birlikteydi, özellikle de arabasına bindi diye kızdı. Seninle oturup dondurma yedi diye kızmazdı ki..."

"İyi ama biz Sırma'yla lafa daldık, sonra o birden saatine bakıp, 'Eyvah şimdi annem neredeydin diye kıyametleri koparacak, iyi bir mazeret bulmalı,' diyerek fırladı gitti. Ardından da annesi telefon edince..."

"Anlıyorum, anlıyorum. Sen de yardımcı olmak istedin. Aslında bana sorarsan, teyzem olayları biraz abartıyor. Bu kadar üstüne düşünce, bak senin gibileri bile şaşırtıyor."

Zeynep cebinden bir sakız çıkarıp ağzına attı, "Peki şimdi ne yapacağız?" dedi.

"Nasıl yani?"

"Defne teyzenin Sırma'nın ikinci kez yalan söylediğine inanmasına izin verecek miyiz?"

"Bence gidelim, sen de teyzeme her şeyi olduğu gibi anlat."

Zeynep sıkıntılı sıkıntılı içini çekti, "Çok zor olacak be Serra," dedi. "Ben yalan söylemeyi hiç sevmem, bu sefer sırf Sırma zor durumda kalmasın diye söyledim."

"İstersen önce ben anlatayım, sonra eğer teyzem isterse seni çağırırım, yüz yüze o zaman konuşursun."

"Bilmem ki, bu işi daha uzatmak olmuyor mu?"

"Sen bilirsin. Karar senin."

Durdu, sakızını şişirip koca bir balon yaptı, patlattı sonra, "Haydi yürü gidelim Serra, ben anlatacağım, hem de bir an önce," dedi. "Bu iş ne kadar çabuk biterse, ben de o kadar çabuk rahatlamış olacağım."

Bayılırım böyle çabuk ve kesin karar alanlara.

Birlikte eve dönerken, azıcık da dedikodu yaptık, Bora'yı çekiştirdik. Zeynep de aynı benim gibi düşünüyor.

"Öyle saçma şeylerle uğraşıyor ki," dedi. "Örneğin şimdi bir araba yarışı tutturmuşlar."

"Yaa!"

"Hem de ne biçim hızlı gidiyorlarmış. Üstelik gece yapıyorlarmış bu yarışları."

"Nerede yarışıyorlarmış?"

"Evlerin ötesinde, deniz kenarında ıssız bir yer var. Dar ve virajlı bir yoldan deniz kıyısına ilk kim varacak şeklinde bir yarış."

"Çok tehlikeli olmalı."

"Bunlarda tehlikeli olduğu için seviyorlar ya... Üstelik yeni bir kural daha koymuşlar, farları yakmadan gidiyorlarmış."

"Geri zekâlılar!"

"Aynen," dedi Zeynep beni onaylayarak.

"Desene teyzem haklı bu konuda."

"Haklı, haklı. Bora'nın deli gibi araba kullandığını bilmeyen yok."

"Peki sen nereden biliyorsun bu yarışları? Yani ben ilk senden duyuyorum da..."

"Bana Serpil anlattı."

"Bak sen! O nereden biliyormuş?"

"Kendisi bu yarışlardan birinde bulunmuş da ondan."

"Nee?"

"Evet, böbürlene böbürlene anlatıyordu."

"Bunlar kendilerini modası geçmiş Amerikan filmlerindeki asi gençlik filan mı sanıyorlar?"

"Ne bileyim ne sanıyorlar. Havalarda oldukları kesin. Bir pozlar, bir hava atmalar. Aman ne bileyim, bir sürü saçmalık bana sorarsan."

"Al benden de o kadar."

"Konuyu değiştirelim, içim sıkıldı," dedi Zeynep.

O böyle bunalımlı konuşmalara gelemiyor. Haksız da sayılmaz, aslında ben de öyleyim. Arkadaşlarımla gülmek, şakalaşmak daha çok hoşuma gidiyor. Bazıları hayatı kendi-

lerine ne diye güçleştiriyorlar anlamıyorum, zaten yeterince sorun var. Kim bilir belki de sorunları yok diye böyle davranıyorlar.

Eve vardığımızda, ben gidip teyzemi ve Sırma'yı çağırdım. Hep birlikte salonda oturduk.

Onlara, "Zeynep'in size söylemek istediği bir şey var," dedim ve topu Zeynep'e attım.

Zeynep olup biteni çabuk anlattı; sözü bitince de belli etmemeye çalışarak derin bir nefes aldı. Belli ki artık rahatlamıştı. Teyzem de duydukları üzerine, bizlere günün önemini belirten ve de özellikle yalan söylemenin zararları konusunda küçük bir konuşma yaptı.

Zeynep özür diledi. Ama teyzem Sırma'nın üç günlük sıkıyönetiminin yine de devam edeceğini bildirdi. Al işte! Kız suçsuz ama teyzem Nuh diyor peygamber demiyordu. Zeynep gittikten sonra teyzemle Sırma yine odalarına çekildiler, ben de çaresiz bu kez anket defterimi düzenlemeye odama döndüm.

Teyzem bana eski dergilerini vermişti. Onlardan resimler kesip, anket defterime yapıştırıyorum, çok güzel olacak. Arkadaşlardan da ilginç sorular topluyorum. Önce buradaki arkadaşlara vereceğim, sonra da Ankara'dakilere. Anket defterimin yanı sıra bir de şiir ve şarkı defteri yaptım. Şiir defterime daha çok matrak şiirleri koyuyorum. Yazılarımı ise bir dosyada topluyorum.

Böyle düzenli olunca daha iyi oluyor, aradığımı hemen bulabiliyorum.

Çeşme'de pop müzik festivali olacakmış. Acaba gitmemize izin verirler mi? Verseler ne iyi olur. Belki sahne arkasına gidip, imza da alırım, sonra o imzaları Ankara'daki arkadaşlara gösteririm.

Yarın Tümay bana balıklama atlamayı öğretecek.

Sırma'yla nihayet barıştık!

Tümay'la balıklama atlamayı öğrenirken, karın üstü düşmekten karnım pişti. Bayağı acıyor şimdi. Üstüne üstlük kulağıma su kaçtı ve fena hâlde zonklamaya başladı. Sanki başımın o tarafında, kulak yöremde bir ağırlık var. Zonk zonk ağrıyor.

Teyzem evdeki kulak damlasından damlatıp, kocaman bir pamuk parçasını ütüyle ısıtıp ısıtıp kulağımın üstüne koydu ve ağrıyan kulağımın üstüne yatmamı söyledi.

Sırma'nın cezası bugün sona erdi, bu kez de ben kulak ağrısı nedeniyle evde hapisim. Kulağımın ağrıdığını duyunca odama geldi, geçmiş olsun, dedi. Böylece barıştık. O bilgiç hâllerine karşın Sırma iyi kız. Barıştığımıza seviniyorum. Çeşme festivali olursa, gitmek için benim izin istememe karar verdik. Umarım o vakte kadar iyileşirim.

Asıl matrak haberi sona sakladım. Dün Tümaylarda oldukça kalabalık bir gruptuk. Biz onunla balıklama çalışırken, bir de baktık Bora Beyefendi göründüler. Yine havalı pozlarda, bu kez yeni bir lastik botu sürükleyerek geliyor. Bot, cart turuncu renkteydi, gerçekten de göz alıcıydı. Botu özel pompasıyla şişirdi ve havuza attı, sonra da içine atladı.

Zeynep, "Havuza botla girildiğini de ilk kez görüyorum," dedi yüksek sesle.

Bora, "Gezmek için değil kızım, güneşte yanmak için," dedikten sonra cahil bizlere gerekli açıklamada bulundu.

"Kıyıda yanarken çok sıcak oluyor, insan bunalıyor, oysa botun içinde ayaklarını ve kollarını suyun içine daldırabildiğin için sıcağı hissetmiyorsun ve pûfür pûfür yanıyorsun."

Yanında bir de içecek getirmiş, havuzun içinde bir yandan kolasını içiyor, bir yandan da bacaklarını hafif hafif oynatarak bir aşağı bir yukarı giderek güneşleniyordu.

Tümay'a, "Kendini kola reklamlarındaki delikanlı zannediyor galiba," dedim.

Onun bu umursamaz ve keyifli hâli çok sinirime dokunmuştu. Sırma evde, onun yüzünden üç günlük cezadaydı, o ise zahmet edip bana Sırma'yı sormuyordu bile. Küs olmama karşın Sırma benim kuzinimdi. Şu oğlana bir şeyler yapıp Sırma'nın öcünü almalıydım. Birden aklıma harika bir fikir geldi.

Tümay'a, "Var mısın şu Bora'nın süksesini bozalım," dedim.

"Varım ama nasıl?" diye sordu.

"Yapabilsem bunu ben yapardım, ama bu iş için iyi bir dalgıç gerekli. Onun için de ancak sen yapabilirsin."

"Söyle, söyle," dedi Tümay, daha şimdiden keyiflenmişti.

"Şimdi hep birlikte havuza atlayacağız, etrafında yüzeceğiz ki sen onun dikkatini çekmeyesin."

"Sonra?"

"Sonra sen tam onun altından dalıp botun tıpasını çekeceksin. Böylece bot yavaş yavaş sönecek, beyefendi sulara dalacak ve patlak sandığı botuyla birlikte süksesi de sularda ıslanacak."

"Harikasın Serra!"

"Öyleyimdir," dedim, sonra gidip Zeynep'i bulduk, ona da planımızı anlattık. Tabii o da bayıldı ve üstüne düşeni yapmaya hazır olduğunu söyledi.

Üçümüz hep birlikte havuza atladık, zaten başka yüzenler de vardı. Bora'nın etrafında yüzüyor, birbirimize su atıyor havalarındaydık. O ise zaten hiçbirimizin farkında bile değildi, yüzünü güneşe çevirmiş, botunun içinde tembel tembel yatıyordu.

Tümay bir anda daldı ve bize oldukça uzun gelen bir süre sonra suyun yüzüne çıktı. Acaba tıpayı çıkarabildi mi diye merakla bekliyorduk. Yüzünde koca bir gülümsemeyle zafer işareti yapınca, kendimizi tutamayıp gülmeye başladık.

Bora'nın yavaş yavaş sulara gömüleceği beklentisi bizi gülme krizlerine boğmaya yetmişti.

Nitekim az sonra Bora'nın botu yavaşlamaya başladı, yani bir bacak vurmasıyla suyun üstünde yağ gibi giden bot şimdi bir değil iki kez vursa da ağır gidiyordu. Hepimiz havuz kenarına oturmuş, sonucu bekliyorduk. İyice ağırlaşınca Bora doğrulmaya çalıştı. Bora doğrulmaya çalışınca da bot sulara gömülmeye başladı.

"Ne oluyor buna?" diye haykırdı Bora.

Tümay alaylı alaylı, "Rengi güzel ama çürükmüş," diye hemen lafı yapıştırdı.

Zeynep, "Su alıyor gibime geliyor," dedi. "Sen bunu aldığın yere iade etsen iyi olur. Kazıklamışlar seni."

Bora öfkelenmişti. "Babam bunu bana İsveç'ten getirdi. Deliği meliği de yoktu ama ne oldu anlayamıyorum."

"Canım İsveç'ten diye ille de kusursuz olacak değil ya. Bir bozukluğu olduğu açık," diye üsteledi Tümay.

Ben hiç sesimi çıkarmıyordum; konuşursam benim fikrim olduğunu anlayacak gibi geliyordu. Biliyorum saçma, ama öyle hissediyordum. Zaten maşallah ne Tümay ne de Zeynep'ten sıra kalıyordu.

Veee bot ağır ağır sulara gömüldü, Bora Efendi de beraber tabii. Ay, ne güldük, ne güldük.

Bora ise sinir içinde, "Çok komik, çok komik," diyordu. "Ne kadar da çocukmuşsunuz, şu katıla katıla güldüğünüz şeye bak."

Zeynep kasıklarını tutmuş gülüyor, bir yandan da gözlerindeki yaşları siliyordu. "Senin bu hâline kim olsa güler. Sen o İsveçli botu iyisi mi çöpe at," diye seslendi.

Bora sönmüş botunu çekerek havuzdan çıkardı, dikkatle yere serdi ve incelemeye koyuldu. Sonunda, "Buldum," dedi. "Botumun hiç kusuru yok, tıpası çıkmış o kadar."

Tümay dudağını büktü. "Demek ki tıpası gevşekmiş, bir binmeyle çıkıverdi."

Bora oturduğu yerden bir an dikkatle Tümay'a baktı ve, "Biliyor musun ne düşünüyorum Tümay? Bence sen bu botu kıskandın," dedi, sonra yerdeki lastik yığınını toplayıp, ardına bakmadan gitti.

Bu sözler Tümay'ın keyfini kaçırmıştı. Acaba hepimiz şakada fazla mı ileri gitmiştik?

Cüneyt bile, "Komik olmasına komik ama ne var bunda bu kadar gülecek?" diye söylendi.

Zeynep, "Sinirlerimiz bozuldu herhâlde," dedi.

Cüneyt'e işin aslını söylemedik. Ne de olsa erkek, bizi anlamayabilirdi. Ayrıca bu aramızda bir sır olarak kalacak. Hatta eve döndüğümde, Sırma'yla barıştığımız hâlde ona bile söylemedim. Şimdi söylersem bana mutlaka kızar ama gün gelecek sevgili Bora'sının asıl yüzünü görecek ve ben işte o zaman bunu sırf onun öcünü almak için yaptığımı anlatacağım.

2 Ağustos

Bu sabah Zeynep telefon etti ve hemen Tümay'a gitmemiz gerektiğini söyledi. Sesi pek bir telaşlıydı. Sırma o sırada banyodaydı, kafamı içeri sokup Tümaylara gitmem gerektiğini söyledim.

Sırma, "İşimi bitirebilirsem ben de gelirim," dedi, böylelikle onu beklemeden evden fırlayabildim. Zaten oturup da Sırma'yı beklesem herhâlde akşamı bulurdum. Onun banyoları seksen saat sürüyor, bir de banyo sonrası bakımı var ki... Yok vücut kremleri, yok saç jöleleri, garip biçimlerde saç kurutmaları... Oysa benim duşa girmemle çıkmam bir olur. O kadar ki annem, "Kızım ıslandın da çıktın," der. İşi bu denli

uzatmayı hiç ama hiç anlamıyorum. Yıkanmak yıkanmaktır, işte o kadar!

Neyse, gelelim konumuza. Zeynep'le Tümayların kapısının önünde karşılaştık.

"İyi ki seni burada gördüm," dedi çabuk çabuk ve konuyu özetledi. (Bayılıyorum bu kızın sözü kısa kesmesine.) "Tümay'ın babasıyla başı dertteymiş, ağlayıp duruyor."

Birlikte içeri girdik. Tümay, gözleri kıpkırmızı, kanepede oturuyordu.

"Ne oldu?" diye sordum, zavallı keyifsizdi. "Ne olacak, önce harika haber, sonra da işi berbat eden bir başka haber."

"Şunu anlatır mısın?" dedim. Zeynep'in sesi çıkmadığına göre, ona daha önce bir şeyler anlatmış olmalıydı.

"Dün, İstanbul Yüzme İhtisas Kulübü'nden telefon geldi. Özel bir firmanın koyacağı kupa için yarışlar yapılacakmış."

"Nasıl yani?"

"Ben de tam anlayamadım. Yüzme İhtisas'tan arıyoruz deyince çok heyecanlandım. Hatta önce dalga geçiyorlar sandım. Galiba yüzme meraklısı zengin bir hanım, bu sporu ve sporcuları yüreklendirmek için bir ödül koymuş, şartı da yarışmaya sadece İstanbul'dan değil, her bölgeden yüzücülerin katılmasıymış. Onlar da kayıtlarına bakmışlar ve İzmir bölgesinden beni çağırmayı uygun görmüşler."

"Tümay, ne güzel bir haber bu!" diye bağırmaktan kendimi alamadım.

Tümay'ın hüzünlü yüzü aydınlanıverdi. "Sorma! Ben de çok sevindim. Hem şaşırdım, hem de İzmir bölgesinden beni seçmelerine çok sevindim. Gerçi derecelerim iyiydi ama yine de..."

"Çok güzel, çok güzel," diyordum takılmış plak gibi. "Peki, kötü olan haber ne?"

"Şimdi oraya geliyorum. Bu haberi alınca uçtum, uçtum. Telefonda benden yanıt bekliyorlardı yani katılıp katılmaya-

cağıma dair. Bilirsin, bu işleri hep de böyle aceleye getirirler; anlaşılan yarışlar çok yakında yapılacakmış. 'Bize, katılıp katılamayacağınızı bildirirseniz listeleri ona göre düzenleyip, kesin yarış tarihini size daha sonra bildireceğiz,' dedi telefondaki adam. O an dondum kaldım. Gitmek istiyordum tabii ki. Kim böyle bir daveti kabul etmez ama hop diye yanıt vermek de güç. Neyse ki annem evdeydi. Adama, 'Bir dakika,' deyip anneme koştum. Ona olup biteni soluk soluğa anlattım ve, 'Anne, cevap bekliyorlar,' dedim. Annem de benim gibi şaşırdı tabii.

"'Bilmem ki,' deyip duruyordu, 'Baban da yok, bilmem ki. Daha sonra, baban gelince yanıtlasak olmaz mı?'

"Ben de, 'Babamın Ankara'dan dönmesine daha bir hafta, belki iki hafta var. İşlerine bağlı, bunu biliyorsun, oysa adamlar listelerini şimdi hazırlıyorlar. Baksana, koskoca İzmir bölgesinden beni seçmişler. Bu benim için çok önemli, haydi anne,' diye onu sıkıştırdım.

"Annem sonunda 'Peki,' deyiverince hemen telefonun başına koşup, 'Geliyorum,' dedim.

"Telefondaki görevli, 'Çok memnun oldum Tümay Hanım, biz kesin yarış tarihini ve programı size daha sonra bildiririz,' dedi ve telefonu kapattı, tabii ben de havalara uçtum. Kazansam da, kazanmasam da bu benim için büyük bir onur. Ayrıca oraya gitmekle öteki yarışçıları görecek, İstanbullu yüzücülerle tanışıp yeni bir şeyler öğrenme fırsatını elde etmiş olacağım."

Ben yine kendimi tutamayıp, "Harika, harika," deyince Tümay devam etti. "Gerçekten harikaydı ama bir yığın da başka sorun vardı. Örneğin, nerede kalacaktım? Nitekim, ben telefonu kapar kapamaz, annem gelip karşıma oturdu.

"'Beni aceleye getirdin, apar topar, düşünemeden kabul ettik ama kızım, sen nasıl gideceksin, bu bir. İkincisi, nerede

kalacaksın? Üçüncüsü de babanın haberi bile yok,' dedi. Ve inan Serra, o an karnıma bir ağrı girdi. Gerçekten de bunların her biri ayrı ayrı sorunlardı.

"'Anne,' dedim. 'Koca kızım, kendi başıma gidebilirim.'

"'Haydi gittin diyelim, nerede kalacaksın?' dedikten sonra, 'Aman Tümay, insanı nasıl da aceleye getirirsin,' diye söylendi durdu. Azıcık dalaştık, sonra ona, 'Anne, senin İstanbul'da bir yığın arkadaşın var. Onlardan birinin evinde bir iki gün kalamaz mıyım?' dedim.

"'İyi ama şimdi ben pat diye insanların evine telefon edip nasıl, kızım geliyor, sizde kalacak, diyeyim. Hiç olur mu?' dedi.

"Sonra birden kafam çalışmaya başladı. 'Anne, başka yüzücüler buraya gelince, buradaki idareciler onlara kalacak yer buluyorlar. Tüm yüzücüler ya bir okulda ya da topluca otelde kalıyorlar. Onlar da mutlaka böyle bir şey düşünmüşlerdir,' dedim bir solukta."

Zeynep lafa karıştı, "Öyle ya... Aferin Tümay, kafan gerçekten çalışmış."

Tümay onu duymamışçasına devam etti. "Bu kez annemle birlikte İstanbul Yüzme İhtisas Kulübü'nün telefon numarasını bulduk ve onları aradık. Derdimizi anlatıp, bir sorumuz olduğunu söyleyince, bizi görevli kişiye bağladılar. Aynı adam karşımıza çıkınca, binbir özür dileyerek ona yüzücülerin kalacakları yerin belli olup olmadığını sordum. Adam, yüzücüleri, Yüzme İhtisas'ın konuğu olarak yazın kapalı olan civardaki yatılı okullardan birinde konuk edeceklerini söyleyince, dünyalar benim oldu. Annem de azıcık rahatladı. Geriye kalıyordu oraya tek başına gitmem. Ben, 'Bir taksiye atlar, Yüzme İhtisas Kulübü'nü bulurum,' diyordum, annem ise, 'Nasıl olacak?' diye mırıldanıp duruyordu."

"Zavallı Tümay," dedim.

"Bu kez de annemin kafası çalıştı ve bizim takım antrenörünü arayıp ona danışmayı akıl etti. Düşünün çocuklar, o telaş içinde antrenörüme böylesine önemli bir haberi vermeyi unutmuştum! Neyse, annem antrenörümü aradı, Ziya ağabey haberi duyunca, bir sevindi, bir sevindi.

"'Aşkolsun insan haber vermez mi?' dedi.

"Zorluklarımızı bu kez de ona anlattık.

"Anneme, 'Siz hiç merak etmeyin. İlk başında bana telefon etmiş olsaydınız, yüzücülerin kalacakları yerin çoğu kez komitelerce ayarlandığını söylerdim, siz de boşuna üzülmezdiniz,' demiş. Yalnız gitmeme gelince, 'O da sorun değil, ben Tümay'ı buradan elimle bindiririm. Orada da onu karşılayacak birini buluruz. İstanbul Yüzme İhtisas'ta çalışan hem arkadaşlarım, hem öğrencilerim var. Onlardan birini ararım, hangisinin zamanı uygunsa o gider, Tümay'ı terminalden alır ve eliyle kulübe teslim eder. Yarışlar bitince de yine otobüse eliyle bindirir. Sonra tembih ederim, Tümay'ı orada yalnız bırakmazlar, her şeyiyle ilgilenirler. Şu ara işlerim sıkışık olmasa, ben bile onu götürür getirirdim ama güvendiğim dostlarım var, onlar beni kırmazlar. Gidiş gelişi sizi hiç üzmesin,' demiş, sonra telefona beni istedi. Gidene kadar sıkı bir çalışma programı uygulamamız gerektiğini söyledi. Ziya ağabey benden daha heyecanlıydı."

"Ziya ağabey tüm sorunları çözmüş," dedim Tümay'a.

"Evet," dedi Tümay. "Buraya kadar iyi, gerçekten sorunlar çözülmüş, annem de rahatlamıştı."

Ben merakla, "Öyleyse seni üzen ne?" diye sordum.

"Babam!" dedi.

Susup bekledim, Zeynep de Tümay'a bakıyordu. Tümay içini çekip, yeniden anlatmaya koyuldu. "Akşam babam telefon etti, sesi azıcık bozuktu, herhâlde işlerinde bir terslik oldu, diye düşündüm. İşleri istediği gibi gitmeyince keyifsiz

olur, ben de onu neşelendireyim diye sabah olanları ballandıra ballandıra anlattım. Tam, 'Aferin kızım,' türünde birtakım sözcükler beklerken bir kızsın, bir kızsın. Aptala döndüm, dilim tutuldu."

"Baban niye kızdı Tümay?"

"Ondan izin almadan nasıl kendi başıma karar verirmişim. Ona sormadan kendi başıma işlere kalkışıyormuşum, madem öyleymiş, ne hâlim varsa göreymişim ve çat diye telefonu yüzüme kapattı."

"Hay Allah," demişim.

Tümay susuyordu. Önce onca sevinç, antrenörün heyecanı, sonra beklenmedik bir tokat gibi gelen bu tepki...

"Hemen cevap vermen gerektiğini, annene danıştığını anlatsaydın ya..."

"Anlatmaya çalıştım ama lafları ağzıma tıkadı, ben de öyle afalladım ki, doğru dürüst konuşamadım."

Zeynep, "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Hiç bilmiyorum. Tek bildiğim pisi pisine bu yarışa katılamayacağım... Telefonu yüzüme kapattığında öyle kızdım, öyle kızdım ki, isterse evlatlıktan reddetsin, ben gidiyorum, dedim. Anneme anlatınca o da şaşırdı. Yani, biz burada kötü bir şey yapmıyoruz ki... Tam tersine, bu bir başarı, bir onur."

"Peki annen, babanla konuşmadı mı?"

"Babam zaten söyleyeceğini söyledikten sonra telefonu kapatmıştı bile. Annem ise, şimdi öfkeliyken hiç aramayayım, nasıl olsa bir yararı olmaz,' dedi."

Korka korka sordum, "Yani şimdi gitmiyor musun?"

"Gitsem babam iyice öfkelenir, üstelik anneme de bağırır çağırır. Buna neden olmak istemiyorum. Öte yandan her yüzücüye yapılmayan bir teklif bu, onun için de çok gitmek istiyorum." Tümay'ın gözleri dolu doluydu.

Zavallıcık! Şu büyükler yaşamı ne diye güçleştirirler anlamıyorum.

"Baban bu yarışlara mı karşı, yoksa senin başka bir kente gitmeni mi istemiyor?" diye sordu bu kez de Zeynep.

"Ne yarışlara, ne de başka kente gitmeme karşı. Daha önce de yarışlara katıldım, okulla çeşitli gezilere gittik. Hepsine izin vermişti."

"Peki, bunun onlardan farkı ne?"

"Farkı, ondan değil de annemden izin almış olmam."

"Bütün neden sence bu mu?"

"Tamamen."

"Öyleyse bağırıp, yüzüne telefonu kapatacağına ne diye açık açık, güzel güzel sana sormuyor, 'Kızım niye benden izin almadın?' veya 'Senin şöyle yapmanı isterdim,' demiyor ki, sen de olanları açıklayabilesin. Ayrıca kendi başına da karar almış değilsin ki, annene danışmışsın, o da izin vermiş, birlikte her şeyi düşünmüşsünüz. Baban yokken, annenin hiç mi söz hakkı yok?" Kendimi kaptırmış, hırsla sözcükleri birbiri ardına sıralarken, gözüm Zeynep'e ilişti. Bana susmam için işaret ediyordu. Hemen toparlanıp sustum. Ama içim öfkeyle kaynıyordu. Tümay'ın babasının mutlaka işleri ters gitmişti, o da hıncını kızından almıştı. Bunu hem kendi evimde, hem de arkadaşlarımın evinde öyle çok gördüm ki...

Zeynep beni susturmuştu ama bu kez de Tümay konuşmaya başladı. "Benim asıl bozulduğum, babamla hiçbir sorunu sakin sakin konuşarak çözümleyememem. Bu hep böyle. İzin vermesin, tamam, ama bağırmasın. İşin aslını isterseniz, şu ara burada yok diye sevinmiştim bile, ondan izin almak zorunda kalmayacağım diye. Yani en doğal şeyler için bile babamdan izin alırken korkuyorum. Oysa ben herhangi bir şey için, ister izin olsun, ister başka bir şey, korkmadan sorabilmeyi öyle isterdim ki... Olur veya olmaz, bu ayrı dava; izin vermeyebi-

lir ama bunu sakin söylesin. Kızmadan, bağırmadan, kaşlarını çatmadan söylesin. Gerekçesini açıklasın, inanın hemen kabul edeceğime inanıyorum. Ama böyle bağırıp kızmaları, küsmeleri, sonra evde soğuk durup benimle konuşmaması yok mu, o zaman onunla hiçbir şey konuşmak istemiyorum. Ne olur ne olmaz, yine bir şeye kızıverir diye. Bu nedenle de hep annemi araya koyuyorum, ona söylüyorum, o benim için izin alıyor. Sonra da babam bana sitem ediyor, 'Bu evde bana hiçbir şey söylenmiyor,' diye, o cesareti vermiyor ki oturup konuşalım. Sonra bir iki kez denedim, ağzımın payını aldım, bir daha da dünyada onunla hiçbir şey konuşmam."

Zeynep, "Ben de öyle," diye lafa girdi. "Ben de babamdan çekiniyorum. Bir şey yaptığı yok, dövmüyor, bağırmıyor ama ona yakın olamıyorum. Ya kızarsa, ya ters tepki gösterirse diye her şeyimi annemle hallediyorum. Ayrıca bir de, izin verdiğinde, öyle çok şey tembih ediyor, eve döndüğümde de öyle bir tavırla saatine bakıyor ve yüzü asık oluyor ki, gittiğime gideceğime pişman oluyorum. Hiçbir gün, 'Haydi güle güle kızım, iyi eğlenceler' diye izin verdiğini bilmem. Ya, 'Geç kalma ha, yoksa bir daha izin vermem,' ya da, 'Telefon edip orada mısın soracağım ona göre,' der. Düşünün, arkadaşlarımın yanında ne kadar küçültücü."

Tümay güldü. "Hatırlıyor musun, geçen yıl bize geldiğinde baban, bir seferinde, tam üç kez aramıştı."

"Nasıl anımsamam! Sen buna gülüyorsun Tümay, ama inan benim için hiç de komik değil," dedikten sonra içini çekti Zeynep. "Demek ki bana hiç güveni yok, diye düşünüyorum. Hele bir keresinde okulda bir piyes çalışması yapıyorduk, o gün sabahtan akşama dek tüm derslerden izinliydik, bu nedenle de piyestekiler okula üniforma giymeden gelebileceklerdi. Ben de, bu nedenle okula günlük giysilerimle gittim. Öğleye doğru, prova yaptığımız salona bir öğrenci gelerek,

müdür muavininin beni odasına çağırdığını söyledi. Ben de hemen gittim tabii. Bir de baktım, babam orada. Meğer benim günlük giysilerle evden çıkmamdan şüphelenmiş, beni kontrol etmek için kalkıp okula gelmiş; üstüne üstlük bunu da müdür muavinine anlatmış. Tabii beni karşısında görünce çok bozuldu. Okula şöyle bir uğrayayım dedim, filan dedi; ama ben hemen anladım. O da anladığımı anladı, şakaya vurarak gönlümü almak istedi ama düşünün bir kere çocuklar, demek hakkımda neler düşünebiliyor. Hani daha önce okuldan kaçmış olsam gam yemem. Ben böyle yaptım, o da haklı olarak benden şüpheleniyor, derim. Oysa başka birileri okulu assa, ben onların hesabına heyecanlanırım, o denli böyle şeylerden uzağım ama bak babam benim hakkımda ne düşünüyor. Bütün bu davranışlarının savunmasını ise, beni kontrol etmesinin benim iyiliğim için olduğu şeklinde yapıyor." Bu kez de Zeynep'in gözleri dolu doluydu.

Tümay bana döndü, "Senin baban nasıldır Serra?"

O an düşündüm. Sahi benim babam nasıldı? Her şeyimle o denli annem ilgili ki, yaşamımın öyle büyük bir bölümü annemle geçiyor ki... "Benim babam, ha var, ha yok," dedim.

İkisi bir ağızdan, "Aman ne güzel," dediler.

"Siz öyle sanın," dedim. "Bir şey anlatırken, gözlerinin dalıp gitmesinden dinlenmediğini anlamak, takdir belgesini göstermek için okuldan uçarak gelmek ve o takdir belgesinin masanın üzerinde unutulmuş olduğunu görmek; günlerce aynı evde karşılaşmamak ve birlikte gidilen bir sinema salonunda kendi başına bırakılmak nasıl bir duygudur bilir misiniz siz? Sizinkiler bağırıyor, çağırıyor ama ilgililer, benimkiyse... dedim ya, ha var, ha yok."

İkisi de susmuşlardı bu kez, çünkü bu duydukları onları şaşırtmıştı.

Aslında ben de bu kadar açılabildiğime şaşmıştım.

"Neyse," dedim. "Şimdi bırakalım babaları çekiştirmeyi de, Tümay'ın sorununu nasıl çözeriz, onu düşünelim."

Tümay, "Amaan, gitmem olur biter," dedi ama sesi titremişti bunu söylerken. Böylesi bir olanak her zaman ele geçmezdi ki...

Zeynep, "Canım hemen de vazgeçiveriyorsun," dedikten sonra, "Bence, madem babanın gelmesine daha çok vakit var, o zaman ona telefon et," diye önerdi.

"Eee?"

"Ve babana tekrardan sor, yani madem ondan izin almanı istiyor, sen de izin iste."

"Evet, onu arayayım da beni yine paylasın, değil mi?"

"Şimdi duygusal olmanın âlemi yok Tümay. Sen bu yarışa katılmayı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum."

"Öyleyse bir kez daha deneyeceksin. En azından kendi kendine karşı bir çaba gösterdim diyebileceksin. Bakarsın izin verir."

"Ben ne olacağını gayet iyi biliyorum. Ya yine kızacak, ya buz gibi konuşacak."

"Yüz yüze değilsin ki, bağırsa bile sen telefonun öbür ucunda olacaksın."

Şu Zeynep'in mantığına bayılıyorum!

Ben de Zeynep'in sözlerini destekleyerek, "Bence Zeynep haklı, Tümay. Bir denemekten ne çıkar, hem Zeynep'in dediği gibi yüz yüze olmayacaksın ki... Aksi hâlde, burada oturup kendi kendini yiyeceksin. Acaba, acaba deyip duracaksın. Haydi, bir gayret," dedim.

Bu sözlerim üzerine Tümay bana dönüp, bir hışım, "Bir de, benim babam ha var, ha yok, diye yakınıyorsun. Sen hiç olmazsa böyle korkular yaşamıyorsun," dedi. Öfkesini benden çıkarır bir hâli vardı.

Hiç cevap vermedim çünkü ona hak veriyordum. Gerçi biz de annemle az atışmadık, az kavga etmedik ama hiç olmazsa ondan korkmuyorum. İzin verir veya vermez, korkmadan tartışabiliyorum, işte onu bunun için seviyorum. Babalarla hayat daha bir güç!

Zeynep üsteledi. "Haydi ama, sıcağı sıcağına ara da kurtul."

Tümay, "Şimdi olmaz," dedi. "Bu saatlerde işlerinin peşindedir, onu zaten bulamam. Akşam ararım, nasıl olsa otele dönmüş olur."

Tümay'ın bu sözleri üzerine Zeynep, "Aslanım benim," diyerek Tümay'ın sırtını sıvazlayıp onu yüreklendirmeye çalıştı.

"Ama vazgeçmek yok, anlaşıldı mı?"

"Tamam tamam, söz, arayacağım ama akşama. Hem o vakte kadar ben de ne söyleyeceğimi zihnimde toparlarım, onun da hırsı biraz olsun geçmiş olur," dedi ve derin derin içini çekti.

Biraz daha oturduk, havayı değiştirmek için oradan buradan konuştuk ve ertesi gün, olup biteni öğrenmek üzere Tümaylarda buluşmak kararıyla evlerimize döndük.

Bu satırları yatağıma oturmuş, yazıyorum. Şu sıralar Tümay babasını aramış olmalı. Acaba nasıl bir yanıt aldı?

Ah, ne olurdu tüm babalar benim Cosby babam gibi olsaydı. Öyle çelişkiler içindeler ki... Bir yandan bizim bir şeyler başarmamızı istiyorlar, öte yandan hamle yapınca önümüzü kesiyorlar. Eğer bir kusur yapmışsak, bunu düzeltmenin yolu azarlamaktan geçmez ki, ne olur güzel güzel konuşsalar, anlatsalar, hoşgörülü olsalar, arkadaş olsalar...

Onlar gençken hiç mi hata yapmadılar, analarının karnından kusursuz mu doğdular? İnsan pek çok şeyi hata yaparak öğrenmez mi? Onların görevi, bizleri kırmadan eğitmek değil mi?

3 Ağustos

Bu sabah Cüneyt de bize katıldı ve hep birlikte Tümaylar'a gittik. Merak içindeydik. Tümay havuzda çalışıyordu, bizi görünce çalışmasını kesip havuzdan çıktı. Omzuna bir havlu alıp, koşarak yanımıza geldi. Yüzü gülüyordu; demek haberler iyi, diye düşündüm.

Sabırsız Zeynep, "Ne haber? Ne haber?" diye seslendi.

"Fena değil," dedi Tümay, yere otururken.

"Ne demek şimdi bu? İyi mi, kötü mü?"

"Babam izin verdi."

"Yaşasın," diye hepimiz bir ağızdan bağrıştık.

"Ama..."

"Aması ne?" dedim, bu kez ben.

"Ama bana hâlâ kızgın ve soğuk konuştu. Hem de çok soğuk."

"Olamaz," dedi Zeynep.

"Ama öyle işte," derken Tümay buruk buruk gülümsüyordu.

Cüneyt, "Anlatsana," dedi.

"Dün gece söyleyeceklerimi zihnimde iyice hazırladıktan sonra babamı aradım. Buz gibi bir sesle, 'Söyle bakalım,' dedi ki bu hiç de cesaret verici bir başlangıç değildi. Ona, 'Sizden izin almadığım için bana kızgınsınız ama o sırada cevap vermem gerekiyordu, siz de yoktunuz, annem ise buradaydı, ondan izin aldım ve bunun yeterli olacağını düşündüm,' dedim. Bunun üzerine, 'Beni arayabilirdin,' dedi. Ben de 'Düşünemedim, özür dilerim,' dedim ve 'Eğer istemiyorsanız bu yarışlara katılmam,' dedim. O yine buz gibi bir sesle, 'Yarışlara katılmayı istiyorsun, değil mi?' diye sordu, ben de 'Evet,' deyince, 'Pekâlâ öyleyse katılabilirsin,' dedikten sonra, 'Nasıl gideceğini, nerede kalacağını düşündünüz mü?' diye sordu. Ben de, 'Hepsi hal-

loldu,' dedim. Bu kez de 'Eminim halletmişsinizdir,' dedi, ama iğneleyici bir şekilde ve başka da bir şey sormadı."

"Sonra?"

"Sonrası bu, yani hepsi bu. Ne beni kutladı ne başarılar diledi. Kısaca, izin verdi ama bana küs."

Zeynep, Tümay'ı teselli etmek için, "Canım izin koparmışsın ya, sen ona bak, nasıl olsa babanın öfkesi geçer," dedi.

Tümay birden ağlamaya başladı, "Evet, öfkesi geçer ama ben şu anda sevinemiyorum ki..."

Hepimiz ne diyeceğimizi bilemez hâldeydik, öylece susup kaldık.

Tümay burnunu havlusuyla silip, "İstediğim o kadar kötü bir şey mi? Ayrıca bana küs olmasını gerektirecek bir terbiyesizlik yaptığım kanısında da değilim. Hem de hiç değilim. Babam bana küsken bu güzel olayın keyfi mi kalır? Artık canım çalışmak da istemiyor," dedi.

O bunları söylerken, benim de aklıma iki ay önce okuldan getirdiğim takdir belgesine sevinememem gelmişti.

Cüneyt, "Bak Tümay, şu anda önemli olan İstanbul'a gidiyor olman. Onun için moralini bozma ve çalışmaya başla. Yoğun bir çalışma temposu içine girersen bir süre sonra zaten senin için varsa yoksa yarışlar olacak," dedi.

Tam o sırada da Ziya ağabey geldi. Tabii olup bitenlerden haberi olmadığından, bizlere pürneşe seslendi.

"Bizim şampiyondan ne haber?" Sonra ellerini çırparak, "Haydi bakalım, fazlalıklar dışarı, şampiyonu böyle lafa tutarsanız, hiçbir sonuç alamayız. Sıkı çalışmak gerek, öyle değil mi Tümay?" dedi.

Ziya ağabeyin gelişi ne iyi olmuştu... Bunalım havası dağılmış, güneş yine parlamaya başlamıştı.

Uzun bir süre babalar konusunda hiçbir şey duymak istemiyorum. Dün ve bugün yetti de arttı bile.

Bu Sırma'yla başım dertte!

Neden böyle şeyler hep beni bulur! Üstelik aramız da yeni düzelmişti. Anlaşılan bu kız körkütük âşık.

Her şey ne güzel yoluna girmişken, bu sabah plajda yanıma sokuldu. "Senden kuzin olarak değil, dost olarak bir istekte bulunacağım," dedi. Sevindirik oldum hemen. Dost kabul edilmek, güvenilir olmak gurur verici bir şey ne de olsa...

"Bana güvenebilirsin," dedim.

"Önce yemin et, bu konuştuklarımızı kimseye söylemeyeceksin," dedi. Şu Sırma da bazen ömür oluyor yani, her şey bir kenara, benim burada onun sırrını açıklayabileceğim yakınlıkta bir arkadaşım yok ki. Benim bir Ayşegülüm var, o da kilometrelerce uzakta. Neyse, adamakıllı meraklanmıştım.

"Yemin ederim," dedim en ciddi sesimle.

"Konu, Bora'yla ilgili," dedi. Buna hiç şaşmadım, diye düşündüm.

"Biliyorsun, gece yapılan otomobil yarışlarına Bora da katılıyor."

"Evet," dedim. Hiç de akıllıca bir davranış olarak bulmuyorum, diye ekleyecektim ki, kendimi tuttum, çünkü Sırma hayranlık dolu bir sesle devam etti.

"Çoğu kez de o kazanıyor."

İyi marifet yapıyor, diye düşündüm ama bu düşüncemi de kendime sakladım tabii.

"Senin bunu onaylamadığını biliyorum," dedi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum hayretle.

"Tümay söyledi. O da onaylamıyor, senin de aynı fikirde olduğunu anlattı."

"Evet, aslını istersen ben bu yarışları tehlikeli ve saçma buluyorum. Yani yarışıyorlar da ne oluyor? Neyi kanıtlıyorlar?"

"Neyi mi kanıtlıyorlar? Cesaretlerini, araba kullanmaktaki becerilerini. Ayrıca böylesine iyi araba kullananlar için tehlike de yok."

"Sırma, buna gerçekten inanıyor musun? Virajlı ve dar bir yolda, son sürat gitmek tehlikeli değil mi sence? Biraz mantığını kullansana..."

"Amaan sen de..." İşin içinden çıkamayınca hep böyle der zaten.

"Peki, peki tartışmayalım; sen bana ne söyleyecektin?" dedim, çünkü onu ikna edemeyeceğimi anlamıştım.

"Bora beni yarış gecesine davet etti," dedi pek bir gururlanarak. Benden hiç ses çıkmayınca, hararetli hararetli devam etti. "Bu çok önemli bir şey, çünkü oğlanlar bu yarışlara kızları istemiyorlar. Çok, çok ender olarak, o da uğurlu olduğuna inandıkları veya çıktıkları kızları davet ediyorlar. Veee, Bora da beni davet etti, bana uğur getireceğinden eminim, dedi. Orada tek kız ben olacakmışım."

"Ciddi olamazsın," dedim.

"Çok ciddiyim," demez mi!

"Sırma, yarışların gece yapıldığını unuttun galiba."

"Nasıl unuturum."

"Öyleyse gece vakti oraya nasıl gideceğini sorabilir miyim?"

"İşte bu noktada senin yardımına ihtiyacım var." Buyrun bakalım, bir pislik çıkacağını biliyordum zaten.

"Benden ne istiyorsun?"

"Gece, hep birlikte pizza yemeye gidiyoruz, diye evden çıkacağız. Siz pizzacıda otururken, biz yarışa gideceğiz ve eve dönmeden ben size yetişeceğim. Böylece hep birlikte eve döneceğiz, annemlerin de hiçbir şeyden haberi olmayacak."

Öff Sırma öff. Böyle şeyler yapacağını bilsem, Çeşme'ye hiç gelmezdim. Beni ne kadar güç durumda bırakıyor. Ko-

nuşacak, danışacak kimsem de yok. Arkadaşlara söylememek için yemin ettim zaten. Büyüklerdense dertleşebileceğim, danışabileceğim kimse yok. Kime söylesem, yer yerinden oynar. Oysa şöyle sessiz sakin dinleyip, bana yol gösterecek birine ne kadar da ihtiyacım var.

8 Ağustos

Yarışa üç gün var!

Ve sıkıntıdan her yerimden sivilceler fışkırıyor. Bu arada kendime de çok şaşıyorum, meğer ben beni hiç tanımamışım.

Kendimi olur olmaz şeylere aldırmaz sanırdım, oysa şu anda kuşku bakımından tam annemin kızı olduğum kanıtlanmış durumda...

Sırma ise, oh, keyfinden uçuyor. Gülüyor, söylüyor, denize giriyor. Bora'yla da araları adamakıllı iyi. Motorla gezintiye çıktıklarında, hep Sırma oturuyor Bora'nın yanına. Bozuk çalma sırası Serpil'de...

Tenise gittik. İlk kez canım sıkıldı, bir bitse diye ikide bir saatime baktım durdum. Cüneyt'le konuşurken de bir türlü aklımı toplayamıyordum. Sonunda o da durumu fark etti.

"Bugün düşünceli bir hâlin var, hasta mısın yoksa?" dedi.

"Yoo, neden sordun?" dedim.

"Her sözümü tekrar ettiriyorsun. Aklın başka yerde gibi," demez mi...

"Kusura bakma," dedim ama yine de bana garip garip baktı. Başımda ne dertler olduğunu bir bilse...

Daha fazla yazamayacağım çünkü hiç keyfim yok. Annemle babam konusunda hiçbir gelişme yok. Bir de şu Sırma'nın işi, bende yazı yazma arzusunu bile söndürdü.

10 Ağustos

Yarışa bir gün var!

İçimde müthiş bir sıkıntı var! Neredeyse ağlayacağım!

11 Ağustos

Yarış bugün! Yani bu gece!

Dün gece yine o rüyalarımdan birini gördüm.

Cosby babamlardaymışım. Bu kez büyük kızlardan Denise'mişim ve salondaki çiçekli kanepede oturuyormuşum. İçim müthiş sıkıntılıymış ve Cosby babamı bekliyormuşum. Kapının açıldığını duyunca, umutla bakıyormuşum ama gelen ne yazık ki erkek kardeşimmiş. Bana, "Ne o Karadeniz'de gemilerin mi battı?" diyormuş alaylı alaylı. Zaten o oğlanı hiç sevemedim.

"Sen kendi işine bak," diyormuşum, düş kırıklığı içinde.

"Ooo prenses hazretleri bugün pek sinirli," diyormuş, bütün dalıma basarak.

"Sen çekip gider misin buradan," diye bağırıyormuşum.

"Burası hepimizin oturma odası prenses hazretleri," diye gıcıldığını sürdürüyormuş.

Ben de o sinirle çıkıp odama kapanıyormuşum. Bu kez yatağımın üstüne oturup, her derdime çare bulan Cosby babamı beklemeye koyuluyormuşum. O bir gelse... O her soruna çözüm getirir diye düşünüyormuşum. Hem ortalığı ayağa kaldırmaz, hem de ne yapmam gerektiğini söyler, diyormuşum kendi kendime.

Aşağıdan gelen kapının sesini duyunca, bir koşu merdiven başına gidiyormuşum. Ama bu kez de gelen annemmiş, yani Cosby annem. O da iyi bir kadın ama Cosby babam başka, bambaşka.

"Ne var ne yok çocuklar!" diye seslenip elindeki evrak çantasını az önce oturduğum kanepenin üzerine fırlatarak doğru mutfağa geçiyormuş. Herhâlde yemek hazırlayacak, diye düşünüyormuşum.

Yine kapı. Ama bu kez gelen Cosby babammış. Onun o tatlı, yumuşak kahkahasını duyar duymaz, merdivenlerden aşağı uçarcasına inip, boynuna sarılıyormuşum. Gözlerim yaşlarla dolu dolu.

"Bu kız beni çok özlemiş," diye benimle şakalaşıyormuş. "Söyle bakalım, bu sevgi gösterisini neye borçluyum?"

Hıçkırmaktan korktuğumdan cevap vermeyip, başımı onun göğsüne yaslıyormuşum. Cosby babamı görünce tüm direncim çözülmüş. Yavaşça çenemden tutup yüzüme bakıyor, yaş dolu gözlerimi görünce, "Galiba şu anda bir sorunla karşı karşıyayız," diyormuş. Ve ben bu sözler üzerine ağlamaya başlıyormuşum.

"Amma da sulu gözlüsün! Haydi, haydi bakayım, seninle şöyle baş başa kalabileceğimiz bir yer bulalım da azıcık dertleşelim," diyormuş.

Kolunu omzuma atıyormuş ve birlikte odama giden merdivenleri çıkmaya başlıyormuşuz.

O sırada küçük kardeşim Rudy de bizimle odaya gelmek istiyormuş. Cosby babam benimle işi olduğunu söyleyince, Rudy, "Ama o odada benim de işim var. Hem siz konuşmanıza bakın, ben aldırmam," diyormuş. Oysa çok iyi biliyorum, sırf neler olup bittiğini öğrenmek için bizimle birlikte kalmak istiyor. Meraklı taze!

Ama Cosby babam, her zamanki anlayışlı hâliyle, "Rudyciğim, her ne işin varsa lütfen daha sonra yap. Ben Denise'le yalnız kalmak istiyorum," diyerek onu savıyormuş.

Birlikte yan yana benim yatağımın üzerine oturuyormuşuz. Kolu hâlâ omzumda, vücudunun ılıklığını hissediyormuşum.

"Haydi bakalım benim güzel kızım, anlat derdini," diyormuş o yumuşacık gözlerle bakarak. Ben de ona kaç gündür doğru dürüst uyku uyuyamadığımı, her tarafımdan sivilceler fışkırdığını, buna da kuzinimin benden yapmamı istediği bir şeyin neden olduğunu söyleyerek ona her şeyi anlatıyormuşum. Sakin sakin, arada bir başını sallayarak beni dinliyormuş.

Ben susunca, "Bitti mi?" diye soruyormuş.

İçimi çekerek, "Bitti," diyormuşum ve sonra ona, "Ne olur Cosby baba, bana ne yapmam gerektiğini söyle. Kuzinimle yeniden küsmek istemiyorum. Aynı evde küs olmak çok kötü bir şey, hele de o ev insanın kendi evi olmazsa. Öte yandan, böyle bir şeye ortak olmak da istemiyorum. Ne yapmalıyım, lütfen söyle," diye yalvarıyormuşum.

"Benim sana söylememe gerek yok ki, sen ne yapacağını gayet iyi biliyorsun."

"Nasıl yani?"

"Bak sana şöyle açıklayayım. Kuzininin bu isteği hakkında sen ne düşünüyorsun?"

"Ben mi?"

"Evet, sen ne düşünüyorsun? Sen."

"Hiç de doğru bulmuyorum."

"Neden?"

"Çünkü hem tehlikeli hem de yine yalan söylüyor."

"Aferin sana," diyormuş o kocaman gülümseyişiyle. "Gayet doğru bir tanımlama. Şimdi, geçelim ikinci soruya. Sence, kuzininin senden böyle tehlikeli ve yanlış bir işe ortak olmanı istemeye hakkı var mı?"

Bak işte bunu hiç düşünmemiştim. Bir an durakliyormuşum ve, "Ama o benim kuzinim ve dostuz," derken sözümü kesiyormuş.

"Bunu ben de biliyorum. Sorum o değildi. Sorum, sence onun senden böyle yanlış bir şey istemeye hakkı var mı?"

"Yok galiba," diyormuşum sesim fısıltı hâlinde.

"Aferin, bir puan daha kazandınız," diyormuş Cosby babam, sanki bir yarışma programının sunucusuymuşçasına.

"İki soruyu başarıyla cevapladığınıza göre güzel bayan, size şimdi sonucun ne olması gerektiğini soracağım. Doğru olduğuna inanmadığınız hâlde, yapmanız istenen şeye sizin ne yanıt vermeniz gerekir?"

"Hayır, demem gerekir." Bu kez sesim gür çıkıyormuş.

"Bravo," diye beni alkışlıyormuş Cosby babam. "Gördün mü bak, benim sana ne yapmanı söylemem gerekmedi. Sen zaten ne yapman gerektiğini biliyordun. Ve, böylece kararını da kendin verdin."

"Ama senin yardımınla Cosby baba," diyormuşum. "Eh, babaların da bu kadarcık bir işlevi olsun artık," diyormuş göz kırparak.

Ohh, rahatlıyormuşum. Artık ne yapacağımı biliyorum. Ama... "Hayrola," diyormuş Cosby babam. "Yine ne oldu?"

"Kuzinim bana çok kızacak."

"Bu da onun sorunu."

"Ama kabak benim başıma patlayacak. Bana küsecek, günlerce somurtacak."

"Her şeyin bir bedeli vardır. Huzurlu uyumak ve yüzünün sivilcelerden arınmasını istiyorsan, sen de doğru bildiğini yapacaksın. Bunun bedeli onun küsmesi olsa bile..." deyip kahkahayı basıyormuş.

Aşağıdan Cosby anne hepimizi yemeğe çağırıyor, Rudy de kapıya vurup duruyormuş.

Cosby babam gözlerimin içine bakarak, "Haydi bakalım, doyasıya bir yemeği hak ettik," diyormuş.

Ve ben yine kendimi kuşlar kadar hafif hissederek uykudan uyanıverdim.

Bu defteri kimse okumamalı, hele de düşlerimle ilgili bölümleri. Beni deli sanabilirler ama ne zaman sıkışsam, ne zaman bir sorunum olsa, düşlerimdeki babam hemen yardımıma koşuyor, çözümler buluyor, beni teselli ediyor, bana güç veriyor.

Bunu kimseye anlatamam, çünkü anlamazlar. Ayrıca bu benim dünyam, güç aldığım kendi dünyam...

Düşümü defterime geçirirken olayı bir kez daha düşünmüş oldum. Evet, artık ne yapacağımı gayet iyi biliyorum. Aynı gün, öğleden sonra Sırma'yla müthiş bir kavga ettik!

Ve, şu anda küsüz. Aman ne yapayım, küserse küssün.

Bu sabah düşümün verdiği güçle, doğru Sırma'nın odasına gittim. Biraz daha beklersem vazgeçerim diye korkuyordum. Bugün yarışma günü!

Sırma tuvalet masasının başına geçmiş, saçlarını fırçalıyordu.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedim ve kapıyı arkamdan sıkıca çektim. Söyleyeceklerimin teyzem tarafından duyulmasını istemiyordum tabii ki.

"Konuş Serracığım," dedi Sırma gülücükler saçarak. İçimden, az sonra "Serracığım" diye konuşmayacağına bahse girerim, diye geçirdim.

"Bak Sırma, ben oturup uzun uzun düşündüm," dedikten sonra derin bir nefes alıp, söyleyeceklerimi en kısa yoldan söylemenin beni bu dertten en çabuk biçimde kurtaracağı kanısıyla, "Bence sen bu yarışa katılmaktan vazgeçsen, iyi olur," dedim. Oh be!

Sırma oturduğu yerde âdeta zıplayarak bana döndü. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Şuradan çıktı ki, bu senin yaptıkların baştan sona yanlış, bu bir. İkincisi, beni de bu işe ortak etmen ayrı bir yanlış."

"Ben de seni dostum sanmıştım."

"Dostunum ama yine de benden böyle bir şey istemeye hakkın yok. Ayrıca dostun olduğum için bunu engellemeye çalışıyorum, iyiliğini düşünüyorum."

"İyiliğimi düşünüyormuş!" diyerek elindeki fırçayı yatağının üzerine fırlattı.

"Elbette. Bir düşünsene, ya bir kaza olsa..."

"Olmayacak diyorum sana. Amma da korkakmışsın..."

"Her neyse, bunu tartışmak istemiyorum artık. Benim kararım kesin, sana yardımcı olmayacağım."

"İyi! Ben de başka bir yol bulurum."

"Hayır, sadece yardım etmemek değil anlatmak istediğim. Sen de gitmiyorsun."

"Delirdin mi sen Serra? Kendini ne sanıyorsun?"

"Kendimi hiçbir şey sandığım yok ama sen de gitmeyeceksin."

"Sen bana karışamazsın! Ben bu akşam bal gibi gideceğim. Sen yardım etmezsen, öbür arkadaşlara söylerim, onlarlaydım derim, onlar da beni idare ederler."

"Eğer böyle bir şey yaparsan, ben de gider teyzeme her şeyi anlatırım."

"Yapamazsın!"

"Bir dene de gör."

Gözlerini kısmış, öfkeyle bakıyordu bana. "Sen... sen..." deyip duruyordu. Anlaşılan hırsından sözcük bulamıyordu. "Buna kalleşlik denir," dedi en sonunda.

"Nasıl istersen öyle tanımla, ama sen gitmiyorsun ve eğer başka yollar ararsan, ben de gidip teyzeme söyleyeceğim. Bunu bilmiş ol. Hiçbir şey bilmeseydim neyse ne, ama haberim olup da böyle tehlikeli bir şeye atılmanı öylece seyredersem, kendimi hep suçlu hissedeceğim."

"Yapamazsın!" diye haykırdı yine.

"Öyle de bir yaparım ki," dedim ve kapıyı çarparak dışarı çıktım. İş artık inada binmişti. Ya onun, ya benim dediğim olacaktı. Sırma hâlâ arkamdan bağırıyordu.

Rahatlamış olmam gerekirdi ama kendimi hiç de iyi hissetmiyordum. Ne de olsa kuzinimle çok kötü kavga etmiştik. Acaba gerçekten doğru hareket ettim mi? Yoksa işi fazla mı abarttım? Sadece ben alet olmasaydım da, o ne yaparsa yapsın deyip karışmasaydım daha mı iyi olurdu acaba? Öff, öf.

Akşama kadar berbat bir gün geçirdim. Evden çıkmadım, hep kitap okumaya çalıştım. Sırma ne yaptı bilmiyorum.

Akşam yemeğine oturduğumuzda teyzem, "Siz bu gece pizzacıya gitmeyecek miydiniz?" diye sordu.

Ben hiç sesimi çıkarmadım, Sırma yerinde şöyle bir kıpırdadı, bir an bana baktı. Ben de gözlerimi onun gözlerine diktim. Bunun üzerine Sırma, "Vazgeçtik," dedi.

Teyzem, "Yaa! Bakıyorum ikiniz de pek neşesizsiniz, neler oluyor?" dedi. İkimizden de ses çıkmayınca, "Yoksa gene küstünüz mü?" diye sordu. Yine bizde ses yok.

"Ama ayıp vallahi. Siz iki kardeş sayılırsınız, ne diye böyle küsüp duruyorsunuz, anlamıyorum," dedi.

Yemeği ölüm sessizliği içinde bitirdik. Sırma saçlarını savurarak masadan kalktı ve yüzüme bile bakmadan odasına gitti.

Ben de şimdi odamdayım, bu satırları yazıyorum. Doğrusunu yaptığıma inanıyorum ve bu bana bir güç, bir güven duygusu veriyor ama yine de kendimi çok kötü hissediyorum. Acaba bunca tatsızlığa değer miydi?

12 Ağustos

Bu sabah uyandığımda içimde yine bir sıkıntı, üzerimde ağırlık vardı. Benim bir derdim vardı galiba diye düşündüm. An-

nemle babam mıydı? Onlar zaten baş derdimdi de, başka bir şey daha vardı derken aklıma Sırma'yla küs oluşumuz geldi. Hay Allah, dedim kendi kendime, işte yeni derdim bu. İnsanın kuziniyle aynı evde küs olması çok, çok kötü. Yatağımda bir süre daha yattım. Sırma'nın posurtuk suratını görmekten iyidir diye düşünürken, telefon sesini duydum. Ardından teyzemin sesi, birtakım bağırış çağırışlar ve kapı çarpması...

Daha fazla yatamayacağımı anlayınca kalkıp giyindim ve kahvaltımı yapmak için mutfağa geçtim. Teyzem, anlaşılan bir telaş fırlayıp gitmişti, çünkü çay bardağı bile öylece yarı içilmiş olarak orada duruyordu.

Kapının açıldığını duydum; gelen teyzemdi, ama yüzü bembeyazdı. Beni görünce, "Ah Serra, neler olmuş neler. Aman Tanrım," diyerek iskemleye çöktü. "Çabuk bana bir çay koy da, aklımı başıma toplayabileyim."

Benim de elim ayağım birbirine dolanmıştı. Ne oldu diye meraktan ölecek gibiydim. Çok kötü bir şey olduğu yüzünden belliydi. Çay bardağını önüne koyarken, dayanamadım, "Teyze, ne oldu?" diye sordum.

"Feci bir kaza olmuş!"

Birden sırtımdan soğuk bir ter boşandı. "Teyze... yoksa annem..."

"Hayır, hayır canım, Allah korusun, bu da nereden çıktı şimdi."

"Ne bileyim, birden aklıma annem geldi de..."

"Kazayı yapan, Bora."

Odanın içine yıldırım düşse bu kadar afallayabilirdim. Tüylerimin ürperdiğini hissettim. Kaç gündür içimdeki sıkıntı, Sırma'yı âdeta manyakçasına engellemem... İçime mi doğmuştu acaba? Yoksa düşüne düşüne bu kazanın oluşmasında etken mi olmuştum? Bir yerlerde düşünce ve yönlendirmenin gücü diye bir şeyler okumuştum. Aman, yine saçmalıyorum.

O denli afallamıştım ki, "Teyze, emin misin?" diye sordum bir kez daha.

"Nasıl emin olmam, az önce onların evindeydim. Sabahleyin siz uyurken, Gül beni aradı. 'Bu akılsız çocuklar dün gece o virajlı yolda yarış yapmışlar ve kaza olmuş. Bora ağır yaralanmış,' dedi. Ben de hemen Boraların evine koştum."

"Sonra?"

Teyzem durup çayından bir yudum aldı. "Sonra eve gittiğimde kimseyi bulamadım, yani ne annesi ne de babası evdeydi. Bir tek, hani o emektarları var ya, o evdeydi. Ağlayıp duruyordu, zavallı kadıncağız. Ona sordum, Bora'yı İzmir'deki hastaneye kaldırmışlar. Herkes oradaymış."

Ürpertiler dalgalar hâlinde vücudumu sarıyordu. Ve düşünmeye başladım. Ya Sırma da orada olsaydı? Ya Sırma da orada olsaydı da, ben de bunu bilerek susmuş veya ona yardımcı olmuş olsaydım, şimdi şu anda teyzemin karşısında nasıl oturuyor olurdum acaba?

"Serra! Senin de yüzün bembeyaz oldu, fenalaşıyor musun yoksa? Dur dur sana bir bardak su getireyim," diye zavallı teyzem bir koşu gittiğine göre yüzüm kim bilir ne hâl almıştı. İşin içyüzünü bilse, asıl fenalaşan o olurdu, diye düşündüm kendi kendime.

"Sonra teyze, sonra ne olmuş?"

"Kadıncağızın bütün bildiği buymuş. Ona bir telefon numarası bırakmışlar yani hastanenin numarasını. Hemen aradım tabii. Yüksel geldi telefona, söylemeye ne hacet, perişandı. Ağlayıp duruyordu. Bora yoğun bakımdaymış, öteki çocuk da ağırmış."

"Yoğun bakımda mı? Yani o kadar kötü müymüş?"

"Tabii o kadar kötü, ne sandın. Bunlar kim bilir saatte kaç kilometre hızla o virajları alıyorlardı. Sırma'ya Bora'nın arabasına binmeyi yasaklarken haksız mıymışım? Öylesine deli gibi

kullanıyordu ki, böyle bir şey olacağı belliydi. Sırma uyanınca bütün bunları anlatacağım ki, ona da ders olsun. Küçük hanıma göre ben katı bir anneyim, ama sonuç, ne yazık ki beni haklı çıkardı."

Teyzem çok etkilenmişti. Hoş benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu. Korkunç bir kaza olmuş, arkadaşımız yaralanmıştı.

"Doktorumun verdiği ilacı alıp, az sonra İzmir'e, onların yanına gideyim bari," dedi.

"Hasta mısın teyze?"

"Yok tatlım," diyerek güldü teyzem. "Yalnız böyle zamanlarda üzülünce, sinirlenince tansiyonum fırlıyor. Sakin olayım ve tansiyonum fırlamasın diye doktor çok hafif bir yatıştırıcı verdi. Bu ilacı önceden alınca, olayı nispeten hafif atlatıyorum."

"O zaman mutlaka al çünkü kim bilir Bora'nın annesiyle babasını ne hâlde bulacaksın."

"Virajı o hızla alırken iki araba tam yan yana gidiyormuş, birden nasıl olduysa tekerlekleri birbirine takılmış ve iki araba aynı anda takla atmışlar, hem de birbirlerinin üstüne yığılıp kalmışlar." Teyzem, Bora'nın annesiyle konuştukları aklına geldikçe anlatıyordu.

Tam bu sözler üstüne Sırma içeri girdi ve, "Sabahtan beri nedir bu gürültü?" demek gaflet ve dalaletinde bulundu.

Teyzem sanki her şey onun suçuymuş gibi bir hışım, "Otur şuraya küçük hanım, kulaklarını iyice aç ve sana anlatacaklarımı dinle," dedi.

Sırma yine azar yerken orada bulunmak istemediğimden odamı toplama bahanesiyle, kendimi mutfaktan dışarı attım. Odamın sessizliğinde gerçek bir kez daha capcanlı karşımdaydı. İyi ki, iyi ki Sırma'ya yardımcı olmadım, yoksa şu anda vicdan azabından kıvranıyor olacaktım! Sırma'yı mutlak bir ölümden kurtarmıştım!

Birden içimi müthiş bir neşe kapladı, sıkıntılar mıkıntılar uçup gitti. Gerçi Bora'ya çok üzüldüm ve bütün kalbimle iyileşmesini istiyorum ama doğru karar almış olmak ve bu sayede de kuzinimi koruyabilmiş olmak (o bana küsmüş olsa bile) bana büyük bir ferahlık veriyor.

Doğal olarak, sabah plajda konuşulan tek konu, kazaydı. Tümay, Zeynep, Cüneyt ve ben zaten bu yarışları onaylamayan kişiler olarak, bol bol dedikodu yaptık, ama Serpil'le Sırma'nın yanında daha dikkatli konuşmaya özen gösterdik.

Akşam yemekte de aynı şeyler konuşuldu. Teyzem, hastanede Bora'nın ve öbür çocuğun anneleriyle babalarının perişan durumunu anlattı durdu.

"Üstelik farları yakmadan gidiyorlarmış. Şu hâle bak! Yani Yüksel'e, bu çocuğun her dediğine evet dersen sonu bu olur, dememek için kendimi zor tuttum," deyince, Murat enişte "Bu, yangına körükle gitmek olurdu, Defne," dedi.

"Haksız mıyım?" dedi teyzem, Sırma'ya yan yan bakarak. Hani kafaya kakmak da bu kadar olur.

"Haklısın haklı olmasına ama o sırada söylenecek söz değil."

"Bora'yı ziyaret edebilecek miyiz?" diye sordum.

"Henüz değil. Hâlâ yoğun bakımda."

"Öyleyse durumu çok kötü," dedim.

"Durumu ciddiyetini koruyor ama doktorlar ümitlilermiş. Bir terslik olmazsa, birkaç gün sonra yoğun bakımdan çıkabilirmiş. Siz de ancak ondan sonra gidebilirsiniz." Soruları soran hep bendim. Sırma ağzını açmadan yemeğini yiyordu.

Gece düşümde Cosby babamı görüp, bana doğru kararı almama yardımcı olduğu için teşekkür etmek istedim ama ne yazık ki, bu gerçekleşmedi.

Anlaşılan benim işlerimin yoluna girdiğini bildiğinden, başka işlere bakıyordu.

Çeşme'de bugünlerde kazadan başka şey konuşulmuyor.

Bora da, öteki çocuk da yoğun bakımdan çıkmışlar. Bizim de artık onları görebileceğimiz söylendi. Böylece, dün öğleden sonra güzel bir buket çiçek yaptırıp, iki araba hâlinde hastaneye yollandık. Koca bir gruptuk.

Doktor içeride beş dakikadan fazla kalamayacağımızı söyleyerek bizleri ikişer ikişer içeri aldı. Zavallı Bora'nın her yanı sargılar içindeydi. Kafası, kolları, bacakları mumyalar gibi sarılmıştı. Kimbilir, ne rahatsızdır! Yanı başında bir serum şişesi sallanıyordu. Gözleriyle dudakları şişmiş, mosmordu. Görünüşü, tek kelimeyle feciydi.

Biz, Sırma'yla girdik. Yanına gittik, "Geçmiş olsun," dedi Sırma alçak sesle. Ben azıcık geride duruyordum. Bora gözlerini açtı, gülümsemeye çalıştı ama dudaklarının ona acı verdiği belli oluyordu. Hafifçe başını salladı.

"Sana çiçek getirdik," dedim elimdeki süslü buketi göstererek. Yine gülümsemeye çalışarak yavaşça başını salladı.

Buketi nereye koyacaktım? Ne denirdi ki bu durumlarda?

Sırma, "Canın acıyor mu?" diye sordu.

Bora serum takılı olmayan eliyle, şöyle böyle işareti yaptı.

"Hepimiz çok üzüldük. Herkes seni konuşuyor ve bir an önce iyileşmeni diliyor," dedi Sırma. Bora'nın gözleri doldu gibime geldi. Sırma da ne güzel sözler bulup söylemişti.

Bir gayret de ben göstererek, "Doktor çok yakında iyileşeceğini söylüyor," dedim.

Hastabakıcı içeri girdi ve artık gitmemiz gerektiğini söyledi. Ben de derin bir nefes aldım çaktırmadan. Bu tür ziyaretler bana çok zor geliyor!

Sırma, "Yine geleceğiz, Bora, hoşça kal," dedi, ben de "Hoşça kal," diye katkıda bulundum ve birlikte dışarı

çıktık. Sırma'yla hâlâ küstük. Hiç konuşmadan ötekilerin yanına gittik. Dönüşte herkes sessizdi. Kimse olanlara inanamıyor gibiydi, ayrıca Bora'nın görünüşü hepimizi etkilemişti.

Bora'nın annesi bizi görünce çok duygulanmış, ağlamaya başlamıştı. Giderken de kapıya kadar gelerek, "Sağ olun çocuklar," deyip durdu.

O süslü, şık hanım gitmiş, yerine yüzü sapsarı, bakımsız bir kadın gelmişti.

Eve döner dönmez kendimi yatağıma atmış, Cüneyt'ten aldığım, *Pal Sokağı Çocukları* adlı kitabı okuyordum ki, kapım hafifçe vuruldu.

"Girin," diye seslendim. Gelen Sırma'ydı.

"Biraz gelebilir miyim?" dedi, eli kapının tokmağında.

"Tabii, tabii," dedim yattığım yerden doğrularak. Sevinmiştim, acaba barışacak mıydık?

Kapıyı dikkatle kapattıktan sonra ayakucuna ilişti.

"Rahat otursana," dedim.

"Okuyor muydun? Seni rahatsız etmek istemem," dedi. Pek nazikti Sırma.

"Tabii rahatsız etmiyorsun, ama bu kadar kibar olacaksan işte o zaman rahatsız olabilirim," dedim keyifli keyifli. Barışacağı benziyorduk. Ama o birden ağlamaya başladı. Uzanıp ona sarıldım. Bugünlerin onun için ne kadar güç olabileceğini tahmin edebiliyorum.

Omzuma yaslanıp, ağlarken, "Senden çok özür dilerim Serra, sana çok kötü davrandım," deyip duruyordu.

"Uzatma Sırma, azıcık atıştık, hepsi bu," diye onu avutmaya çalıştım.

Burnunu silerek geri çekildi. "Ne kadar da haklıymışsın. Gitseydim şimdi ben de o hastane odasında yatıyor olacaktım. Belki de ölmüş olacaktım."

"Ama gitmedin ve sapasağlam buradasın," dedim, onu neşelendirmeye çalışarak.

"Senin sayende," dedi.

"Yok canım, büyütme o kadar. Ben fikrimi söyledim sadece, sen de kendi kararını verdin," dedim. Gerçeğin böyle olmadığını ikimiz de biliyorduk ama olsun, o anda kızın morale ihtiyacı vardı.

"Bunun böyle olmadığını sen de biliyorsun," dedi.

"Her neyse, olmuş bitmiş, bu konuyu artık kapatalım," dedim.

Karşılıklı bir süre sustuk, sonra, "Bora'ya çok üzülüyorum Serra," dedi. "Onu öyle sargılar içinde görünce öyle fena oldum ki."

"Hepimiz üzülüyoruz ama bak, doktorlar iyileşeceğini söylüyorlar. Nitekim yoğun bakımdan çıktı," dedikten sonra kendimi tutamayıp, "Umarım bu da ona unutamayacağı bir ders olur," deyiverdim.

Sırma ilk kez savunmaya geçmedi. Ne de olsa güçsüz bir anındaydı. Kim bilir, belki de bana hak veriyordu. Parmaklarıyla oynayıp duruyordu, birden başını kaldırıp bana baktı.

"Annem bir bilse," dedi.

"Bilmeyecek ki..." dedim.

Bu sözler üzerine sanki rahatladı. "Hiç bilmeyecek değil mi Serra?" diye sordu yine.

"Hiç ama hiç. Bütün oyuncaklarım üzerine yemin ederim ki bilmeyecek," dedim ve birlikte gülüştük. Çocukluğumuzdan kalma bir yemin biçimiydi bu. Şimdi ise, işe yaramış, Sırma'yı güldürmüştü.

"Haydi şu yatağın üstüne otur da, azıcık çene çalalım. Seninle uzun zamandır gönlümüzce konuşmamıştık," dedim.

Sırma hemen geceliğinin eteklerini toplayarak yatağımın üstüne hopladı ve uzun uzun Bora'dan, onun sükse merakın-

dan, Sırma'nın neden onu beğendiği konularını konuştuk, tartıştık. Ama bu kez tartışmamız öfkeli bir tartışma değildi de, sanki karşılıklı yüksek sesle düşünmeydi. Tabii bu arada Serpil'in de bol bol adı geçti. Sırma duygularını yeniden inceler gibiydi.

Sırma güzel şeyleri seviyor, bu ayıp değil ama her şeyin de fazlası fazla. O güzel şeyleri ne pahasına olursa olsun elde etmeye çalışmak doğru bir şey değil. Galiba bu olay ona bunu gösterdi. Eh, bu denli kötü bir olayın, bir parçacık iyi yanı da olsun artık.

Sırma odasına gittiğinde saat gecenin biri olmuştu. İkimiz de konuşmaktan yorgun düşmüştük, ama sanırım ikimiz de günlerdir ilk kez güzel bir uyku çektik.

18 Ağustos

Bugün Tümay'ı yolcu ettik. Bora'nın kazası herkesi öylesine serseme çevirdi ki, Tümay'ın yarışa katılacağı unutuldu sanki. Ziya ağabey onu sadece çalıştırmakla kalmadı, her şeyiyle ilgilendi. Gidişini, dönüşünü ayarladı. Eğer işlerini yoluna koyarsa, yarış günü orada olmaya çalışacak.

Çeşme'den İzmir'e hep birlikte indik ve Tümay'ı otobüs terminaline yine hep birlikte götürdük. Tıpkı askere giden arkadaşlarını yolcu eden köylüler gibiydik, bir davulla zurnamız eksikti. Herkes uğurdur diye bir şeyler tıkıştırdı kızcağızın eline. Tam otobüs hareket ederken, "En büyük Tümay!" diye bağırarak son sululuğumuzu da yaptık.

Tümay zorunlu olarak otobüste cici cici oturuyor, bizlere el sallıyordu. Yüzüyse, özellikle de "En büyük Tümay" tezahüratından sonra kıpkırmızıydı. Bunun hesabını döndükten sonra eminim hepimize soracaktır!

Tümay'ı geçirip, Çeşme'ye döndüğümüzde birden yağmur bastırdı, zaten kaç gündür hava sıkıntılıydı. Herkes birer ikişer evlerine koştu. Cüneyt benim yanımda yürüyordu. Yağmur şiddetlenince ne yapacağımı şaşırdım, üzerimde ne ceket vardı, ne bir şey; bir saçağın altına sığındım. Yağmurun dinmesini bekleyip, eve öyle gitmeyi düşünüyordum ki, Cüneyt montunu çıkarıp bana uzattı.

"Sağ ol Cüneyt ama burada biraz bekleyeyim, belki yağmur hafifler, o zaman koşa koşa eve gidebilirim," dedim.

"İyi bekleyelim o zaman," dedi ve birlikte olduğumuz yerde zıplayarak beklemeye koyulduk ama yağmurun dineceği yoktu. Öyle bir yağıyordu ki... Öte yandan çok da güzel bir görünümü vardı yağmurun. Arada sırada bulutların arasından süzülen güneş ışınları o iri damlalara vuruyor, binbir renkte pırıltılar oluşturuyordu. Mis gibi toprak kokusunu doya doya içime çektim. Her şey öylesine güzeldi ki, dalıp gitmişim.

Cüneyt'in, "Serra, yağmurun duracağı yok, haydi şu montumu giy de, seninle bir koşu koparalım," demesiyle kendime geldim.

Montu giymeyi kabul edemezdim çünkü bu sefer zavallı Cüneyt sırılsıklam olacaktı. Sonunda, Cüneyt montu ikimizin başının üstünde tuttu, "Yaklaş bana Serra," deyince ona iyice sokuldum ve yan yana koşmaya başladık. Biz ortaya çıkınca yağmur hafifleyeceğine, daha da şiddetlenmişti. Ayakkabılarımın içine sular dolmuş, çoraplarım sırılsıklam olmuştu.

Cüneyt, "Eve kadar gidemeyiz, şu ilerideki köşede bir kahve var, oraya gidelim," dedi. Köşeye kadar bir koşu daha kopardık ve kahvenin önüne geldik. Bir kır kahvesiydi, ortasında da camekânlı, kapalı bölümü vardı. Tam eşikte sular birikmişti. Cüneyt beni belimden kavrayarak eşiği atlattı.

Onun elini belimde hissedince kalbim küt küt atmaya başladı. Nasıl anlatayım, çok tatlı bir duygu. Sonra elimden tuttu ve birlikte içeri girdik.

İçerisi, dışarının yağmur patırtısından sonra öyle sessiz, öyle ılıktı ki... Önce kapının yanında resmen silkelendik, yağmurda kalmış köpekler gibi, bir yandan da birbirimize bakıp gülüyorduk. Her tarafımızdan sular damlıyordu. Tüm içerdekiler kasketli, lastik bot giymiş adamlar olduğuna göre burası bir balıkçı kahvesi olmalıydı. Kimi gazete okuyor, kimi de tavla oynuyordu. İçeri girince bize şöyle bir baktıktan sonra herkes yine kendi işine döndü.

Kahveci, kahve ocağının olduğu yerden, "Hoş geldin Cüneyt Bey!" diye seslendi, bir yandan da çay bardaklarını kuruluyordu.

"Hoş bulduk, Haydar ağabey," diye onu cevapladı Cüneyt.

"Şimdi geliyorum," dedikten sonra elindeki kurulama bezini bırakıp yanımıza geldi kahveci. "Amma da ıslanmışsın! Hemen çay ocağının yanına gelin, orası daha sıcaktır. Ben de size bir temiz havlu vereyim, saçınızı başınızı kurulayın, sonracığıma birer de ıhlamur içtiniz mi, turp gibi olursunuz."

"Çok teşekkürler Haydar ağabey," dedi Cüneyt ve yine beni elimden tuttu, çay ocağının bulunduğu yere gittik. (Şunu itiraf etmeliyim ki, bu son kez o elini uzattığında, ben de elimi ona uzattım. Elimi tutması hoşuma gidiyordu, yüreğim yine o tatlı hoplamayı yapmıştı. Bana neler oluyordu bilmiyorum ama çok hoş bir şeyler olduğu kesin!)

Haydar ağabeyin verdiği havluyla saçlarımızı ve yüzümüzü kuruladıktan ve ısındıktan sonra masamıza döndük. Haydar ağabeyin arkamdan Cüneyt'e göz kırptığını duvardaki aynadan gördüm. Tabii o, gördüğümün farkında değildi, bu arada

Cüneyt'in kıpkırmızı olduğunu fark ettim ama tabii hiçbir şey belli etmedim. Başka zaman olsa böyle bir şeye çok kızardım ama bu kez kızmadım, tam tersine hoşuma bile gitti.

Haydar ağabey bize tarçınlı ıhlamur getirdi ve "Afiyet olsun," derken yine Cüneyt'e anlamlı anlamlı bir gülücük atarak çay ocağının başına döndü. Anlaşılan Cüneyt'i çok seviyor bu Haydar ağabey.

Ihlamurlarımızı içerken konuşmaya başladık. Okullarımızdan, arkadaşlarımızdan söz ettik, Çeşme'nin günlük dedikodularına güldük. Cüneyt'le insan konuşacak öyle çok şey buluyor ki, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor bile. Nitekim ancak hava kararmaya başlayınca, saatlerin geçtiğinin farkına vardık.

Cüneyt gülümseyerek, "Zaman seninle ne çabuk geçiyor Serra," dedi.

Bana ilk kez böyle bir şey söyleniyor. Hem de Cüneyt gibi "kafalı" biri tarafından. Lay-lay-lom!

Atasay aptalı hiç böyle sözler bilmezdi. Hoş ben de Atasay'a karşı hiç böyle şeyler hissetmemiştim. Hayret! Oysa ben Cüneyt'i sadece bir arkadaş olarak kabullenmiştim. Aslında yine de öyle ama bugün sanki bir şeyler değişti.

Beni eve getirdiğinde, o alaca karanlıkta gözlerimin içine bakarak, "Yarın görüşürüz," dedi. Lay-lay-lom!

19 Ağustos

Dün gece Cosby babamlaydım!

Cüneyt'ten ayrıldıktan sonra evdekilerle ne konuştum, yemekte ne yedik farkında bile değildim. Bir an önce odama kapanıp yalnız kalmak, düşüncelerimle baş başa olmak istiyordum.

Yatağıma yatınca, birlikte geçirdiğimiz öğleden sonrayı düşündüm durdum. O bana ne söyledi, ben ne yanıt verdim. O ne yaptı, ben ne yaptım. Keşke şunu deseydim, keşke bunu demeseydim gibi, yağmurlu öğleden sonrayı zihnimde evirip çevirdim. Bir yandan da kendime şaşıyordum, ne oluyor bana böyle, diye. Hani biz sadece arkadaştık, öyleyse bu duygular neyin nesi? Öte yandan arkadaşlığımızı bozacak, elle tutulur bir şey de yok ortada. Öff, peki neydi bu heyecan, bu karmaşık duygular?

Yatağımda bir o yana bir bu yana dönmekten uzun süre uyuyamadım. Sonunda yorgunluktan sızıp kalmışım. Ve her sorunlu olduğum zaman gibi, düşümde kendimi Cosbylerin evinde buldum. Yalnız bu kez ben benmişim.

Mutfakta oturmuş, babamın gelmesini bekliyor, içimden de Cosbylerin oğluyla karşılaşmamak için dua ediyormuşum. O oğlanı hiç ama hiç sevemedim. Ne görünüşünü, ne de davranışlarını. Ne kadar itici bir tip...

Bir süre daha bekledikten sonra Cosby babam görünmüş. Benim için ne büyük bir şans ki, bu kez evde kimse yokmuş. Beni görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirerek, "Neler görüyorum! Serra burada ha? Gel bakayım, seni bir kucaklayayım, görüşmeyeli uzun zaman oldu," diyormuş ve ben rüzgâr gibi onun kollarına uçuyormuşum. Ona sarılıyor, yüzümü yeşilli, lacivertli kazağına gömüyormuşum.

O da saçlarımı okşuyor, "Seni ne çok özlemişim, tatlı kızım," diyormuş. Sonra, beni kendinden uzaklaştırarak, "Dur sana bir bakayım," diyor, "aman Tanrım, ne kadar da güzelleşmişsin," diye feryat ediyormuş.

Gülüyormuşum. "Alay etme, Cosby baba."

"Ne alayı," diyormuş gözlerini açarak. "Seni görmeyeli çok değişmiş, güzelleşmişsin. Haydi gel, oturup konuşalım. Bu zaman süresinde neler olup bittiğini anlat bana."

Birlikte mutfaktaki masanın başına geçiyormuşuz ama o önce kurtlar gibi aç olduğunu, hazır Cosby anne evde yokken, okkalı bir sandviç hazırlayıp doyasıya yemek niyetinde olduğunu söylüyor ve bir şarkı mırıldanarak ikimize, içinde tavuktan, peynir, domates ve turşuya kadar bir sürü şey bulunan dev sandviçler hazırlıyormuş. Sonra, "Şimdi kimseler gelmeden şu şahane sandviçleri yiyelim, yoksa elimizden kaparlar," diyormuş ve biz sandviçlerimize yumuluyormuşuz.

Cosby babam ağzını peçetesiyle sildikten sonra arkasına yaslanıp, "Ohh, insanın karnının güzelce doyması kadar harika bir şey olamaz," diyormuş, yüzünde kocaman bir mutluluk ifadesi. Sonra bana eğilerek, "Ee anlat bakalım Serracığım, neler var neler yok son günlerde."

"Nasıl anlatsam bilemiyorum Cosby baba. Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Bence en güzel başlangıç, en baştan başlayandır," diyormuş muzip muzip gülerek.

"Şimdi, biz Cüneyt'le çok iyi iki arkadaşız. Onu Çeşme'de tanıdım ama o kadar iyi anlaştık ki, sanki yıllardır arkadaşmışız gibi kaynaşıverdik," diye söze başlıyormuşum ağır ağır.

Cosby babam, "Aman ne kadar iyi," diye beni yüreklendiriyormuş, sözüme devam edeyim diye.

"Onunla aynı şeyleri seviyoruz. Konuşacak öyle çok konu buluyoruz ki, öteki arkadaşlarla üç beş dakikada sona eren konuşma, Cüneyt'le saatlerce sürebiliyor. Sonra, bana ilk günden beri çok iyi davrandı. Onların grubuna yeni girdiğim için yabancılık çekiyordum, oysa Cüneyt bana yardımcı oldu, alıp Tümay'a götürdü, yüzmemi ilerleteyim diye. Sonra okumayı seviyorum diye bana kitaplar verdi, ne bileyim her konuda destek oldu."

"Bu çok güzel bir şey," diyormuş Cosby babam.

"Ben de öyle düşünüyorum ama..."

"Aması ne?"

"Ama son günlerde işler karıştı, yani artık dümdüz arkadaş değil gibiyiz." Duralıyor, nasıl anlatacağımı bilemiyormuşum. Cosby babam ise gözlerini bana dikmiş, sözlerimi tamamlamamı bekliyormuş.

"Örneğin, dün Tümay'ı yolcu ettikten sonra o yağmur altında, kır kahvesine sığındığımızda sanki bir şeyler oldu ve ben şimdiye dek hissetmediğim bazı şeyleri hissetmeye başladım. Ama anlayamadığım, neden şimdiye dek böyle olmadı da, dün böyle hissettim. Ne de olsa yaz başından beri Cüneyt'le birlikteyiz. Neden dün?"

Cosby babam bir an düşünüyor, "Belki de yaz başından beri sen onu beğeniyordun, o da seni beğeniyordu da, bunun farkına dün vardınız. Olamaz mı?" ve devam ediyormuş. "Onun seni beğendiğini anlayınca veya hissedince, zihninin gerisindeki duyguların su yüzüne çıkıverdi. Kısacası, onun seni beğendiğini anlayınca, sen de duygularına ket vurmaktan vazgeçtin ve senin de onu beğendiğin ortaya çıktı."

"Ama..."

"Ama bütün bunlar tabii ki bilinçli değil. Bilinçli olmadığı için seni şaşırtıyor zaten."

"Öyleyse niye hem mutlu, hem mutsuzum? Dün gece bir türlü uyuyamadım Cosby baba."

"Belki de benim küçük kızım ilk aşkını yaşıyor, olamaz mı yani?" derken gözlerinde yumuşacık bir ifade varmış.

"Aman Cosby baba..." Çok utanıyormuşum.

"Serracığım, ne var bunda utanacak. Sevgi, dünyanın en güzel duygusudur. Sevmeyen insanlar yaşam boyu katı ve hoşgörüsüz olurlar. Birini, bir şeyleri sevebiliyorsan, utanacağına kendinle gurur duymalısın. Kişi insanları, çiçekleri, hayvanları, sanatı ve daha pek çok şeyi sevdikçe dünyası renk-

lenir, güzelleşir, zenginleşir. Onun için eğer Cüneyt'i seviyorsan, bundan utanmamalısın."

"Acaba o da beni seviyor mu Cosby baba?"

"Sende böyle duygular uyandırdığına göre, o da en azından seni çok beğeniyor olmalı."

"Ama bunu belirten, yani açık açık belirten bir şey söylemedi. Sadece dün bir ara, 'Seninle vakit ne çabuk geçiyor,' dedi."

"İyi ya, daha ne desin çocuk."

"Bu sözcükler beni çok mutlu etti, ama daha somut bir şey de söyleyebilirdi."

"Bak Serracığım, erkeklerin işi zordur. Her zaman nedense ilk adımı onların atması beklenir ve zavallı delikanlı beğenilip beğenilmediğini bilmeden girişimde bulunur. Bazen iyi karşılanır, ama bazen de terslenir. İşte onun için de, pek çoğumuz, hele de delikanlılık döneminde, terslenmek korkusuyla duygularımızı rahatlıkla ortaya koyamayız."

"Demek öyle," diyormuşum. "Bunu erkekler açısından hiç düşünmemiştim."

"Tabii ya, ne sandın," diyormuş yine gülerek.

"Cosby baba, son bir soru. Sen de bir erkeksin, onun için lütfen bana doğru söyle, erkek açısından şu anlattıklarıma bakarak, sence Cüneyt beni gerçekten beğeniyor mu? Yani ben beğenilecek bir kız mıyım? Kendimi hiç beğenmiyorum da onun için bir türlü inanamıyorum," diyerek asıl derdimi ortaya koyuyormuşum.

Cosby babam ise bu soru üzerine bir süre susuyor, sonra ne söyleyeceğini zihninde toparlıyormuşçasına bana bakıyormuş. "Seni, şu anlattıklarına dayanarak yanıtlayacağım. Bence Cüneyt seni gerçekten beğeniyor ama şu ana kadar bunu ortaya koymaya çekinmiş. Dün nasıl olduysa, kim bilir belki de yağmurun yardımıyla, bunu üstü kapalı da olsa

belirtmiş. Sen de bu beğeniyi karşılıksız bırakmamışa benziyorsun. Madem fikrimi sordun, az önce söylediklerimi yineleyeceğim. Sanırım benim küçük kızım ilk kez âşık oluyor. Bunda utanılacak bir şey yok, herkes bir ilk aşk yaşar ve bu ilk aşk ömür boyu unutulmaz. Bunun güzel bir şey olduğunun bilincinde olmanı isterim." Yine bir an duruyor ve devam ediyormuş. "Gelelim soruların son bölümüne. Sen, beğenilecek bir kız mısın? Bunu ancak şöyle yanıtlayabilirim. Eğer ben bir delikanlı olsaydım, senin gibi bir kızı asla kaçırmazdım, tatlım," dedikten sonra beni kendine çekerek öpüyormuş.

"Sahi mi Cosby baba? Sahi mi?"

"Sahi ya, ne diye yalan söyleyeyim. Sen kendini beğenmeyebilirsin çünkü sen hâlâ modası geçmiş şeylerle ölçüyorsun güzelliği. Yok yeşil gözler, yok bele kadar inen muhteşem saçlar, yok sopa gibi ince olmak... Oysa biz erkekler belki böyle güzelleri sokakta görünce dönüp bakarız ama birlikte olmak istediğimiz, gerçekten sevebileceğimiz kızlar, kişilikleri olan kızlardır. Kişilikleri güzel olan, kafası çalışan, sevecen, insanın oturup konuşabileceği kızlar. Eh, eğer sen de bu tarife uymuyorsan, kim uyar bilemem," dedikten sonra elimi avcunun içine alarak, "Kısacası Serracığım, bir erkek gözüyle, sen dört dörtlük bir kızsın. Kişilikli bir güzelliğin var, inan bana," diyormuş.

Uyandığımda o kadar mutluydum ki... Bu arada habire beni zayıflatmaya çalışan annem de orada olsaydı da, şu "kişilikli güzel" sözcüklerini duyup beni rahat bıraksaydı diye düşünmekten kendimi alamadım!

Düşlerimde de olsa, bir Cosby babam olduğu için ne kadar şanslıyım! Kaç baba kızını karşısına alıp, onunla ilk aşkı konuşur, onun kendine güvenmesini, kendini beğenmesini sağlar, ona yol gösterir? Tümay'ınki mi, Zeynep'inki mi, be-

nimki mi, Murat enişte mi? Ne yazık ki, hiçbirini bu konumda düşünemiyorum. Onun için ne mutlu, ne mutlu bana ki, bir Cosby babam var!

21 Ağustos

Bugün birbirinden güzel iki haber aldım!

Şu anda en büyük haber Tümay'ın kendi dalında birincilik almış olması. Harika, tek kelimeyle harika bir şey bu.

Dün gece otururken telefon çaldı. Tümay, İstanbul'dan arıyordu. Öyle heyecanlıydı ki, bir süre güldü, kıkırdadı, kekeledi, sonunda baklayı ağzından çıkardı. Telefonu Sırma açmıştı, Tümay'ın sesini duyunca beni de çağırdı. İkimiz kulaklarımızı alıcıya yapıştırıp, onu dinledik. Bir sürü dallarda yarışlar yapılmış. Tümay da kendi dalında, yani kelebek yüzmede birinci olmamış mı!

"Yarın gazeteler yazacaktır, bir sürü televizyoncu ve gazeteci vardı. Sanırım bu gece son haberlerde görüntülü olarak verecekler, biz burada oturup izleyeceğiz. Ziya ağabey videoyu hazırladı, kasete alacak."

Sırma'yla ikimiz aynı anda bağırıştık, "Ziya ağabey orada mı?"

Tümay'ın neşeli sesi, "Hem de nasıl!" dedikten sonra yanındakilere bir şeyler söyledi.

Bu kez telefonda Ziya ağabeyin sesi gürüldedi, "Merhaba çocuklar! Şampiyonlar yalnız bırakılır mı hiç!"

"Ziya ağabey, İstanbul'a ne zaman gittiniz?" diye sordu Sırma.

"Dün işlerimi yarım yamalak bitirdim, bu sabah da ilk uçakla İstanbul'a geldim. Tümay beni karşısında görünce çok şaşırdı. Ona, 'Doğru dürüst yüzesin diye geldim,' dedim. Be-

nim korkumdan bir yüzdü, bir yüzdü, birinci oldu," dedikten sonra bir kahkaha attı. Biz de bu taraftan gülüyorduk.

Defne teyzem ile Murat enişte konuşmalardan meseleyi anlamışlardı, onlar da "Tebrikler!" diye seslendiler Tümay'a.

"Haydi çocuklar, hoşça kalın, Çeşme'de görüşmek üzere," dedi Ziya ağabey ve telefona yine Tümay geldi.

"Çocuklar, sakın bu gece son haberleri izlemeyi unutmayın. Ne olur, ne olmaz," dedi.

"Mutlaka izleyeceğiz," dedim.

"Az önce annemleri aradım, sonra da sizi, şimdi de Zeynep'i arayacağım. Onun için kapatmak zorundayım, sırada bekleyenler var. Görüşmek üzere," dedi ve telefon kapandı.

Sırma'yla birbirimize sarıldık, zıpladık, zıpladık. İlk kez şampiyon bir arkadaşım oluyor. İnsan bu tür şeyleri televizyonda izliyor, yok okçulukta birinci, yok jimnastikte birinci filan ve o kişiler bana hep ulaşılmazlar gibi gelmiştir ama işte onlardan bir tanesi bizim arkadaşımızdı.

Gözümüzün önünde çalışmış, çabalamış; ne sorunlar ve üzüntülerle oraya gidebilmişti. Kim bilir öteki şampiyonların ardında da ne öyküler vardı. Tümay olayını defterime yazmam çok iyi oldu. İleride güzel bir öykü çıkabilir.

Oturmuş, son haberleri bekliyorduk ki, yine telefon çaldı. Bu kez arayan annemdi. Ondan telefon beklemiyordum, daha geçen gün aramıştı, uzun uzun konuşmuştuk.

"Nasılsın canım?" dedi.

"Anne, harika bir haberim var. Tümay var ya, hani bana yüzme öğreten..."

"Evet, evet, hatırladım."

"İşte o İstanbul'daki yarışlarda, kendi dalında birincilik almış. Az önce telefon edip bize haber verdi."

"Çok sevindim, hepinizi kutlarım," dedikten sonra, "Seracığım, ben yarın değil öbür gün Çeşme'ye geliyorum," dedi.

"Ay anne, çok sevindim."

Annem ekledi, "Baban da gelecek."

"Yaa!"

"Evet canım, seni ve teyzenleri haberdar etmek istedim. Ben sizleri yine ararım, herkesi öptüğümü söyle, en kocaman öpücük de senin," dedi ve ben laf bulup söyleyene kadar telefonu kapattı. Sanki beni konuşturmak istemez gibi bir hâli vardı.

Şu durumda demek annem de babam da aynı anda Çeşme'ye geliyorlar. Bu herhâlde iyi bir haber. Annem tabii ki burada kalacak, babam için hiçbir şey söylemediğine göre, o yine otelde olacak.

Şimdi sakin kafayla bir düşünelim. Birlikte, daha doğrusu aynı zamanda geldiklerine ve annemin de babamın geleceğinden haberi olduğuna göre, demek ki buluşup konuştular ve aynı zamanda gelmeyi planladılar. Bu, iyiye alamet olmalı. Herhâlde yaz sonu geldiğine, yani birbirlerine tanıdıkları süre sona erdiğine göre, birbirlerinin kıymetini anladılar ve saçmalıkları bırakıp barışmaya karar verdiler. Beni almaya geliyorlar. Buradan üçümüz birlikte evimize döneceğiz. Düzenimiz bozulmayacak, eski okuluma ve arkadaşlarıma kavuşacağım. Kimse bu yaz neler olup bittiğini bilmeyecek; olanları unutacağım ve bir daha da hiç ama hiç aklıma bile getirmeyeceğim.

Ohh, düşüncesi bile ne kadar rahatlatıcı! Oysa bütün yaz boyu, gülüp eğlendiğim zamanlarda bile zihnimin gerisinde ve yüreğimin üstünde hep bir ağırlık vardı. Arada sırada unuttuğum oluyordu ama o zaman da, ben bir şeye sıkılıyordum, neydi, diye sormak geliyordu içimden. İşte o zaman annemle babam aklıma geliyordu. Çok, çok kötü günlerdi benim için. Ama bütün bunlar kısa bir süre sonra bitecek.

Yine de... annemin sesi neden keyifsizdi? Yani böyle olumlu karar almış biri, daha neşeli konuşmaz mıydı? Veya bana

ufak bir ipucu veremez miydi? "Kızım sana güzel bir sürprizimiz var," gibi.

Cosby babacığım, neredesin? Galiba yine sana ihtiyacım olacak. Ama sen sadece düşlerimde varsın.

İşte ben bunları düşünürken Sırma beni dürttü, son haberler başlamıştı bile. Sıra spor haberlerine gelince, yüzme yarışlarını göstermeye başladı. Sırma'yla ikimiz, daha iyi görelim diye, balıklama televizyonun dibine atladık ama spiker isimleri dilini yutacak gibi çabuk çabuk söylüyor, kamera da aynı çabuklukla yarışların bir başlangıcını, bir de bitişini gösteriyordu. Ayrıca yüzücülerin hepsi o minicik yüzme gözlüklerini takmışlardı, başlarında da boneler vardı. Bizim kızı zar zor seçer gibi olduk ama kamera bu kez de başka yerlere yöneldi. Yani sövmemek için kendimi güç tuttum. Bir isim sıralaması yapıyorsunuz, mübarekler, şu isimleri adam gibi saysanıza. Yani öyle dilini yutar gibi saydın da, kaç saniye kazandın, geri zekâlı spiker?

Sırma bile kızmıştı. Bir heves, arkadaşımızı göreceğiz diye beklemiştik, oysa adını zar zor duymuş, kendini de hayal gibi bir görüp, bir kaybetmiştik.

İşte bugünün haberleri böyle. Bir iyi haber, bir de iyi olup olmadığı henüz belli olmayan başka haber...

22 Ağustos

Annem aradı, yarın öğlen burada olacakmış. Babamın da aynı saatlerde, Çeşme'deki eve, yani buraya geleceğini söyledi, sonra teyzemi istedi. Teyzemle bir süre konuştular. Teyzem habire, "Peki abla, olur abla, sen merak etme," deyip duruyordu.

İçimde yine müthiş bir sıkıntı var. Kötü şeyler olacak galiba. Annemin sesi niye keyifsiz?

Dışarı çıkmak istemiyorum, kitap okuyamıyorum, evde bir yerde oturamıyorum. Hiç kimseyle konuşmak da istemiyorum. Bekliyorum, bekliyorum. İşin kötüsü, neyi beklediğimi de bilmiyorum. İyi haber mi? Kötü haber mi?

Bir an önce yarın olsa, ikisi de gelseler de neler olup bittiğini anlasam. Ama eğer işler yolunda değilse, mahvoldum demektir. Artık yazmak bile istemiyorum.

Beklemekten başka yapacak bir şey yok. İçim çok, çok sıkılıyor.

23 Ağustos

Annem geldi. Beni öptükten sonra valizlerini açmak için odasına çekildi. Tabii arkasından da teyzem... Son bir saattir odasına kapanmış, konuşuyorlar.

Aynı gün, öğle vakti

Az önce kapı çalındı. Gelen babamdı. O da beni kucakladı, öptü. Rahat görünmeye çalışmasına karşın epeyce gergin olduğunu hissettim. Onu misafir odasına oturttuktan sonra gidip annemle teyzeme haber verdim.

Murat enişte bugün ortalarda yok. Anlaşılan teyzemin talimatı üzerine eve gelmeyecek. Teyzem, babamın hatırını sorduktan sonra, "Ben sofrayı hazırlayayım da iki lokma bir şey yeriz," dediyse de babam itiraz etti.

"Teşekkürler Defne, ama biz Derya'yla şuralarda baş başa yiyip gelsek daha iyi olur. Sen bize daha sonra bir kahve yaparsan, bak o makbule geçer."

Teyzem de, "Nasıl istersen enişte," dedi ve annemle babam, bir saate kadar döneceklerini söyleyerek çıktılar.

Neredeyse sevincimden uçacağım. Baş başa yemeğe çıktıklarına göre, her ne kadar, suratları beş karış asık olsa da, işler yolunda demektir. Teyzem beni mutfakta çabucak hazırladığı sofraya çağırdı ama bir lokma yiyecek hâlim yoktu.

Teyzeme odamda kalmayı yeğlediğimi söyledim. Anlaşılan o da heyecanlı ki, hiç itiraz etmedi ve kurduğu sofrayı toplamaya başladı bu kez. Bu arada da Sırma'yı iki kez payladı.

Ben şu anda odamda saate bakarak dönmelerini bekliyorum. Tanrım, ne olur bize yardım et. İşler yolunda gitsin.

Cosby baba, ne olur sen de bir şeyler yap.

Kapı sesi duydum, galiba döndüler.

Artık yazamayacağım.

24 Ağustos

Boşanacaklarmış!

Dünya nasıl tepeme yıkılmadı ve ben hâlâ nasıl yaşıyorum, çok ama çok şaşıyorum.

İnanılır gibi değil. Resmen boşanmaya karar vermişler! Kesin boşanacaklarmış!

BENİM annem ve babam bo - şa - nı - yor -lar!

Yemekten döndükten sonra beni çağırdılar. Ben de aptalın teki olduğumdan, sonunda güzel haberi duyacağım diye merdivenleri atlaya atlaya inip yanlarına gittim.

Babam yüzünde ciddi bir ifade, "Serra, otur şuraya, seninle konuşacaklarımız var," dedikten sonra annemle anlaşamadıklarını, bu duruma bir çözüm getirebilmek ve sakin kafayla düşünebilmek için iki ay ayrı yaşamaya karar verdiklerini, bu sürenin sonunda Ankara'da tekrar bir araya gelip konuştuklarını ve sorunlar hâlâ ortada olduğuna, çözümlenemediğine

göre bu işi uzatmanın artık bir anlamı kalmadığından, boşanmaya karar verdiklerini anlattı.

İyi ki oturuyordum çünkü dizlerim fena hâlde titremeye başlamıştı. Kulaklarım ise babamın o ses tonunu duyunca çoktan uğuldamaya başlamıştı. Kalbim küt küt atıyordu.

Babam devam etti, "Sizin için iyi bir baba ve eş olmaya çalıştığımı, sizleri hiçbir şeyden yoksun bırakmamaya özellikle dikkat ettiğimi bilmeni isterim. Ben..."

Annem sert bir şekilde babamın sözünü kesti, "Yeter! Bütün bu sözlere gerek yok. Çocuğu yeterince üzdük zaten. Bir de ayrıntılara girerek onun acısını artırmayalım," dedi ve bana dönerek, "Bilmeni istediğim tek bir şey var Serra. O da, benim de babanın da seni çok sevdiğimiz ve ayrılsak da, her ikimizin her zaman senin yanında olacağımız, seninle bağlarımızı asla koparmayacağımızdır," diye ekledi ama bunları söylerken sesi titredi. Bir an durdu, kendini toparladı sonra. "Gelelim diğer kurallara. Onları da sana bir an önce anlatayım da, bu konuşma en çabuk biçimde bitsin."

Annem sanırım, neşteri bir an önce yaraya vurup işi bitirmek isteyen bir operatör gibi hissediyordu kendini. Yanıma oturdu, elimi avcunun içine aldı ve bu kez daha yumuşak bir sesle konuştu. "Senin benimle birlikte yaşamana karar verdik. Hafta sonları babanla görüşebileceksiniz, yani öyle katı kurallar yok. Sen ve baban ne zaman isterseniz, o zaman buluşacaksınız. Baban, tüm masraflarını üstleneceğini söylüyor, okul taksitin ve benzeri gibi. Yasal açıdan da, on sekiz yaşına gelince kiminle oturmak istediğin konusunda özgür olacak, hangimizle oturmak istiyorsan onunla kalabileceksin. O vakte kadar, bizim uygun gördüğümüz kişiyle, yani benimle yaşayacaksın."

Annem durdu, bir an babama baktı, başka söylenecek bir şey kaldı mı, gibilerden. Babam ses çıkarmadı. Annem bu kez

bana dönerek, "Sormak istediğin bir şey var mı canım?" dedi. Ağır hastalıktan kalkmış biriymişim gibi muamele ediyordu.

"Var," dedim, "yine Ankara'da eski evimizde mi oturacağız, yoksa İstanbul'a mı gideceğiz?"

"Tabii ki Ankara'da kalacağız," dedi annem. "Senin okulun, benim de işim orada. Dostlarımız, alıştığımız bir düzen var, bunu bozmak istemem. Ya sen?"

"Ben hiç istemem de ondan sordum. Peki, okuldakilere, komşulara ne diyeceğiz? Yani bu yeni durumu anlatacak mıyız?"

Annem bir an duraladı, düşünüyor, bir yandan da bana bakıyordu. "Bir kere bu konu kimseyi ilgilendirmez. Bir iki yakın dostumuzun dışında kimsenin ilgileneceğini sanmam. Komşularla, o da gerekirse, ben konuşurum. Senin okuldakilere gelince, bence, en azından şimdilik kimseye söz etmeye gerek yok. Başka sormak istediğin bir şey var mı?"

"Yok," dedim. Ve ortalığı sıkıcı bir sessizlik sardı. Artık bir aile gibi değildik. Bölünmüş, birbirimize yabancılaşmıştık sanki.

Babam, "Öyleyse, ben gideyim artık," dedi ve ayağa kalktı. Beni kucaklayıp öperken, sanki onun da gözleri dolu doluydu. "Ankara'ya dönünce görüşürüz; seni hemen arayacağım Serra," dedi.

"Olur baba," dedim, boğazımda bir yumru.

Sonra anneme döndü, "Bir ihtiyacınız olursa bana hemen bildirin. Haydi bakalım, kendinize iyi bakın," dedi ve gülümsemeye çalışarak kapıya yöneldi, hızlı adımlarla çıkıp gitti. Arkasından bakarken birden içimi deliler gibi ağlamak arzusu sardı.

Kapının kapandığını duyan teyzem koşarak geldi. "Eniştem gitti mi? Onunla vedalaşamadım," deyince annem, "Bırak gitsin, şimdi bir de seninle vedalaşmak ona büsbütün zor

gelecekti," dedi ve kendini kanepenin üstüne attı. Çok, çok yorgun bir hâli vardı. Teyzem yanına oturdu, beni de çağırdılar ama yalnız kalmak istediğimi söyleyerek odama çıktım.

Aslında o anda temiz havada sıkı bir yürüyüşe ne kadar ihtiyacım vardı ama yolda arkadaşlarla karşılaşmaktan korkuyordum. Kimseyle konuşacak, kimseye dert anlatacak hâlim yok. Ellerim hâlâ titriyor.

Günün birinde eğer ben de boşanırsam (tabii inşallah hiç boşanmam, mutlu bir aile düzenim olması için işin başında, çok, çok iyi düşüneceğim ama eğer boşanırsam) bu işi asla çocuğumu böyle karşıma alıp konuşarak yapmam.

Babamın bana, "Otur Serra, seninle konuşacaklarımız var," dediği andan itibaren yaşadığım korkuyu, içimdeki o buz gibi ürpertiyi ömrüm boyu unutamayacağım. Yüreğim güm güm atıyordu, dizlerimin bağı çözülmüştü ve kulaklarım uğulduyordu. Üstüne üstlük her yeni sözcük, yeni bir darbeydi sanki. Duygularım bir kenara konmuştu; benden bir paketmişim gibi söz ediyor, benim için koydukları kuralları sıralıyorlardı.

Madde 1 - Annenle yaşayacaksın.

Madde 2 - Babanı hafta sonları göreceksin.

Madde 3 - Masraflarını baban karşılayacak.

Madde 4 - On sekiz yaşına gelince kiminle yaşamak istiyorsan, onu seçmekte özgürsün, yasa gereği.

Madde 5 - İstemiyorsan bu durumu okulda kimseye söylemeyebilirsin. Zaten kimseyi ilgilendirmez.

Ve işte paket hazır, kâğıtlanmış, ipleri bağlanmış!

Kafamın içi karmakarışık. Düşünemiyorum. En iyisi yatıp uyumaya çalışmak. Kimseyi görmek istemiyorum. Cüneyt'i bile. Şimdi soyunup yatağıma gireceğim, kafamı yastığımın

altına sokacağım ve bir güzel ağlayacağım. Ağlamak üzerine bir madde koymadılar nasıl olsa...

30 Ağustos

Senin hiçbir suçun yoktu sevgili defterim ama şu son hafta sana bile küstüm!

Çok kötü bir hafta geçirmişim, çoğu zaman yataktan çıkmadım desem yalan olmaz. Hasta gibiydim. Annemle teyzem bana bir sürü şey içirdiler durdular, ben de uyudum durdum.

Buradaki arkadaşlar beni merak etmişler, onları da Sırma idare etmiş, "Ateşlendi, yatıyor. Şimdilik kimseyle görüşemez," demiş.

Dün akşamüstü Cüneyt bana bir demet çiçek bırakmış; Sırma bu sabah onları odamdaki vazoya yerleştirdi. Çiçeklerin içinde bir de kart varmış.

Sırma, "Haydi okusana, okusana," deyip duruyordu. Kartta, "Seni çok özlüyoruz. Hepimiz bir an önce iyileşip aramıza dönmeni bekliyoruz. Özellikle de ben, sevgilerimle, Cüneyt" yazılıydı.

Karttaki yazıyı okuyunca Sırma yine anlamlı anlamlı içini çekti, ama bu kez onunla uğraşacak hâlim yoktu. Ayrıca hem bu çiçek buketi, hem de not öylesine hoşuma gitmişti ki, kafamın içindeki sisler dağılırken, gün ışığının pırıltısını yeniden görür oldum. Üstelik karnım da acıkmıştı.

"Sırma, karnım çok aç. Sen kahvaltı ettin mi?" deyince Sırma sevinçle, "Seninle bir kez daha bir şeyler yerim, ama aşağı inebilecek misin?" diye sordu.

"Niye inemeyeyim ki?" diye sorunca Sırma bir an için bana garip garip baktı, sonra toparlanarak, "Bendeki aptallı-

ğa bak, neden inemeyecekmişsin. Haydi mutfağa gidelim, bu sabahki kahvaltın benden," dedi.

"Ooo Sırma, neler duyuyorum."

"Sadece bu seferlik," dedi hemen.

Yataktan hızlı mı kalktım ne, birden başım döndü, olduğum yerde sallandığımı hissettim.

Sırma telaşlanarak yanıma koştu, koluma girdi. "İstersen kahvaltını buraya getireyim," dediyse de canım odadan çıkmak istiyordu artık.

"Herhâlde aniden kalkmak beni böyle yaptı. Azıcık otura yım geçer," dedim. O arada Sırma, sabahlığımı omuzlarıma koydu. Nitekim kısa sürede baş dönmem geçti ve biz Sırma'yla birlikte yavaş yavaş merdivenleri indik.

Annemle teyzem mutfakta oturuyorlardı.

Sırma, "Bakın, kimi getiriyorum," diye seslendi, ardından da, "Çok acıkmış bir kız," diye ekledi. Annemle teyzem beni görünce ayağa fırladılar.

Annem bana sarıldı, "Günaydın tatlım, seni ayakta görmek ne güzel," deyip duruyordu, teyzemse sanki yemekten vazgeçecekmişim gibi telaşla bir şeyler hazırlamaya başlamıştı.

Başımın içi hâlâ pamuklarla doluydu sanki. O sis tam anlamıyla dağılmamıştı. Beni böyle karşıladıklarına göre galiba ben gerçekten hastaydım, diye düşünmekten kendimi alamadım.

Önüme konanları silip süpürürken teyzemin mutfağını da yeniden görür gibiyim. Ne kadar da güzeldi; pencerenin içindeki saksılarda rengârenk çiçekler açmıştı, dışarıdaki çam ağacının dalları neredeyse bu saksılara dokunacakmışçasına ağır ağır, ince bir esintiye kapılmış sallanıyordu. Sokaktan günün bildik sesleri geliyordu. Sırma durmaksızın arkadaşlarla ilgili bir şeyler anlatıyordu. Karnım iyice doyunca şöyle bir arkama yaslandım, yemek yemek bile bazen insanı yorabiliyor.

"Bugün denize gidecek miyiz?" diye sordum.

Annem bir an durdu, sonra, "Bir iki gün daha dinlensen de ondan sonra gitsen iyi olur canım," dedi.

"Anne, bana neler oldu, anlatır mısın? Kafam çalışmıyor gibi."

Teyzemle Sırma sessizleşiverdiler, annem gırtlağını temizledi sonra, "Bak canım," dedi. "Sen çok hastalandın. Bugün ilk kez kendine geliyorsun."

"Ne oldu bana?" diye sorumu yineledim.

"Bir haftadan beri pek kendinde değildin, ama artık atlattın Tanrı'ya şükürler olsun," dedi, durakladı, sözcükleri seçer gibi bir hâli vardı. "Bir hafta önce odana çekilip yattın ve sabah olunca kalkmadın. Biz, uyuyorsun diye rahatsız etmek istemedik ama öğlen olup da yine kalkmayınca uyandırmak istedik. Bu kez bir türlü uyanmıyordun. Onun üzerine doktor çağırdık; doktor senin şokta olduğunu, hafif bir yatıştırıcıyla bol bol uyuyarak bu şoku atlatacağını söyledi. Ara ara uyandığında seni besleyip, yatıştırıcı verdik. Kafanı sisli hissedişinin nedeni, bu ilaçlar... Doktor sık sık geldi, seni kontrol altında tuttu; bize de merak edilecek bir şey olmadığını, bir süre sonra bunu atlatacağını söylüyordu. Nitekim şükürler olsun, bu sabah kalkacak istek ve gücü kendinde buldun, canım güzel kızım benim."

İşte o zaman son olayları anımsadım. Annemle babamla yaptığım konuşmayı, babamın gidişini ve benim odama kapanışımı... Sonrasını zaten rüyada gibi hatırlıyordum. Demek tüm haftayı yatakta ve uyuyarak geçirmişim. Olayları hatırlayınca, kendimi tutamadım, gözlerimden yaşlar boşandı.

Annem hemen bana sarılarak, "Her şey yoluna girecek. Ne olur üzülme artık. Sen hastalanırsan, ben yaşayamam Serra," dedi.

Hıçkırıklarımı zaptetmeye çalışarak, "Merak etme anne," dedim. "Sinirlerim zayıflamış olacak, onun için ağlıyorum.

Toparlanacağım, inan bana." Kendi sesimi uzaklardan duyar gibiydim.

"Biliyorum canım, biliyorum. Sen güçlü bir kızsın, bunu seninle birlikte atlatacağız. Yeni yaşamımıza birlikte alışacağız. Hayatımızı yeniden kuracağız. Hem babanı yitirmiş değilsin ki, Ankara'ya dönünce, onunla da istediğin kadar görüşebileceksin," dedi annem. Gözleri kuşku doluydu, teyzemle Sırma ise hâlâ sessizdiler.

Sonra annem, "Bak sana müthiş bir haberim var," dedi. "İyileşmeni bekliyordum. Teyzenle göz doktorundan randevu aldık, sana lens taktıracağız. Ankara'ya dönene kadar sanırım alıştırmalar sona erer, sen de okula bu yıl gözlüksüz başlayabilirsin."

"Çok teşekkür ederim anneciğim," dedim. Sevinmiştim sevinmesine de eskisi gibi havalara sıçramıyordum nedense. Ne garip! Her sevinilecek olay, üzücü bir ortamda geliyor bana. Geçen okul yılını takdir belgesiyle bitirmiş; takdir belgeme annemle babamın ayrı yaşama kararı nedeniyle sevinememiştim. Şimdiyse, o kadar çok istediğim merceklere kavuşacaktım ama bu kez de sevinmeme başka nedenler engel oluyordu.

Belli ki annem beni en çok sevindirecek olayın gözlüklerimden kurtulmak olduğunu düşünmüştü. Her şeye karşın, okula dönüşü böyle bir değişiklikle yapmak, güzel olacak.

Sevinmediğimi sanıp üzülmesin diye annemin boynuna sarılarak, "Çok, çok teşekkür ederim," dedim yeniden ve hemen sordum. "Doktora ne zaman gidiyoruz?" (Demir tavında dövülür.)

Yanıt teyzemden geldi. "Senin iyileşmeni bekledik ama bu arada ben doktorla konuştum, gerekli bilgileri aldım. Şimdi hemen telefon edip, gelecek hafta için sana randevu alacağım. Birkaç kez İzmir'e inmemiz gerekecek ama buna değer, değil mi Serra?"

"Hem de nasıl," dedim.

Sırma hemen, "Gözlüklerin çıktıktan sonra da sana yeni bir saç biçimi gerek. Benim kuaförüme gidip şöyle kâküllü bir saç kestiririz," dedi. İlahi Sırma, konu güzellik ve süslenme oldu mu, asla işin dışında kalamıyor. İyi ki şu ara yanımızda teyzemle Sırma var.

"Anne," dedim. "Şimdi bir banyo yapabilir miyim?"

"Tabii canım, haydi birlikte gidelim."

"Anne, kendi kendime yıkanabilirim."

"Elbette ama benim de oralarda bulunmam gerek. Ya yine başın dönerse, ne olacak? Birinin yanında olması şart," dedi kesin bir tavırla. Annem yine eski hâline dönüvermişti! Eh, huylu huyundan meselesi...

Yukarı birlikte çıktık, ben yıkanırken, annem bir sürü şey bahane ederek banyoya girdi, çıktı. Giyinmeme yardım etti ve beni yatırdı. Yıkanmak ne güzel. İnsan nasıl da hafifliyor.

"Haydi şimdi biraz dinlen, öğle yemeğine seni kaldırırım," dedikten sonra gözü vazodaki çiçeklere ilişti. "Ne güzel çiçekler bunlar, kimden geldi?"

"Cüneyt yollamış," dedim, ağzım kulaklarıma vararak.

"Ooo," dedi bana yan yan bakarak.

O sırada Sırma içeri girdi. "Serra, bugün öğleden sonra çocukları çağırayım mı? Kaç gündür seni sorup duruyorlar."

"Bilmem ki," dedim, anneme bakarak.

"Kendini iyi hissettiğine göre, seni aşağıdaki kanepeye uzatırız. Arkadaşlarınla olmak iyi gelir, oyalanırsın, ama sen çok konuşup yorulma, ne de olsa yeni toparlandın," dedi.

Ben de Sırma'ya, "Pekâlâ, gelsinler," buyurduktan sonra Sırma annemle birlikte odadan çıkarken, "Sırma, bir dakika bakar mısın?" diye onu yanıma çağırdım. Annemin gitmesini bekledikten sonra, "Sırma, sana bir şey sormak istiyorum ama annemin yanında olmazdı," dedim.

Hemen bana doğru eğildi, "Nedir sormak istediğin?"

"Çocuklar bana neler olduğunu, neden hastalandığımı, yani annemle babamın boşanacaklarını biliyorlar mı?" diye fısıldadım.

"Hayır," dedi Sırma. "Onlara senin bir virüs kaptığını, ve ateşlenip yattığını söyledim. Kimse hiçbir şey bilmiyor."

"Ohh, çok iyi," diyerek arkama yaslandım. "Ve hiç bilmeyecekler, değil mi?"

"Bütün oyuncaklarım üstüne yemin ederim ki bilmeyecekler," dedi, gülüştük, sonra sarılıp birbirimizi öptük.

31 Ağustos

Dün öğleden sonra çok güzel geçti!

Çeşme'ye ilk geldiğim günlerde, bilmem buradakilerle anlaşabilecek miyim, diye düşünüyordum. Oysa şimdi onlardan nasıl ayrılacağım diye düşünüyorum.

Hepsini ayrı ayrı sevdim, onların da beni sevdiğini bugün öğleden sonra anladım. Bora bile gelmişti, hem de koltuk değnekleriyle.

Teyzem müthiş hazırlıklar yapmış, çay masasını pasta ve kurabiyelerle donatmıştı. Sırma beni kanepeye yatırdı, sonra da süslü bir gecelikle oturmamı önerdi. Annesinin dantelli bir geceliği varmış.

"Sen delirdin mi Sırma?" dedim. "Gecelikle insanlara çıkılır mı?"

"Eğer gecelik yeterince şıksa, pekâlâ da çıkılır. Ayrıca bu kapalı bir gecelik; boğazına kadar kapalı, dantelli, fistolu. Annem dışarıdan getirmişti. Şu durumda sana asla hayır demez. Bence, onu giy, bacaklarına da bir şal örteriz. Ay, ne kadar romantik olur," dedi hülyalı hülyalı.

"Ben öyle saçmalıklar yapamam. Ne o öyle, geçmiş zaman güzelleri gibi. Bir pantolon, bir tişört giyer, otururum."

"Aman sen de... Hiç de durumları değerlendirmesini beceremiyorsun."

"Bu beceremenek değil, durumları abartmak. Kesinlikle öyle danteller içinde oturamam. Yok bir de dizlerime şal örtecekmişim, hem de bu sıcakta..."

"Aman, peki peki. Nasıl istersen öyle olsun."

Derken, hep birlikte sökün etti bizim Çeşme takımı. Zeynep bir kutu ciklet getirmişti, hem de balonlu. Tümay söz verdiği üzere, yarışlarda çekilmiş fotoğraflarını kucağıma koydu. Serpil de şık bir gözlük kabı armağan etti.

"Duyduğuma göre benim doktoruma lens taktıracakmışsın, ben de şimdi taktığın gözlüğü koyman için bir gözlük kabı getirdim," dedi.

Onun bu düşünceli davranışı çok hoşuma gitti. Kilim desenli bir gözlük kılıfı.

"Teşekkür ederim Serpil," dedim. Ona sormak istediğim bir sürü şey vardı, mercek hakkında. Nitekim daha sonra sordum da...

Cüneyt ise bana *Sefiller* adlı kitabı getirmiş. Öyle kalındı ki, Zeynep bağırdı.

"Serra bunu okursa, yine hastalanır."

Cüneyt, "Merak etme, kısaltılmış ve sadeleştirilmiş olanı getirdim," deyince Zeynep bu kez de, "Kısaltılmışı buysa..." dedi gözlerini devirerek.

Onların atışması sona erince, "Çok teşekkür ederim, Cüneyt," diyebildim.

Bora güzel bir buket çiçek getirmişti. Sanırım Bora'nın kazadan bu yana ilk dışarı çıkışı. Sırma hemen çiçekleri salondaki vazoya yerleştirdi. Hayatımda ilk kez bunca ilginin odak noktası oluyordum. Kimse duymasın, çok hoşuma gitti.

Herkes bir yerlere oturduktan sonra Tümay'ın fotoğraflarına bakmaya koyulduk. Yarışmalar sırasında, grup hâlinde ve en sonunda Tümay, kürsüde boynunda madalyayla tek başına çekilmiş, kocaman renkli resimlerdi bunlar.

"Kutlarım Tümay, ne kadar güzel," dedim. Tümay sırıtıp duruyordu.

Zeynep sordu, "Baban döndü mü?"

"Çoktan."

"Peki, ne dedi?"

"Beni kucakladı ve tebrik ederim, dedi."

"Vay, vay, vay," diye sesler yükseldi. Tümay bu kez iyice keyifli gülümsüyordu.

"Herhâlde sana kızdığına pişmandır," dedi Zeynep hemen.

"O konudan hiç söz edilmedi, hepimiz sanki bir şey olmamış gibi davrandık."

"Haydi, biraz da yarışları anlat," dedim ben.

Tümay koltuktan kalkıp, yere bağdaş kurdu ve anlatmaya koyuldu. "İlk gün o kadar heyecanlıydım ki, anlatamam. Beni karşılamaya Ziya ağabeyin eski öğrencilerinden biri gelecekti. Otobüs İstanbul'da, Taksim'de durunca, otobüse genç ve Tanrım, dünya yakışıklısı bir delikanlı bindi. Masmavi gözleri, sapsarı saçları vardı, şık mı şıktı. Üzerinde spor bir gömlek, kot pantolon, ayağında da lastikler vardı. Ama renkleri görseniz, bayılırdınız. Uçuk mavi ve eflatunlar içindeydi. Ben ona, ne güzel yaratık, diye hayran hayran bakarken, o etrafına göz gezdirdi, sonra yüksek sesle, 'Tümay Somer adlı bir yüzücü bayanı bekliyorum. Acaba burada mı?' demez mi?"

Serpil, "Ben şans diye buna derim," diye lafa karıştı.

"Sus, sus da dinleyelim. Sonra Tümay, sonra ne oldu?"

"Ben de aynı Serpil gibi, şans diye buna denir, diyordum ama yine de konduramıyordum. Benim deyince, o muhteşem varlık, nefis bir gülümsemeyle, 'Hoş geldin Tümay. Ben Ziya

ağabeyin eski bir öğrencisiyim. Seninle ben ilgileneceğim,' demez mi?"

Yine kızlardan çığlıklar yükseldi, Cüneyt'le Bora'dan ise hiç ses çıkmıyordu. Eee, ne yapalım, her şey sırayla. Hep onlar mı anlatacak, şöyle güzel bir kız gördüm, böyle enfes bir fıstık gördüm, diye.

"Anlat, anlat," dedi bu kez de Sırma.

"Sonra efendime söyleyeyim," dedi Tümay, iyice bal yapıyordu. "Birlikte otobüsten indik, valizimi aldık. 'Arabam biraz ileride,' dedi."

"Arabası da mı varmış?" Bunu soran Serpil'di tabii.

"Evet, hem de bembeyaz, spor bir araba."

"Aman Tümay, bu birincilik haberini de geçti," dedi yine Serpil.

"Çok da centilmendi," dedi Tümay yan yan bizim delikanlılara bakarak. "Bana kapıyı tuttu, sonra gidip valizimi bagaja yerleştirdi. Ayrıca konuşkandı da... Yol boyu kalacağım yer hakkında, Yüzme İhtisas Kulübü hakkında bilgiler verdi, yarış kurallarının ayrıntılarını açıkladı. Meğer aynı zamanda tertip komitesinde de değil miymiş," dedikten sonra yeterince etkilenip etkilenmediğimizi görmek için bizleri şöyle bir süzdü ve sözlerine devam etti. "Önce Yüzme İhtisas Kulübü'ne gittik, beni oradaki bazı komite üyeleriyle tanıştırdı, kulübü gezdirdi sonra da kalacağım okula götürdü. Eşyalarımı bıraktık, o sırada başka bölgelerden gelmiş bir iki kız yüzücüyle tanıştım. Bu işler bittikten sonra, 'Eğer istersen seninle buralarda bir yerlerde yemek yiyelim de Ziya ağabey, Tümay'a Boğaz'da bir yemek yedirmemişsin, demesin bana,' dedi."

"Yakışıklı kişiler, Boğaz'da yemekler; ben de yüzücü olayım bari," dedi Zeynep.

Diğerleri, "Oooo," diye bağırışıyorlardı.

Tümay yarattığı etkiden memnun devam etti, "Beni Yeniköy'de deniz üstünde çok şirin bir lokantaya götürdü. Orada yemek yedik ve bol bol konuştuk. Daha sonra da, dinlenip yol yorgunluğumu atayım diye beni okula bıraktı. Ayrılırken, 'Ben hep yanında olacağım, hiç merak etme. Herhangi bir şeye gereksinimin olursa, bu telefon numaram, hiç çekinme telefon et, atlar gelirim,' dedi."

Tümay susar susmaz Sırma, "Yemekte ne konuştunuz?" diye sorunca Cüneyt artık dayanamayarak, "İnsaf yani, ne oluyor size anlamıyorum. Alt tarafı Ziya ağabeyin eski bir öğrencisi Tümay'la ilgilenmiş, neredeyse roman yazacaksınız," dedi.

Sırma, sinek kovalar gibi bir el hareketiyle Cüneyt'i susturduktan sonra Tümay'a dönüp, "Haydi anlat, yemekte ne konuştunuz?" diye sorusunu yineledi.

Bu kez Tümay mızıkçılık yapmaya başladı, "Ahh," dedi fısıldayarak. "Anlatamam, çok özel şeylerdi şekerim."

"Tümay! Dalga geçmeyi bırak!"

"Aman canım, nasıl anımsayayım her konuştuğumuzu, işte yine yarışlar filan."

"Sonra?"

"Sonra, yarış sabahı bir de baktım, Ziya ağabey gelmiş. Onu görünce nasıl sevindim çocuklar, nasıl sevindim... Düşünün, işini gücünü bırakmış benim için kalkıp oralara gelmiş. Ama madalyam takıldığı an, sizlerin ve ailemin de orada olmasını o kadar isterdim ki... Neyse ki Ziya ağabey vardı, beni deliler gibi alkışlıyordu. Hatta pek çok kişi dönüp baktı, kim bu adam diye."

"Ötekiler nasıldı Tümay? Yani onlarla arkadaş olabildin mi?" Bunu soran da Bora'ydı.

"Aslında hepsi tatlı insanlardı ama zaman kısıtlıydı, ayrıca herkes son güne kadar antrenman yapıyordu, bu nedenle

pek fazla konuşamadık. Aynı okulda kaldığım kızlarla daha bir yakınlaştık, çünkü en azından sabah akşam beraber olabiliyorduk. Güler yüzlü kızlardı, herkes birbirine iyi şanslar diliyordu. Hani bazı çok hırslı, katı ve ters tipler olur ya, öyle biri yoktu. Herkes sportmence yarıştı, kazanan tebrik edildi. Kısaca, her şey iyiydi, keyfimi kaçıracak bir şey olmadı."

"Peki o şahane yaratığı tekrar görmedin mi?" diye sordu Serpil.

"Görmez olur muyum, ben dönene kadar her gün geldi. Gerçekten hep yanımdaydı, örneğin tam yarıştan bir gün önce bonem yırtıldı. Hemen gidip bana bir bone getirdi, üstelik parasını ödemek için o kadar ısrar etmeme karşın, 'Bu da benden armağan, ben İzmir'e gelince, sen de beni yemeğe götürürsün ödeşiriz,' dedi."

"Ay, ne kadar hoş," dedi Sırma. "Sonra?"

"Sonra, ayrılacağımız gün, Ziya ağabeyle beni akşam yemeğine götürdü. Bu kez Taksim'de, yani otobüsümüzün kalkacağı yere yakın bir yerde yemek yedik, bizi otobüse bindirdi ve... peri masalı böylece sona erdi."

"Ona mektup yazacak mısın?" Soru Sırma'dandı.

Tümay gülmeye başladı. "Eminim onun oturup bana mektup yazmaktan daha önemli işleri vardır. Ayrıca ben de mektup yazmayı hiç sevmem, ama yılbaşında bir kart atacağım tabii."

Sırma içini çekerek kalktı, pasta ve çay servisine başladı. Herkes bir şeyler yer ve konuşurken, Serpil yanıma geldi.

Ona, "Serpil, sana bir şey sormak istiyorum," dedim. "Şu mercek işi hakkında, yani takarken acıyor mu?"

Serpil kanepeye oturdu. "Kaygılanmana gerek yok, hiç acımıyor, sadece ilk seferlerde takarken insan biraz zorlanıyor ama bir iki denemeden sonra kolayını alıyorsun. Ayrıca

benim doktorum da, göreceksin ya, çok tatlı ve anlayışlı bir adam. Bıkmadan, usanmadan öğretir."

"Bilmem ki," dedim, "bu kalın gözlüklerden kurtulmak istiyorum. Şimdi iş ciddileşince, bu kez de acaba becerebilecek miyim diye düşünmeye başladım."

"İnan bana, düşündüğün gibi değil. Benim gibi korkak biri bunu yapabildiyse, sen haydi haydi yaparsın. Hem bak sana ne diyeceğim?"

"Evet?"

"Eğer istersen ilk taktığın günler bana haber ver, ben sabahleyin gelir yanında dururum, yardımcı olurum. Zaten dedim ya, bir iki günden sonra insan alışıyor."

"Ama teyzem takmayı öğrenmem için birkaç kez doktora gideceğimizi söyledi."

"Öğrenmek için tabii ki birkaç kez doktora gideceksin, ama sonra iş sana kalıyor. İşte bu sürenin başlangıcında, istersen ben sana yardımcı olurum."

"Çok iyi olur Serpil çünkü bizim evde ne annem, ne teyzem, ne de Sırma mercek takmasını biliyor. Sen gelir misin?"

"Elbette gelirim. Birlikte takarız, daha doğrusu sen takarsın, ben de yanında durur, sana bakarım," deyince gülüştük.

O sırada içinde pasta olan bir tabağı getiren Sırma, "Al," diye sert bir tavırla kucağıma koyarken, bana ters ters bakmayı da ihmal etmedi. Anlaşılan Serpil'le fısır fısır konuşmamızı kıskanmıştı. Şu Sırma hiç büyümeyecek!

Çok güzel bir öğleden sonraydı. Sıkıntılarımı unutmuş, âdeta yaşama yeniden dönmüştüm. Şimdi çiçeklerim vazonun içinde, yeni kitabım ve gözlük kabım başucumda, cikletler de masanın üstünde duruyor.

Bir küçük ama çok anlamlı ayrıntı daha... Şimdi anımsıyorum, o yağmurlu günde, kır kahvesinde Cüneyt'le konu-

şurken, *Sefiller*'i okumayı çok istediğimi fakat dev boyutta bir kitap olduğundan sadeleştirilmişini aradığımı, henüz bulamadığımı söylemiştim. O zamandan bu zamana unutmamış olmasının yanı sıra, sadeleştirilmişini arayıp bulması ve armağan etmesi ne büyük incelik!

Şimdi Cosby babam olsaydı, "Çocuk daha nasıl anlatsın duygularını," derdi eminim.

Lay-lay-lom!

3 Eylül

Bugün cümbür cemaat doktora gittik. Aslında böyle heyet hâlinde gezmeyi hiç sevmem ama teyzem randevuyu alıp bizi doktora götüreceğinden, ayrıca yolları bilip, İzmir kentinde araba kullanmaya alışık olduğundan; annem, annem olduğundan, ben olayın assolisti olduğumdan, Sırma da meraklı olduğundan, hepimizin geçerli nedenleri vardı.

Muayenehaneyi bulup, içeri girdiğimizde orada bir hemşire oturuyordu ki, evlere şenlik derler ya, işte tam öyle. Hani kulübesinin önünde sürekli bağlı duran vahşi ve haşin buldog cinsi köpekler vardır ya, hemşire hanım kişiliği ve sarkık yanaklarıyla buldog cinsinin insan türüydü sanki. Kalın camlarının daha da irileştirdiği gözlerle (acaba doktor ona niye lens takmamıştı?) bizlere aksi aksi baktı ve, "Randevunuz var mı efendim?" dedi.

"Var," diyerek teyzem randevu saatimizi söyledi.

"İsim?" diye havladı hemşire hanım bu kez.

"Serra Noyan," dedi teyzem.

Kadıncağız randevu listesinin üzerine kapaklanırcasına eğilip, parmağıyla adımı aradı aradı, sonunda buldu. Bu kez yüzü bir derece yumuşamış olarak, "Tamam efendim, geçiniz.

Biraz bekleyeceksiniz," dedi ve biz sıram sıram önünden geçerken de, ne geldiniz, dercesine bizi süzdü.

Bekleme odası adamakıllı doluydu. Küçük çocuklar, yaşlı beyler, orta yaşlı hanımlar...

Sırma kulağıma, "Ne aksi kadındı değil mi?" diye fısıldadı.

Bir süre bekledik, sonra hemşire hanım bir isim söyledi. Bir bey kalkıp içeri girdi. Biz de, bir kişi eksildi, diye sevindik. O beyden sonra sıra, küçük bir kızındı. Ama küçük kız illa da kapı açık kalacak dediğinden, ister istemez içerideki olaylara tanık olduk. Ve gülmekten yerlere yattık.

Bir kere küçük kız iki buçuk, en fazla üç yaşındaydı ve yüzünde son derece aksi bir ifade vardı. Zeki bir çocuk olduğu cin cin bakan gözlerinden belliydi. Annesinin zoruyla geldiği de açıktı; çünkü sürekli, "Ben görüyorum, ben her şeyi çok güzel görüyorum," diyordu. Neyse, annesiyle itiş kakış doktorun karşısına geçtiler. Doktor küçük kızın adını sordu.

Annesi, "Selin," dedi ve bunu demesiyle kıyamet koptu.

"Benim adım Selin değil, benim adım Zekiye," diye avaz avaz bağırıyordu küçük kız.

Doktor şaşırmıştı, biz de ister istemez açık kapıdan bu ilginç çocuğu izliyorduk.

Doktor ağırbaşlılığa davet eden bir ses tonuyla konuştu. "Senin adın Selin mi, Zekiye mi?"

Yanıt kesindi. "Zekiye!"

Doktor annesine bakınca, genç kadın azıcık mahcup, "Televizyonda 'Uzaylı Zekiye' diye bir program vardı da, kızım çok etkilendi. O gün bugün adının Zekiye olduğunu söylüyor," diyerek bir açıklama yapmak zorunda kaldı.

"Anlıyorum," dedi doktor ve küçük kıza dönerek, "Pekâlâ Zekiye, şimdi muayenemize başlayalım. Bak, bu bir E harfidir. Sana göstereceğim çeşitli E harfleri olacak. Sen bana, hangi E'nin hangi tarafa baktığını elinle göster. O yana, bu yana,

demen yeterli. Oldu mu?" dedi. Küçük kız başını salladı. Biz de bayağı kendimizi kaptırmış, onları izliyorduk.

Küçük kızın sesi yükseldi, "E bu tarafa bakıyor." Bir yandan da parmağıyla gösteriyordu.

"Aferin," dedi doktor ve yeni bir E gösterdi.

"E şu tarafa bakıyor," derken bu kez aksi yönü gösterdi kız ve doktordan bir aferin daha aldı. E harfi bu kez yere yatay biçimde yansımıştı ekrana. Acaba bu kez ne diyecek diye beklerken, küçük kız hiç duraklamadan, "E sırtüstü yatmış, bacaklarını da havaya kaldırmış," deyince doktor dayanamayıp bir kahkaha attı, bir yandan da, "Sen ne akıllı kızsın böyle!" diyordu. Biz de dışarıda gülüyorduk.

"Şimdi Zekiye," dedi doktor, anlaşılan küçük kız doktoru da havaya sokmuştu. "Sana başka bir şeyler göstereceğim. Bunlar hayvan resimleridir ve giderek küçülecekler. Bakalım hepsini, minicik de olsalar görebilecek misin?"

"Göreceğim! Ben çok iyi görüyorum!" dedi küçük kız inatla.

Doktor resimleri göstermeye başladı. Kızın önceleri kendinden son derece emin biçimde çıkan sesi, resimler küçüldükçe zayıflamaya başlamıştı. Bizler de nefesimizi tutarak onu izliyorduk, bakalım nereye kadar gidebilecekti.

Sayıyordu, "İnek, köpek, kedi, kuş," derken öyle bir noktaya geldi ki, resmi seçemediği anlaşılıyordu. Küçük kız çok gururluydu, annesi onun göremediğinden şüphelendiğini doktora söylemişti, oysa o her şeyi görebildiğini iddia ediyordu. Bir kez daha gözlerini kısarak denedi, yine göremedi ve bunun üzerine başını geriye atarak, tüm azametiyle doktora, "Onu da sen bil!" dedi ve iskemleden yere atlayıp dışarı yollandı.

Onu bekleyen dedesinin kucağına hoplayıp oturdu. Hepimiz ona bayılmıştık. Böyle tatlı, aksi ve akıllı bir çocuk olamaz.

Onlar gittikten sonra buldog yine havladı. "Serra Noyan."

Bu kez biz girdik annemle. Sırma da gelmeye niyetliydi ama ona öyle bir baktım ki, hemen anladı. İnsaf yani! Meraksa merak ama bu kadarı da fazla. Eve gidince nasıl olsa her şeyi anlatmayacak mıyım?

İçeri girdiğimizde doktorun yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı, bir süre küçük kızdan söz ettik, sonra derdimizi anlattık. Daha doğrusu annem anlattı, ben de kazık gibi orada oturdum.

Doktor beni bir aletin başına oturttu, kendi de karşıma geçti; bir süre burun buruna oturduk. Önce aletle, sonra ışıkla gözüme baktı, sonra da duvardaki listeyi okuma bölümüne geçtik. Böylece göz numaram saptanmış oldu, oysa benim gözlüklerimin numarası var. Bunu söylemek gafletinde bulunduğumda dik dik bakarak, "Mercekle gözlük numarası aynı olmaz, çünkü mercek gözün üstüne yapışır, gözlükse daha mesafelidir ve bu da önemli bir fark yaratır," dedi. Ben de ağzımın payını aldım.

"Şimdi size alışasınız diye geçici bir mercek takacağım, yandaki odada bir saat oturacaksınız. Hemşire Hanım size gerekli yardımda bulunacak," dedikten sonra beni karşısına oturtup, mercekleri taktı. Canım acımadı ama birisi kocaman elleriyle insanın gözünün içinde oynarken, gözlerini kırpmadan durmak çok, çok zor.

Geçici merceğim takıldıktan sonra doktor, "İfakat Hanım," diye seslendi. Az sonra İfakat Hanım iki yana sallana sallana geldi ve benim kolumdan tutup, "Buradan buyrun," diyerek öteki bekleme odasına aldı.

Aman Tanrım, oda ve içindekiler sanki "Alaca Karanlık Kuşağı"ndan çıkma gibiydiler. Hepsinin üzerinde yeşil cübbeler vardı, daire şeklinde oturmuşlardı. Cübbelerinin eteklerini önlerinde sanki yukarıdan düşecek bir şeyi yakalamak

istercesine tutuyor ve bu pozisyonda sessizlik içinde bekleşiyorlardı.

Dönüp İfakat Hanıma, "Ne oluyor?" diyecektim ki, bana da o yeşil cübbelerden uzatmaz mı?

"Bunu üstünüze giyin ve karşıdaki iskemleye oturun," dedi. Ben duraklayınca, sinirli sinirli, "Haydi, haydi acele edin, benim içeri gitmem lazım," dedi. Cübbeyi başımdan geçirdim ve gösterdiği yere oturdum.

"Şimdi de, eteklerinizi şöyle tutun ki, mercek gözünüzden düşerse yere değil, kucağınıza düşsün."

Nihayet mesele aydınlanmıştı. Böyle "Alaca Karanlık Kuşağı" tipleri gibi oturmalarının nedeni, alıştırmalar sırasında mercek düşerse onu yitirmemek içinmiş. İçimi çektim, madem o kalın gözlüklerden kurtulmak istiyorsun Serra kızım, dedim kendi kendime, o zaman sen de bu cübbelilerle birlikte burada bir saat oturacaksın.

Yerime yerleşince, annem de benim karşıma ama gerilerde bir yere oturdu ve hemen eline bir dergi alıp okumaya koyuldu. Şanslı mahluk! Biz burada boşluğa bakıyoruz, o ise güzelim dergileri okuyor!

Derken İfakat Hanım yeniden belirdi ve bu kez annemi kapı dışarı etti. Ay, gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Siz yandaki bölmede oturacaksınız efendim. Burası sadece hastalar için. Bakın herkesin refakati yan odada," diye anneme çıkıştığında annemin yüzündeki ifade görülecek şeydi.

Yerinden kalktı ve kuzu kuzu konuşma seslerinin geldiği yandaki bölmeye geçti. Arada kapı olmadığından, biz de burada derin düşüncelere dalmış rahipler gibi oturduğumuzdan, ister istemez yan odanın konuşmalarına tanık oluyorduk ki, bu da ayrı bir komediydi.

Hanımlardan biri duyulmadığını zannederek akrabasını çekiştiriyor, bir başkası ağzını şapırdata şapırdata kabak dol-

masının üzerine dökmek üzere yaptığı sarımsaklı sosun tarifini veriyordu. Bir ara annemin sesi kulağıma çalındı, o da biriyle sohbete dalmıştı. Konuştuğu hanım örgü örüyor olmalıydı ki, "örnek" gibi sözcükler ediyordu.

Derken bu örgü ören hanım, "iki ters bir yüz" diye örgü tarifi vermeye başlayınca, bizim gruptan biri gülmeye başladı. Onun gülmesi kısa sürede hepimize geçti, artık herkes cübbelerinin içinde gülüp duruyordu.

Gülüşmeleri duyan İfakat Hanım derhâl belirdi, meğer o da refakatçilerle oturuyormuş, "Gülmeyiniz efendim, mercekler düşer sonra, gülmeyiniz. Sakin olunuz," diye bizi azarladı ama susmak ne mümkün. Tabii ki bir iki kişinin mercekleri düştü, İfakat Hanımın nezaretinde doktorun odasına yollandılar. Bense, bütün gücümle susmaya çalışıyordum.

İşte böyle bir seanstan sonra doktorun odasına götürüldüm, geçici mercek çıkarıldı ve ertesi gün gelmem söylenerek serbest bırakıldım. Yolda olanları anlatırken hepimiz deliler gibi güldük. Bu seanslar üç veya dört gün sürecekmiş, işin kötü yanı her seans daha uzun olacak, oturma süresi dört saate kadar uzatılacakmış. Tam bir sabır işi ama dayanacağım. Pes etmek yok.

Yarın annemle doktora gitmeden önce, benim lensleri ısmarlayacağız. Dört gün sonra vereceklermiş, yanında da temizleme suyu alacakmışız. Böylece bir hafta sonra gözlüklerden kurtulup lenslerimi takmaya başlayacağım. Ne güzel!

7 Eylül

Yaşasın! Yaşasın! Artık gözlük takmıyorum!

Bugün sonuncu seansı da başarıyla tamamladım, sonra annemle ısmarladığımız kendi merceklerimi ve temizleme su-

yunu aldık. Sadece geceleri okurken ve ders çalışırken gözlük takacağım, o da gözlerim yorulmasın diye; onun dışında artık sokakta, her yerde gözlüksüz dolaşacağım.

Eve gelince odama kapanıp, kendi kendime merceğimi takmayı denedim ve başardım. Serpil'i çağırmama gerek kalmadı. Ya şu meraklı Sırma'ya ne demeli. İlla takarken yanında durayım, nasıl yaptığını göreyim, diyor. Bugün deneme günüm olduğundan onu odama almadım ama yarın onun yanında takabilirim.

10 Eylül

Bugün Sırma'yla annemin ısrarları üzerine kendimi Çeşme'deki kuaför salonunda buldum!

Sırma güzellik işlerine pek meraklı ya, şimdi ben de artık gözlük takmıyorum ya, illa saçımı da değiştirecek.

Önceki gün merceklerimi takarken, yalvarmalarına dayanamayıp onu da odaya aldım. Beni soluksuz izledikten sonra, bir geri geri gidip uzaktan, bir yaklaşıp yakınımdan beni iyice inceledi ve, "Bu muhteşem bir şey Serra," diyerek fikrini bildirdi. "Gözlerinin rengi ve biçimi ortaya çıktı. Farkında mısın?"

"Gözlerimin rengi ve biçiminin ortaya çıkıp çıkmadığını bilemem ama o ağır gözlükten ve sürekli burnumun üstünün terlemesinden kurtulduğumun gerçekten farkındayım."

Sırma yanıtımı beğenmemişti, bu kez arkama geçti, aynada görüntüme bakarak sabırla devam etti. "Artık hafif bir göz makyajı yapabilirsin."

"Sırma! Ben şu mercekleri gözümde tutma savaşı veriyorum, sen makyaj diyorsun. Daha dün sokakta hafif bir rüzgâr esti de hemen gözüme toz kaçtı. Gözümde lens olmasa ovuş-

tururdum, olur biterdi ama lens olunca öyle bir acıyor ki, sizden ayrılıp eve gelmek, binbir merasimle lensleri yıkamak ve yine ikinci bir merasimle onları takmak zorunda kaldım. Püf diyen her esintide ben bu muameleyi yineleyeceksem, bir de bunun üzerine makyajlıysam düşün artık hâlimi."

Sırma beni duymamışçasına devam etti. "Acaba sana pembeli eflatunlu tonlar mı yakışır, yoksa bejli kahveliler mi?"

"Gözüme hiçbir şey sürdürmem ben. İşte o kadar!"

"Peki, peki sinirlenme," dedi ve bu kez saçlarımla oynamaya başladı.

"Şu atkuyruğundan da artık vazgeçmenin vakti geldi de geçiyor bile..."

"Nesi varmış atkuyruğumun?"

"Çok sıradan bir saç," diyerek burnunu kıvırdı. "Yani senin yaptığın biçimdekini demek istiyorum, yoksa atkuyruğu da çok çarpıcı bir biçime dönüşebilir. Örneğin, üst kısımları kat kat kestirsen, sonra arkadan iri bir örgü yaptırsan..."

"Ben hâlimden memnunum Sırma, lütfen beni rahat bırak."

"Bir kere, bir kerecik olsun bırak saçlarınla bir şey deneyeyim. Ölmezsin ya... Bak artık gözlük takmıyorsun, yüzünün görünüşü değişti; şimdi bu yeni görünüşe uygun bir saç biçimi düşünmemiz gerek. Hem bir düşünsene, okula yepyeni bir insan olarak döneceksin," derken beni en zayıf yerimden yakaladığını bal gibi biliyordu. "O kadar sıkıntıya girdin, gözlükten kurtuldun, işin büyük bölümünü halletin. Şimdi bir de saçını değiştirdin mi, seni tanıyamayacaklar. İnan bana, saç değişikliği kadar insanı başkalaştıran bir şey olamaz."

Anlaşılan Sırma sürekli konuşarak beni pes ettirmeyi aklına koymuştu, ayrıca bu sabah yapılacak başka bir şey de yoktu. Arkadaşlarla öğleden sonra buluşacaktık nasıl olsa.

"Pekâlâ," dedim ve aynanın karşısında oturmaya devam ettim. Sırma hemen arkama geçti ve atkuyruğumun lastik tokasını çıkararak işe koyuldu. Saçlarımı omuzlarımın üzerine dağıttı, parmaklarıyla kabarttı, yine geri geri çekilerek usta kuaför pozlarında ciddi ciddi aynadaki görüntüme baktı.

Bir şey söyleyecek oldum, "Sus, konsantrasyonumu bozuyorsun," demez mi...

"Sen kendini ünlülerin kuaförü Aleksandre, beni de Prenses Caroline zannediyorsun galiba," dedim ama hiç oralı değildi, kendini kaptırmıştı bir kere.

Birden, "Bu sessizlik olmuyor, müzik gerek," dedikten sonra bir koşu odasına gidip teybini getirdi ve bir Phil Collins kaseti koydu. Bak işte bu adamın sesine ba - yı - lı - yorum.

"Şimdi daha bir havamıza gireriz," dedi bizim yerli Aleksandre.

Phil Collins'in sesini duyunca ben de gülmeyi kesmiştim, galiba Sırma haklıydı, müzik büyük fark yaratıyordu. Sırma bu kez eline geçirdiği ince tarakla saçlarımı kabartmaya başladı. Kendime alıcı gözüyle şöyle bir baktım, ne yazık ki aynadaki bu hâlim, Çeşme'ye gelen bakımsız turist kızlardan pek farklı değildi. Hani sırtlarında çantaları, omuzlarında heybeleri, gözlerinde ince tel gözlükler, ellerinde turistik broşürlerle her taşı inceleyenler var ya, işte onlardan birine benzemiştim. Tabii bunu Sırma'ya söylemedim çünkü bu kez gerçekten kızardı bana. Nitekim o da beğenmemiş olacak ki, kabarttığı saçları fırçaladı, fırçaladı ve uçlardan tutup içeri doğru kıvırdı. Bak bu fena olmamıştı.

"Hmm," demesinden onun da bir umut ışığı gördüğü belli oluyordu.

"Evet, evet," dedi, "buldum. Saçını omuz hizanda kestiririz, sonra alnına perçem düşürürüz. Bence hemen bugün gidelim ve bu işi halledelim. Ne diye bekleyecekmişiz?"

"Dur Sırma, biraz düşünelim de öyle," dedim, paniğe kapılmıştım. Uzun saçlarımla yıllardır yaşıyordum, onlardan böyle hemencecik ayrılmak o kadar kolay mı sanıyordu bu deli kız.

"Canım beğenmezsen uzatırsın olur biter. Hem kesmeden bir değişiklik yapamayız ki..."

Phil Collins yeni bir parçaya geçmişti. Onun da etkisiyle yumuşamaya başladığımı hissediyordum. Bu adamın sesi insanı öyle bir romantik havaya sokabiliyor ki...

Sırma birden parmaklarını şıklattı, "Buldum, buldum. Nasıl da düşünemedim," diye bağırdı.

"Şimdi aklına gelen ne, sorabilir miyim?"

"Buldum, buldum," diye yineledi ve heyecanlı heyecanlı sözlerine devam etti, "Saçlarını kat kat kestirip bir de perma yaptık mı, tek kelimeyle şaheser olur. Bu düz ve şekilsiz hâlinden kurtulup, kabarık ama dalgalı ve havalı bir biçim alacak ve... sana çok yakışacak. Bundan adım gibi eminim," dedi neşesinden ağzı kulaklarına vararak.

"Keyfini kaçırmak istemem ama," dedim, "annemin permaya izin vereceğini hiç ama hiç sanmıyorum. Mercek işinde bile ne kadar düşündüğünü benden iyi biliyorsun."

"Öyle ama şimdi durumlar değişik. Seni mutlu etmek için her şeye evet diyecektir ve biz de bu durumdan yararlanacağız... canım."

Bunun ben de farkındaydım. Annem oyalanmam, eski neşeme kavuşmam için büyük bir çaba gösteriyordu. Bana karşı hiç bu denli yumuşak olmamıştı. Birden durgunlaşışım Sırma'nın gözünden kaçmadı.

"Çok özür dilerim Serra, öyle demek istememiştim," diye kekeledi.

"Biliyorum Sırma, biliyorum," dedim. "Hepiniz beni neşelendirmek için uğraşıyorsunuz, bunun farkındayım."

Sırma az önceki sözlerini unutturmak istercesine yine saç konusuna döndü. Biraz önce söylediklerini yineliyor, ne kadar değişeceğimi, okuldakilerin ne kadar şaşıracaklarını söyleyip duruyordu. Sonunda ben, "Pekâlâ," deyince öyle bir çığlık attı ki, yerimden sıçradım.

"Öyleyse ne duruyoruz, hemen kuaföre gidelim. Ay, ne kadar heyecanlıyım. Acaba nasıl olacak?"

İşte zaten beni de düşündüren Sırma'nın bu son sorusuydu. Acaba nasıl olacaktım?

"Ama annemle sen konuşacaksın," diye şart koştum.

Sırma her şeye razıydı, "Sen o işi bana bırak," dedi, gerçekten de annemi ikna etti ve böylece hep birlikte sabah sabah kuaförün yolunu tuttuk.

Kuaförlerle pek aram olduğu söylenemez. Bu nedenle de bana son derece yabancı yerlerdir, kuaför dükkânları. Ama artık dönüşü olmayan yola çıkmıştım bir kere...

Önce dev boyutta bir mama önlüğünü andıran giysiyi boynumdan bağlayıp beni bir koltuğa oturttular. Sonra dükkânın sahibi Ayhan Bey geldi. Annemle Sırma birbirlerinin sözlerini kese kese neler istediklerini anlattılar. Onlar sanki ben orada yokmuşum gibi saçlarım hakkında konuşup tartışırken kendimi kocaman bir budala gibi hissediyordum, ama bir yandan da heyecan içindeydim. Acaba nasıl olacaktım? Yavaş yavaş bu kuaför işi hoşuma gitmeye başlamıştı. Yapılacaklar uzun süreceğinden, annemi yolladık, Sırma'yla biz ikimiz kaldık.

Ayhan Bey önce saçlarımı kesti, ağzım burnum saç içinde kaldı. Onun işi bitince, iri kıyım bir oğlan çocuğu boynumu kırmak istermişçesine saçlarımı yıkadı. Biri bu oğlanlara saç yıkamanın güç gösterisi olmadığını söylese ne kadar iyi olur! İşi bitince oradan kaldırıp başka bir koltuğa oturttu beni ve eline fönü alıp saçlarımı kurutmaya başladı. Daha doğrusu o sıcak aletle kulaklarımı kavurmaya başladı. Genç irisine

öldürücü bakışlar fırlatıyordum ama o farkında bile değildi, çünkü saçlarımı kuruturken saçıma dikkat edeceğine ağzını açmış, sağa sola bakınıyordu. Kadınlar bu kadar çeşitli ve değişik acılara her hafta nasıl katlanıyorlar?

Derken sıra yine Ayhan Beye geldi. Bu kez perma işlemi başlıyordu. Önce incecik bigudilerle yola yola saçlarımı sardılar, demek işkence bitmemişti. Ondan sonra da pis kokulu bir ilaçla saçımı iyice ıslattılar ve başımı haşır huşur sesler çıkaran bir muşambayla sarıp, beni bir köşede bıraktılar. Sırma tüm saç modellerine bakmayı bitirmiş, yanımda oturuyordu.

"Saç diplerim çok acıyor," diye sızıldandım. Sırma hiç aldırmadı, "Olacak o kadar," dedi. Tabii onun tuzu kuru.

Onun saçları kendiliğinden dalgalı; yıkıyor, kurutuyor ve binbir güzel dalga oluşuveriyor. Şanslı mahluk!

Uzun, upuzun bir beklemeden sonra Ayhan Bey ve çırakları yine saçlarımı yola yola bigudileri çıkardılar. Haydi yine o boynumun ağrıdığı yere oturtulup saçım yıkandı ve tekrar eski koltuğa dönüş. Hani bu deneyimden sonra ömrümce kuaföre gitmesem aramam gibime geliyor. Saçlarım tas gibi bir şeyle kurutuldu. Ayhan Bey tarağıyla saçlarımı havalandıra havalandıra o incecik bukleleri taradı, bir şeyler yaptı ve sonra, "Oğlum, aynayı getirin," dediğinde saçımın bitmiş olduğunu anladım. Sırma da yerinden kalkmış, yanıma gelmişti. Bitmiş eseri hep birlikte aynada seyrediyorduk.

Sırma ellerini birleştirerek, hayranlık dolu bir sesle, "Ay Ayhan Bey, bir harika oldu!" dedi. Tabii, azabı çeken o değildi!

Ayhan Bey, "Nasıl buldunuz Serra Hanım?" diye sordu.

Bu hanım'lı hitap, ne yalan söyleyeyim, çok hoşuma gitti. Nazik bir adamdı bu Ayhan Bey. Birden kendimi büyümüş hissettim. Aynaya baktığımdaysa, sanki oradan bana bambaşka biri bakıyordu. Bu, neredeyse bir genç kızdı!

Binbir minik bukle, binbir minik dalga hâlinde omuzlarıma kadar iniyordu. Alnıma da o minik buklelerden birkaç tanesi dökülmüştü. Çok, çok yabancı geliyordu aynadaki görüntüm. Ben değildim ama hoştu doğrusu. Aynadan, yüzüme yavaş yavaş yayılmaya başlayan gülümsemeyi gördüm.

"Çok güzel oldu Ayhan Bey, teşekkür ederim," dedim.

"Bu saç size çok yakıştı," dedi.

"Kendim gibi değilim," deyiverdim.

"Çok normal," dedi Ayhan Bey. "Alışmanız bir süre alacak ama inanın bana size gerçekten çok yakıştı." Cici adam!

Ve -bir servet ödeyerek kuaförden çıktık. Kaç haftalık harçlığıma bedeldi ödenen. İçim yandı resmen, ama Sırma, "Değer," dedi de, birazcık rahatladım. Annemin parasının boşa gitmesini istemem.

Eve gelince annemle teyzem beni evirip çevirip incelediler, yeni saç biçimim onlardan da geçer not almıştı.

Annem yine kendini tutamayıp, "Gerçi böyle şeyler için yaşın küçük," diyecek olduysa da, Sırma atılıp, "Ama teyzeciğim, şimdi herkes böyle yapıyor. Hem Serra çok rahat edecek, saçlarının biçimli durması için bir fırçalaması yetecek," diye savunmasını yaptı.

Asıl şamata öğleden sonra, arkadaşlarla buluştuğumuzda koptu. Herkes nasıl bağrıştı, nasıl bağrıştı... Bu arada Sırma da bana bakıp duruyordu, "Demedim mi?" dercesine.

Tümay, Sırma'ya, "Süslü, yine yapmışsın numaranı," diyerek bu işe kimin önayak olduğunu anladığını belirtti.

Zeynep beni inceledikten sonra, "Yakışmış," dedi.

Serpil, "Perman yıkandıkça güzelleşecek," deyince Sırma çok kızdı. "Perma yaptırdığını anladığını ima etmek istiyor. Kıskanç ne olacak," diye fısıldadıysa da, bence Serpil samimiydi. Ama en güzel sözler yine Cüneyt'tendi. Bir ara diğerlerinin gerisinde yürüyorduk.

"Yeni saçın çok yakışmış Serra," dedi, ardından da, "ama sen gözlükler ve atkuyruğuyla da güzeldin," demez mi! Lay-lay-lom!

Acaba gerçekten öyle mi düşünüyor? Bana sorarsan ben bu hâlimi daha çok beğeniyorum. Belki beni, Cosby babamın dediği gibi, kişilikli güzel bulduğundan öyle düşünüyor. Hangi biçimde olursa olsun, beni güzel bulması ne hoş!

Dönüş tarihimiz iyice yaklaştı, bunu düşündükçe bayağı üzülüyorum. Zeynep'e, Tümay'a ve hele hele Cüneyt'e adamakıllı alışmıştım. Onları özleyeceğim. Onlar bilmiyorlar ama en güç günlerimi onlarla geçiriyorum, onlarla oyalanıyor, dertlerimi unutuyorum...

Biraz dolaştıktan sonra, annesiyle babası bir davette olduklarından, Boralara gittik. Bora, uzun süre koltuk değnekleriyle dolaşacak, bu nedenle de bize pek katılamıyor. Onun için, çok yalnız kalmasın diye evi boş olduğunda biz ona gidiyoruz.

Sırma, Bora'yı eskisi gibi göklere çıkararak övmüyor. Serpil de ona eskisi gibi yapışmıyor. Sanki bu kaza, Bora'nın süksesinden bir şeyler alıp götürdü.

Eğer bana öyle gelmiyorsa, onun da eski kasıntı hâli yok. Bizi ısrarla evine çağırıyor, gittiğimizde de sevindiği belli oluyor.

Okullar ayın on sekizinde açılıyor. Gitmemize bir hafta kaldı. Yine o hüzün var içimde.

Yeni görünüşümü düşündükçe seviniyorum!

Cüneyt'ten ayrılacağım için üzülüyorum!

Kendi evime, odama ve Ayşegülüme kavuşacağım için seviniyorum!

Teyzemlerden, alıştığım Çeşme'den, Sırma'yla arkadaşlardan ayrılacağım için üzülüyorum!

15 Eylül

Elveda Çeşme!

Pek dramatik bir başlangıç oldu ama duygularım aynen böyle. Bu satırları otobüste yazıyorum. Annem uyuyor, yoksa, "Gözün bozulur," diye hemen karışırdı!

Son günleri karmakarışık duygular içinde geçirdiğimi yinelemeyeceğim. Neyse ki evde öyle bir telaş vardı ki, günler çabucak geçti. Biz valizlerimizi hazırladık, veda ziyaretlerimizi yaptık; teyzem de evi toplamaya başladı. Bu hengamede Cüneyt'i istediğim kadar göremedim. Ne zaman dışarı çıkmak için bir bahane uydursam, annem bir iş buyuruyordu. Tabii bu da beni sinir ediyordu.

Sadece bende değil, herkeste hüzünlü bir hava vardı. Tatil sona eriyor, okul başlıyor. Uzun, güneşli günleri geride bırakıp, derslere dönmek kolay değil. Tümay yüzme sona erdiği için, Zeynep de öğlene dek uyuyamayacağı için hayıflanıyor. Ayrıca hava da insanın moralini bozuyordu.

Sonbaharın serin rüzgârları hafif hafif de olsa üşütmeye başlamış, güneş ışınları daha bir solgunlaşmıştı. Evlerde göç hazırlıkları başlamıştı; komşular birer ikişer veda edip, kışlık evlerine dönüyorlardı.

Son gün bir bahane uydurup dışarı fırladım ve doğru plaja gittim. Nitekim, Cüneyt deniz kenarında oturuyordu. Beni görünce sevinçle ayağa fırladı.

"İnanır mısın, seni bekliyordum," dedi. "Bana veda etmeden gitmez diye düşünüyordum."

Ben de kendimi tutamayıp, "Sana ötekiler yokken veda etmek istedim," deyiverdim. Buna memnun olmuşçasına gülümsedi, beni kolumdan tutup hafifçe çevirerek, "Haydi biraz yürüyelim," dedi ve kumsalda yürümeye başladık. Söyleyecek söz bulamıyor, öylece sessiz, kumsalı adımlıyordum.

"Bana yazacaksın değil mi?" deyince cevap vermek için ağzımı açtım ama ses çıkmadı. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı inmeye başlamıştı. Niye ses çıkarmıyorum diye yüzüme bakan Cüneyt durumumu görünce olduğu yerde kalakaldı. Sonra kolunu omzuma atıp, "Ağlama Serra, ne olursun," dedi yavaşça. "Bak daha gitmene koca bir gün var."

"Ne koca günü," dedim. "Yarın sabah gidiyorum. Biraz sonra da eve dönmem gerek."

Cebinden çıkardığı mendili bana uzatarak, "Al, sil gözlerini. Yapma böyle," dedi.

"Bu yaz bana ne oldu bilmiyorum," dedim, kendime kızarak. "Vara yoğa ağlar oldum, oysa hiç sulu gözlü değilimdir."

Cüneyt'in de üzgün olduğu belliydi, bir süre konuşmadan yürüdük sonra bana dönerek, "Biliyor musun Serra, seni çok özleyeceğim," dedi.

Burnumu çekerek, "Ben de," diyebildim.

"Keşke aynı şehirde oturuyor olsaydık," deyince bu kez daha da hızlı ağlamaya başladım.

Beni susturabilmek için telaşlı telaşlı, "Ama birbirimize yazacağız, hem yarıyıl tatilinde seni görmeye Ankara'ya geleceğim," dedi.

"Beni teselli etmek için söylüyorsun," dedim.

Cüneyt hararetle, "İnan ki teselli değil. Notlarım iyi olduğu zaman annemler ödül olarak yarıyıl tatiline beni istediğim yere gönderiyorlar. Geçen sene Uludağ'a gitmiştim. Bu yıl da sırf seni görebilmek için çok çalışacağım, notlarımı yüksek tutacağım, böylece onlardan izin koparıp, Ankara'ya geleceğim. Söz!" dedi.

"Gerçekten söz mü?"

"Hem de nasıl," dedi. Bir an olduğumuz yerde durduk, yine gözlerimin içine bakarak, eliyle yanaklarımdaki yaşları sildi. "Haydi, lütfen ağlama artık."

Sessizlik içinde yürümeye devam ettik.

"Bak ne diyeceğim, ayrılığı konuşacağımıza, yapacaklarımızı konuşalım, ne dersin?"

"Peki," dedim. Ne diyebilirdim ki...

"Şimdi sen Ankara'ya dönünce, yazılarını elden geçir, sonra da daha önceden konuştuğumuz gibi edebiyat koluna veya okul dergisine gir, görev iste."

"Canım hiç de yazı yazmak istemiyor."

"Öyle deme, burada tatil havasındaydın, şimdi de moralin bozuk, onun için böyle söylüyorsun."

"Zaten bakalım beni alırlar mı?"

"Neden almasınlar? Önce edebiyat koluna başvurursun, seni mutlaka alırlar. Orada kendini gösterdin mi, okul dergisine de girersin. Seni bir kez tanıdılar, yazılarını gördüler mi, inan bana peşini bırakmazlar. Hem bunu senin yazılarını okuduğum için söylüyorum, gerçekten çok güzel yazıyorsun."

"Sahiden beğendin mi Cüneyt? Beni teselli etmek için söylemiyorsun ya?"

"Beğenmesem en azından sesimi çıkarmazdım."

Birden küçük bir sevinç dalgası içimi ısıttı. Yazılarımı basılmış hâlde görür gibi oldum.

Ah keşke, keşke! Ankara'ya döner dönmez yeni öyküler yazmalıyım. Cüneyt bana umut verdi, gelecek günlerde yapabileceklerimi önüme koyarak ileriye bakma isteğimi canlandırdı. İşte, güçlü erkek diye ben böylesine derim. Pazularını şişirip, kasıntı kasıntı ona buna çatana değil.

Kumsalın sonuna gelmiştik, geri döndük. Bu kez el ele yürüyorduk. Güneş batmaya başlamıştı, denizin üstü kıpkızıldı, dalgalar hafif hafif köpürerek, kumların üstüne kadar geliyor, yok oluyorlardı. O anı, o manzarayı, o duygularımı ömrüm boyu unutmayacağımı gayet iyi biliyorum.

Cüneyt beni eve getirdiğinde kapıda son kez birbirimize baktık ve ben koşarak içeri girdim, çünkü gözyaşlarım yine akmaya başlamıştı. Odama kapandım, kimsenin içeri girmemesi için kapıyı kilitledim ve doyasıya ağladım. Cüneyt'ten ayrılmanın bu denli güç olacağını hiç düşünmemiştim.

Ertesi gün Murat enişte nin şoförü bizi otobüse götürdü. Onlara son kez el salladığımda, Defne teyze, Murat enişte ve Sırma evlerinin önünde mutlu bir aile tablosu oluşturuyorlardı. Murat enişte, kolunu Defne teyzenin omzuna atmıştı. Sırma da tam ikisinin ortasında durmuş, bize el sallıyordu.

Acaba Sırma ne kadar şanslı olduğunun bilincinde mi?

16 Eylül

Eve dönüş!

İlk anda eve dönüş pek de iç açıcı değildi; bir kere ikimiz de yol yorgunuyduk, uykusuzduk. İkincisi, uzun süre kapalı kaldığından olacak, evimiz havasızdı ve de dağınıktı.

Nitekim valizlerimizi salona koyar koymaz annem, "Bu ne ağır hava," diyerek pencerelere saldırdı. Perdeler açılınca içeri ışık, camlar açılınca da hava girdi ve evin görünümü anında değişti. Benim akıllı annem, gündelikçimiz Gülizar'ın bugün gelmesini de sağlamıştı.

"Sen valizini odana götür, ben de çayı koyayım," diyerek işe koyuldu.

Benim odam da salonla aynı durumdaydı ama havalı da havasız da odamı çok seviyorum. Tanıdık eşyalarıma bir göz attım; fırfırlı yastıklarım, duvarlardaki posterlerim, bebeklerim ve kitaplarım sanki bana hoş geldin diyorlardı. İşte o anda yine umutlandım. Yavaşça perdeleri çektim, camları açtım ve sevgili odama yerleşmeye koyuldum.

Ayrılalı neler neler olmuştu! Buradan hüzünle ama yine de bir umutla ayrılmıştım, belki annemle babam barışır diye. Şimdiyse, ne yazık ki bu umut gerçekleşemedi ve artık annemle ben yeni yaşam biçimimize alışmak, bunu böylece sürdürmek zorundayız.

Kapı çalındı, gelen Gülizar'dı. Tabii onun gelişiyle evde gürültü patırtı başladı. Çamaşır makinesinin sesi bir yandan, elektrik süpürgesininki öbür yandan, çekilen masa ve iskemlelerin iç gıcıklayan sesi ve bütün bunlara ek olarak annemi görünce acemi kesilen Gülizar'ın avaz avaz, "Ablaa, Vim nerede? Ablaa, bezleri bulamıyorum," diyen bağırtılarıyla ev tam bir tımarhaneye dönüştü. Acaba annem işteyken Gülizar bütün bu sorduklarını nasıl bulup, nasıl iş yapıyor, çok merak ediyorum.

Gülizar'a önce benim odamı temizlettik, böylece ben de kapımı çektikten sonra o çılgın gürültüden uzaklaşıp kendi işlerime daldım. Giysilerimi astım, posterlerimin yerinden oynamış olanlarını yeniden yapıştırdım ve en sonra da en sevdiğim işi, yani kitaplarımın tozunu alıp, onların düzenlemesini yaptım. Bu işler bittikten sonra annemin deyişiyle "insan yüzüne çıkacak hâle gelebilmem" için bir güzel banyo yaptım, saçlarımı özenle kuruttum ve Ayşegül'ü aradım.

Ayşegül sesimi duyunca bir çığlık attı, "Soytarı!" dedi. "Ne zaman geldin?" ("Soytarı" sözcüğü aramızda bir sevgi belirtisidir.)

"Bu sabahın altısında."

"Affedildiniz." Eğer dün geldik, deseydim, beni niye aramadın diye öfkelenirdi. Telefonda epeyce konuştuktan sonra, "Eğer yorgun değilsen, hemen geleyim," dedi.

Yorgundum ama yorgunluğa Ayşegül'den âlâ ilaç mı olur? Ayrıca Gülizar'ın da işi bitmiş, gitmişti, evimiz sessiz ve temizdi. Böyle bir ortamda sevgili Ayşegülümü ağırlamak ayrı bir zevk olacaktı.

"Sen sakın bir şeyler almaya kalkma, sadece bir çay koy. Ben ikimizin de sevdiği o çikolatalı kekten getiriyorum," dedi Ayşegül.

İşte böyle düşüncelidir benim arkadaşım. Amaaa... Benim de ona bir sürprizim vardı. Bizim Ayşegül kestane şekerine bayılır, bayılır. Ben de ona İzmir'in en esaslı pastanesinden bir kutu kestane şekeri getirmiştim.

Kapı çalındığında deliler gibi koştum. Ayşegül'le birbirimize bir sarıldık, bir sarıldık. Onu ne çok özlemişim, ama onun da beni özlediği belli oluyordu.

"Bir daha bu kadar uzun gitmek yok," dedi, sonra, "Amaaan," diye feryadı bastı. Onun bu "aman" sözcüğünü böyle uzatarak bir kullanışı vardır ki bayılırım.

"Ne kadar değişmişsin! Dur sana bir bakayım," dedi ve beni tepeden tırnağa süzdü. "Saçların çok güzel olmuş."

"Sahi beğendin mi Ayşegül?" Onun zevkine güvenirim, üstelik doğruyu söyler.

"İnan çok beğendim." O bunları söylerken, ben kıkırdayıp duruyordum.

"Sende bir değişiklik daha var," dedi. Heyecanla bekliyordum bu kez, bakalım bilecek mi diye.

"Bul bakalım," dedim.

"Gözlüklerine ne oldu?" diye sormaz mı, cingöz kız.

"Artık gözlük yok, mercek takıyorum."

"Amaaan!"

Keyfime diyecek yoktu, süksemi yapmıştım.

"Seni seni, neler yapmışsın sen bu yaz," deyip duruyordu.

O sırada annem göründü, "Hoş geldin Ayşegül." dedi, annem de Ayşegül'ü çok sever.

"Hoş bulduk, Derya teyze."

"Serra, arkadaşını daha ne kadar kapı önünde tutacaksın, içeri girseniz de rahat rahat konuşsanız olmaz mı?"

Gerçekten de içeri girmeyi bile unutmuştuk. Onu doğru odama götürdüm.

Ayşegül daha da güzelleşmişti. Güneşten yanmış, saçlarını sımsıkı toplamış, yeşil gözleri büsbütün ortaya çıkmıştı.

Düşüncelerimi söyledikten sonra, "Nerede yandın bu kadar?" diye sordum.

"Tenis kulübünde," dedi ve bütün yaz tenis dersleri aldığını, bunun yanı sıra orada edindiği arkadaşlarla da bol bol oynayarak ilerlettiğini anlattı.

"Seninle havalar bozana dek, hafta sonları oynayalım. Ne dersin?" dedi. Çok güzel bir fikirdi.

Bir koşu çaylarımızı koyup, annemin hazırladığı tepsiyi kaptığım gibi odama geldim ve ona yazın yaptıklarımı, Çeşme'dekileri, yüzme çalışmalarımı, mercek takma maceramı, Sırma'nın saçlarımı kestirmesini anlattım. En sonra da Cüneyt'i anlattım uzun uzun. Gözlerinde binbir ışık yanarak beni dinledi.

"Güzel bir yaz geçirmişsin Serra," diyerek içini çekti. "Benimki o kadar renkli geçmedi, bir tenis vardı."

"Bazı yönlerden gerçekten güzel geçti ama bazı yönlerden de çok kötüydü Ayşegül," dedim ve ondan sonra ani bir kararla Ayşegül'e, annemle babam arasında geçenleri ve boşanma kararı verdiklerini tüm ayrıntılarıyla anlattım. Anlattıkça, derdimi sevgili arkadaşımla paylaştıkça hafifliyordum sanki. Öyle bir sorundu ki, mutlaka biriyle konuşmak ihtiyacını duyuyordum. Ayşegül gibi ağzı sıkı bir gerçek dost, bunun için biçilmiş kaftandı.

Nitekim beni şaşkınlık ve üzüntü içinde dinledikten sonra, "Ne yapalım, olan olmuş; bundan böyle kendini fazla üzmemeye ve durumu kabullenmeye çalışmalısın," diyerek beni teselli etmeye çalıştı ve ekledi. "Hem her gün önünde kavga etseler daha mı iyi olurdu?"

Gerçekten de ufak tefek atışmaları bile beni mutsuz etmeye yetiyordu, nerede kalmış büyük kavgalar. Sonra hemen konu değiştirip, bana okuldakilerle ilgili son haberleri sıralamaya koyuldu Ayşegül.

O gittiğinde rahatlamıştım, neşem yerine gelmişti. Ankara'ya dönüşün en güzel yanı Ayşegül'e kavuşmak... Öyle iyi ve neşeli bir kız ki, insanın içi açılıyor.

Akşam yatmadan önce, mutfaktan bir bardak su alırken evde bir değişiklik, daha doğrusu bir eksiklik duygusu beni etrafa daha bir dikkatle bakmaya itti. Evet, bir eksiklik vardı. Bulmuştum. Babamın eşyaları yoktu. Antreye baktım, her zaman orada asılı duran rüzgâr ceketi ve kasketi yoktu. Banyoya baktım, tıraş takımı yoktu. Oturma odasındaki sehpanın üstündeki pipo takımı da yok olmuştu.

Anlaşılan biz gelmeden eve girip tüm eşyalarını toplayıp gitmişti. İşte eksiklik buydu... İçimin yandığını hissettim. Acaba nerede kalıyordu? Bir otelde mi?

Demek artık akşam olunca o belli saatte kapı çalınmayacak, babam gelmeyecekti. Onunla fazla bir sohbetimiz olmadığı hâlde, yine de varlığını özlüyorum. İçimi o bildik sıkıntı kapladı yine. Cüneyt'in armağan ettiği *Sefiller*'i alıp yatağıma girmekten başka çare yoktu.

Az önce annem odama geldi ve beni öperek iyi geceler diledi. Bu gece evde annemle ilk yalnız gecemiz! Ve bundan sonra da bu hep böyle olacak. İçim çok sıkılıyor!

17 Eylül

Dün gece Cosby babamla nihayet buluştuk. Onu karşımda görünce çok seviniyorum. O da beni kucaklayıp, "Özledim seni Serra," diyor. Demek yine ben Serra'yım ve onun kızıyım.

Bu kez Cosby babama azıcık kırgınmışım. Nitekim o da bunu hemen anlıyormuş.

"Ne o, yoksa bana kızgın mısın? Beni eskisi gibi coşkuyla kucaklamadın," deyince ona, "Son günlerde sana onca ihtiyacım varken, beni yalnız bıraktın Cosby baba," diye sitem ediyormuşum.

"Biliyorum Serracığım, biliyorum. Ama senin sorunlarını önce kendi başına düşünmeni, içine sindirmeni bekliyordum. Bazen bir süre kendi başına olmak olayı hazmetmek bakımından daha iyidir."

"Çok üzülüyorum Cosby baba, üstelik gerçekten içime sindirmiş de değilim."

Beni yakınına çekiyor ve başımı okşuyormuş, "O kadar kolay olmadığını ben de biliyorum Serracığım. Büyükler bile boşanmayı içine sindiremezken, sen kendinden mucizeler beklememelisin."

"Hele de bu akşam!" diyormuşum ona. "Bu akşam evimizde babamsız ilk gecemiz ve bu çok gücüme gidiyor. Ayrıca anneme de acıyorum. Zavallı kadın. Benim sorumluluğum, evin sorumluluğu tüm ağırlığıyla onun omuzlarında şimdi."

"Duygularını anlıyorum canım, ama annen acınacak bir kadın değil ki..." diyor, sonra alçak bir sesle devam ediyormuş. "Annen yetenekli, akıllı ve çalışkan bir kadın; sen de akıllı, yetenekli ve çalışkansın. Annene sorun yaratan biri olsan, ona acımakta haklı olabilirdin ama sen..." durup bir an bana bakıyor ve, "sen bir harikasın," diyormuş.

"Beni avutmak için söylüyorsun bütün bunları, Cosby baba."

"Kesinlikle avutmak için söylemiyorum. Eğer beni dinlersen bana hak vereceksin. Senden beklenenler nelerdir? Okulda başarılı olman, özel yaşamında sorun yaratmaman ve evde annene yardımcı olman. Öyle değil mi?"

"Evet."

"Eh, öyleyse, başarılı bir öğrenci olduğuna, özel yaşamında soranlar yaratmadığına ve evde de annene yardımcı olduğuna göre, ben haklı çıkmıyor muyum?"

Cosby babam kendimi iyi hissetmemi, kendimde beğenecek bir şeyler bulmamı sağlıyor hep. Özgüvenimi ondan alıyorum.

"Teşekkürler Cosby baba. Düşününce, söylediklerinizin ilk ikisinde gerçekten sorun yaratmıyorum da, şu evde yardım işinde pek de annemin istediği düzeyde değilim gibi geliyor."

"Öyleyse bundan böyle ona da özen göster, tatlım. Örneğin evin içinde annenle işleri paylaş, hafta sonları arada sırada alışverişi sen yapıverirsen, annene büyük bir yardım olur. Ne de olsa, çalışan bir kadın o."

"Haklısın Cosby baba, bundan böyle daha dikkatli olmalıyım."

"Değil mi ya? Oturup üzüleceğine, annen için bir şeyler yaparsan, hem kendini daha iyi hissedersin, hem de onu mutlu etmiş olursun."

Cosby babam ne kadar akıllı, ne kadar anlayışlı ve ne kadar uyumlu. Onun hoşgörüsü ve sağduyusuyla çözülemeyecek sorun düşünemiyorum. İşin hoş tarafı, bugüne dek her türlü sorunu tartıştık, bir kez bile olsun bana sesini yükseltmedi. Hep o sakin, yumuşak sesiyle konuştu; yüzünde hep o sabırlı ve anlayışlı ifade vardı benimle tartışırken.

Ben bunları düşünürken o hafifçe öksürüp, "Serracığım seninle konuşmak istediğim bir şey var," diyormuş. Söze nasıl başlayacağını bilemez gibiymiş, "Şeyy..." diyormuş, "Şu annenle babanın boşanmaları hakkında sana söylemek istediğim bazı şeyler var."

Merakla bekliyormuşum.

"Bak canım," diyormuş kararlı bir ifadeyle. "İki insan çok iyi olabilir, nitekim senin annen de, baban da iyi insanlar."

"Ben de öyle düşünüyorum Cosby baba."

"Ama anlaşamayabilirler; bu çok olağan bir şey. Anlaşamıyorlarsa, birlikte yaşamak ikisine de zor geliyorsa, neden bunu sürdürmeli? Böyle olunca hem onlar, hem çocukları acı çekeceklerdir. Bu durumda yapılacak en akıllı iş yaşamlarını ayrı ayrı sürdürmek. Senin annenle baban da işte şimdi bunu yapıyorlar. Üzücü olduğu kuşkusuz, ama ne yapalım ki hayatta böyle şeyler de oluyor. Onun için bu durumda yapılacak şey, durumu bir an önce kabullenip yeni yaşam biçimine uyum sağlamak. Böyle olunca herkes daha az hırpalanır. Sen de öyle düşünmüyor musun canım?"

İçimi çekiyormuşum. "Öyle Cosby baba, haklısın."

Sırtımı sıvazlayarak, "Tatlım benim, bana hak vereceğini biliyordum çünkü kafası çalışan bir kızsın sen," diyor ve gözlerini kocaman kocaman açarak gülümsüyor, sonra yine ciddileşerek devam ediyormuş. "Şimdi bundan böyle benim senden istediğim, annene destek vermen ve kendi yaşamını da hiçbir şey olmamışçasına sürdürmen. Bu arada geleceğe yönelik de düşünmelisin artık. İleride ne olmak istiyorsun, hangi üniversitede eğitim yapmak istiyorsun, bütün bunları düşünmeye başlamalısın. Ve tabii görevlerinin yanı sıra sevdiğin şeylerle uğraşmalı, güzel bir şeyler ortaya koymalı ve arkadaşlarınla da eğlenmelisin ki mutlu olasın. Sen mutlu olursan, buna gayret gösterirsen, annenle baban da mutlu olacaklardır," dedikten sonra bana gülümsüyor ve parmağını sallıyormuş. "Sakın, sakın kendini üzme ve kendini tembelliğe kaptırdığını görmeyeyim. Hayat güzel, yaşamak çok güzel; baktın hüzünleniyorsun, daha çok çalış, güzel şeyler üret ve," iki eliyle dudaklarımı yanlara doğru çekerek, "hep gülümse, tamam mı?" diyormuş.

"Tamam, Cosby baba," diyormuşum.

"Haydi artık başka şeylerden konuşalım, bu konu kapanmıştır. Şimdi söyle bakayım bana, yeni okul yılında yapmayı düşündüğün güzel bir şey var mı?"

"Şimdilik yok gibi... Yani daha doğru dürüst düşünmedim ama belki Çeşme'deki arkadaşım Cüneyt'in dediklerini yapar, edebiyat koluna girerim."

"Bak işte bu harika bir fikir Serracığım. Bence hiç tereddüt etmemeli ve bunu yapmalısın. Sen yetenekli bir kızsın, eminim günün birinde ünlü bir yazar olacaksın."

"İlahi Cosby baba. Ben kim, ünlü yazar olmak kim?"

Gözlerini açıyormuş, "Neden öyle söylüyorsun? Bütün ünlü yazarlar, bir yerlerden işe başladılar, çok çalıştılar, çok okudular. Senin neyin eksik?"

"Bilmem ki..."

"Ben sana güveniyorum! Bence okula gider gitmez düşündüklerini hemen uygulamalısın. O edebiyat koluna girmelisin. Haydi göreyim seni!"

"Kafamın içi bomboş. Yazacak bir şey bulamıyorum."

"Kendi çevrenden bir şeyler yazabilirsin. Arkadaşlarını, öğretmenlerini gözle, bak ne öyküler çıkar. Örneğin, ben de birkaç kitap yazdım."

"Sahi mi Cosby baba?" Bak işte buna çok şaşırıyormuşum.

"Tabii ya, ne sandın. Her ne kadar benim yazdıklarıma birer edebiyat şaheseri denemezse de, ailemi, çocuklarımı, kendi gençliğimde olup bitenleri yazdım ve pekâlâ da beğenildi. Sen de kendi yaşamından söz edebilirsin, arkadaşlarınla ilgili anıları kaleme alabilirsin."

"Örneğin Tümay'ın yarışa katılmasını, evinde olanları ve kazanmasını yazabilirim, değil mi?"

"Bak işte, hemen yazacak bir şey buldun. Otur, bunu güzel güzel anlat. Eminim pek çok gencin ilgiyle okuyacağı bir öykü olacaktır."

Birden buna çok seviniyormuşum, işte şimdi yazacak bir şeyim var!

"Sonra," diyormuşum. "Yine Çeşme'deki araba kazasını da yazabilirim."

Cosby baba beni alkışlıyormuş. "Çok güzel Serracığım, çok güzel. Bu da heyecanlı bir öykü olur. Yeteneklisin diyorum da inanmıyorsun, bak sana bir öneride bulundum, hemen iki öykü fikri zihninde beliriverdi. Sen bu işi başaracaksın, tatlım."

Uyandığımda daha gün ışımamıştı. Bir süre karanlıkta, yattığım yerde düşündüm. Evet, kararım kesindi, bu okul yılında edebiyat koluna girecek ve yeni öyküler üretecektim. Hem Cosby babam, hem de Cüneyt aşağı yukarı aynı şeyleri söylediklerine, aynı yolları önerdiklerine göre, bana da bu yolda yürümek kalıyordu.

Birden öyle heveslendim ki, bir an önce sabah olsun, masamın başına geçip öykülerimi yazayım, okul açılsın da edebiyat koluna başvurayım istedim. Üzerimdeki o yılgınlık gitmişti. Bir sürü şey yapmak istiyordum.

Sana yürekten teşekkür ederim, benim canım Cosby babacığım!

18 Eylül

Okulun ilk günü!

Ne kadar mutluyum, ne kadar! Öyle çok kişi bana iltifat etti ki... Hem öğretmenler, hem arkadaşlar. Herkes saçımı çok beğendi, ben de içimden Sırma'ya teşekkürler yağdırdım. Ama ne tuhaftır ki, gözlüklerimin yok oluşunu çoğu fark etmedi, oysa ben gözlük takmayınca sanki yer gök yerinden oynayacak sanıyordum.

Coğrafya öğretmenimiz Ali Bey (ki kolay kolay böyle sözler söylemez), "Serra, bu ne değişiklik. Yaz tatili sana yaramış," dedi.

Bu arada sayın Atasay da bana bakıp duruyordu ama ben hiç farkında değilmişim gibi davranıyordum; arkadaşlarla gülüp şakalaşıyordum. Aslında herkes değişmişti. Kimi daha az, kimi daha çok. Ne bileyim, hepimiz daha bir büyümüş gibiydik.

Neyse, bir ara Atasay yanıma gelerek, "Merhaba Serra," dedi.

"Merhaba Atasay," dedim, gayet havalı ve neşeli pozlarda.

"Yazın neler yaptın bakalım?"

"Çeşme'deydik."

"Duyduğuma göre Çeşme'de hayat bayağı hızlıymış; diskolar, pop müzik konserleri, filan."

Onun hayal ettiklerini bozmadım ve, "Gerçekten müthiş bir yazdı. Sözümona oraya dinlenmeye gittik ama asıl dinlenmeyi burada yapacağa benziyorum," dedikten sonra, "Ayşegül çağırıyor, haydi sonra görüşürüz," diyerek, onu orada öylece bırakıp yürüyüp gittim.

Ay, ne keyiflendim, ne keyiflendim! Artık huzur içinde ölebilirim! Sayın Atasay köşesinde öylece kalakaldı. Anlasın bakalım! Parayla değil, sırayla!

İlk günün büyük sürprizini sıska Filiz'le karşılaşınca yaşadım! Tarih dersine girerken, onunla kapıda karşılaştık. Baktım Filiz'de bir değişiklik; nedir, nedir diye düşünürken buluverdim. Filiz'in gözlerinin rengi değişmişti. Evet, Filiz resmen mavi mavi bakıyordu. Oysa gözleri kahverengiydi, bundan eminim.

Ayşegül'ün yanına otururken yavaşça sordum. "Filiz'in farkında mısın?"

"Tabii," dedi Ayşegül.

"Nasıl olmuş böyle?"

"Anlaşılan renkli mercek takmış."

"Yaa!" diyerek kalakaldım. Demek mercek takan bir ben değilmişim. "İyi ama Ayşegül, onun gözleriyle bir sorunu yoktu ki... Ayrıca hiçbir zaman da gözlük takmadı."

"Evet canım ama Yeşim de az önce, senin bu sorduklarını Filiz'in kendisine yöneltince o, 'Bende de görme bozukluğu var ama derecem düşük olduğu için gözlük takmıyorum. Yazın gittiğim doktor artık takmam gerektiğini söyleyince, ben de gözlük yerine merceği yeğledim. Mercek takmışken de bari renkli olsun istedim,' diyerek bir açıklamada bulunmuş."

"Bu, resmen göz rengini değiştirmek için bir bahane," dedim.

Ayşegül dudağını büktü. "Şüphen mi var?"

Fakat derste çok komik bir şey oldu. Tarih hocamız Nevzat Bey çok matrak adamdır. Sınıfla biraz sohbet ettikten sonra, "Haydi bakalım bu ilk derste bana tatilinizi nasıl geçirdiğinizi anlatın," dedi ve etrafa bir göz gezdirdikten sonra, "Mavi gözlü Filiz'le başlayalım, ne dersiniz?" demez mi? Bütün sınıf gülmeye başladı, zaten şamata için millete bahane gerek. Filiz çok kızdı bu işe, yüzü kıpkırmızı oldu ama bizim öğretmen anlamazlıktan gelip onu ısrarla tahtaya çağırdı. Böylece herkes Filiz'in mavi gözlerini görmüş oldu.

Annem okul dönüşü babaannemi ziyaret etmemi sıkı sıkıya tembihlemişti. Evden çıkarken de, "Babaannene uğramayı sakın unutma, yoksa alınır ve darılır," diye bir kez daha uyardığından, bu işin kurtuluşu yoktu.

İlk günün şerefine Sefer ağabey beni babaannemin evine kadar bıraktı. Sefer ağabeyi özlemişim. O da bizi özlemiş ki, "Yaz gelse de kafamızı dinlesek diyordum, oysa yaz olunca bir sıkıldım, bir sıkıldım, sizi bir özledim," deyince minibüstekiler bir avaza, "Biz de seni özledik, Sefer ağabey," diye bağırış-

tılar. Sefer ağabey bu tezahürat karşısında çok duygulandı ve hepimize birer simit ısmarladı.

Zaten en büyük komplimanı da ondan aldım. "Fıstık gibi olmuşsun Serra," dedi ben inerken.

"Sağ ol Sefer ağabey," dedim ve bağırış çığırış uzaklaşan arkadaşlarımla dolu minibüs gözden kaybolunca, ben de babaannemin zilini çaldım.

Babaannem kapıyı açıp da karşısında beni görünce, önce bir şaşırdı, sonra, "Hoş geldin evladım, hoş geldin. Haydi gel içeri," dediyse de ceketimi çıkarmama fırsat vermeden bana sarılarak, "Gel benim zavallı yavrum," diyerek kapı eşiğinde beni öpmeye koyuldu.

Bu duygusal krizi atlattıktan sonra o önde, başını iki yana sallayıp, "cık, cık" ederek, ben de arkasından kös kös yürüyerek loş misafir odasına geçtik.

Karşılıklı oturduğumuzda, bu kez de, "Görüyor musun başımıza gelenleri... vah, vah, vah... hiç olacak iş mi bu... Bizim ailede ilk kez bu boşanma işi başımıza geliyor... vah, vah, vah," diye bir ileri bir geri sallanarak, dizlerini ovuşturmaya başlamaz mı...

Ne diyeceğimi bilemiyor, susuyordum.

O, benim bu susuşumu da kendine göre yorumlayarak, "Vah yavrum vah, bak seni de mahzun ettiler, boynu bükük bıraktılar. Hiç olur mu böyle şey. Her evde, her ailede neler olur ama insan idare ediverir. Çocukların hatırı için, düzen bozulmasın diye," dedi sallanmasını sürdürürken, sonra yan yan bana baktı. "Yani annen de biraz dikbaşlı. Erkeği idare eden kadındır, mesela ben dedenin az mı kahrını çektim ama bazı şeyleri görmezlikten geldim, bazılarını duymazlıktan, işte öylece yuvarlanıp gittik. Sen de sen, ben de ben yapılırsa, işte böyle ipler kopar."

Öff, boğulacak gibi oluyordum. Şimdi bir de annemi mi çekiştirecekti bana?

"Hem sonra dışarıda çalışmak da neymiş," diye sürdürdü sözlerini. "Maşallah babanın kazancı yerinde, otursun evinde, evin içinde yapacağın ekonomiyle aldığın maaşı zaten karşılarsın. Annen kaç kuruş alıyor ki; bir de o kadar yol masrafı, kadın masrafı, ayol kaçan çoraplarını hesap etse, evde oturması daha evlâ."

"Ama bu onun mesleği, babaanne," dedim yavaşça.

Gözlerini gözlerime dikip sır veriyormuşçasına, bana doğru eğilerek alçak sesle, "Kadın kısmının mesleği evidir kızım. Sen de bunu böylece bilesin. Bugünlerde hepinizin aklını karıştırıyorlar. Kadının mesleği kocasıdır, çocuklarıdır, evidir. Ama sen kalk, bir bankada çalışıyorum diye ev halkını sersefil, perperişan bırak bir hizmetçinin eline, akşamları eve yorgun gel, ne kocanla, ne çocukla meşgul ol, sonra bunun adı, çalışan kadın. Sevsinler," diye hışımla fısıldadı.

"Ama biz sersefil, perperişan değiliz ki babaanne..."

"Canım ben annen için değil, öteki çalışanlar için söylüyorum. Annen, maşallah, becerikli, evini temiz tutuyor ama bu kadar koşturmaca onu yoruyor, sinirlerini bozuyor. Onun için de asabi; hiç laf söylenmiyor, hemen parlayıveriyor. Eh, baban da bütün gün uğraşmış didinmiş, yorgun geliyor. Haydaaa, çatışıyorlar. Öff, öf," diyerek yerinden kalktı, büfeye yöneldi.

"Babaanne fazla kalamayacağım, onun için hiçbir şey hazırlamayın lütfen," dedim.

"Olur mu öyle şey..." Büfeden aldığı bardakları özenle tepsiye yerleştirdikten sonra terliklerini sürüye sürüye mutfağa gitti. Ben de loş odadaki eski duvar saatinin tiktaklarıyla baş başa kaldım.

Babaannemin evi kasvetlidir. Duvarda dedemle kafa kafaya verip, gençliklerinde çektirdikleri fotoğraf azıcık eğri olarak duruyordu. Bu fotoğrafın çerçevesine babamın, annemin

ve benim vesikalık fotoğraflarımız sıkıştırılmıştı. Yanı başında da, günlük yemek listeleri, atasözleri gibi bilgiler içeren bir takvim... Köşede, küçük bir saksı içinde gelişememiş bir kauçuk... Kocaman, eski zaman koltukları, büfede dantelli örtüler...

Ben sıkıntı içinde otururken, babaannem geri geldi. Portakal suyu sıkmış, bir tabağa da bisküvi koymuştu. Bunları yanımdaki sehpaya yerleştirirken, "Sen saçlarını mı kestirdin?" diye sordu.

"Evet babaanne," dedim. Babaannem uzun saçı sever.

Sonra, "Gözlüklerine ne oldu? Kırdın mı yoksa?" dedi. Gözünden de hiçbir şey kaçmaz.

"Hayır babaanne, gözlüklerimi kırmadım. Mercek taktırdım."

"Mercek mi taktırdın? O nasıl şey öyle?"

"Gözün üstüne mercek takıyorsun, böylece gözlüğe gerek kalmıyor. Daha rahat oluyor."

"Daha neler duyacağız bakalım. Tehlikeli değil mi bu? Gözüne zarar vermesin?"

"Hayır babaanne, hiçbir tehlikesi yok. Zaten doktor taktı ve takmasını o bana öğretti."

"Peki babanın bundan haberi var mı?"

"Hayır babaanne, zaten geleli bir iki gün oldu. Evi temizledik, bugün okula başladım ve ilk olarak sizi ziyarete geldim."

"Sağ ol yavrum, eksik olma." Nihayet bir olumlu cümle duyabilmiştim!

"Annemin de çok selamları, saygıları var. O da ziyaretinize gelecekmiş."

"Sağ olsun, sağ olsun. Doğrusu beni hiç kırmadı annen. Neme lazım, ben Allah'tan korkarım, doğrusunu söylerim. Ondan memnundum," dedikten sonra içini çekerek, "Yazık oldu, çok yazık," diye söylendi.

"Babaanne, ben artık gideyim. Daha alınacak defter ve kitaplar var."

"Peki kızım, peki yavrum. Ayaklarına sağlık, annene selamımı söyle," diyerek beni kapıya kadar geçirdi.

Tam çıkacağım sırada, beni durdurarak, "Yani şimdi siz böyle ikiniz yalnız başınıza mı oturacaksınız? Genç bir kadınla, genç bir kız?" diye sordu.

"Evet ama ne var bunda babaanne, siz de yalnız yaşamıyor musunuz?"

"Orası öyle de, ben yaşımı başımı almış bir kadınım. Siz böyle, başınızda bir erkek yok..."

"Haydi babaanneciğim, hoşça kalın," dedim ve sözlerinin gerisini dinlemeden, koşarcasına uzaklaştım oradan.

Az önceki neşe tümüyle silinip yok olmuş, yine o sıkıntı gelip içime çöreklenmişti. Kitapçıya uğradım, bir kalabalık, bir kalabalıktı. İçerisi kitap almak için bekleyen öğrencilerle doluydu. Sıraya girip bir süre bekledikten sonra tarih ve Türkçe kitaplarının henüz gelmediğini öğrendim. Kitaplar gelene dek kim bilir kaç kez gidip geleceğim. Buna karşılık defterlerimi, dosyamı ve cicili bicili kalemlerden aldım da biraz keyfim yerine geldi.

Kırtasiye dükkânlarına bayılıyorum. İnsan burada bir servet harcayabilir. O ne güzel kâğıtlar, kokulu silgiler, oyuncak gibi kalemtıraşlar... Hele hele kalem kutuları ayrı bir harika. Benim aldığım dosyanın rengi parlak mavi, bu mavi fon üzerinde, bembeyaz, dünya şirini bir kedi yavrusunun resmi var. Dayanamayıp, bir de hamburger biçimindeki silgiden aldım.

Bu gece oturup bütün defterlerimi kaplayıp, etiketlerini yapıştıracağım. Etiketlerim, hani o gözleri oynayan hayvanlar var ya, onlardan... İnşallah öğretmenler bir ukalalık edip, etiketlerime söz etmezler.

23 Eylül

Dün anneannem geldi!

Bak bunu hiç ummuyordum ama anlaşılan annemle bana destek olmak için geldi. Nitekim, eve gelip de onu bulunca bir sevindim ki...

Anneannem yapılı saçları, şık tayyörü ve mis gibi kokan parfümüyle içimi açtı.

Ben de böyle yaşlanmak istiyorum. Bakımlı, şık ve güzel...

"Gerçi annen bana anlattı ama seni kendi gözlerimle görmek için sabırsızlanıyordum. Dur sana iyice bir bakayım," dedi ve beni incelemeye başladı. "Benim güzel kızım daha da güzelleşmiş. Bir kere bu saçlar sana çok yakışmış Serracığım, bir değişikliğin vakti gelmiş de geçiyordu bile," diye fikrini belirttikten sonra sordu. "Lenslerle aran nasıl?"

"Artık kolaylıkla takabiliyorum anneanne," dedim.

"Aferin sana. Ne kadar rahat ettin değil mi?"

İşte anneannemle babaannemin farkı. Anneannem, "O neyin nesi?" diye sormak bir yana, olup bitenler hakkında bizlerden bilgilidir. Her yenilikten haberi vardır, güncel olayların içindedir; gazete okur, kitap okur, kısacası çağdaş bir kadındır o.

"Gel bak sana ne getirdim." Anneannemin bir muazzam yanı da bana birbirinden güzel armağanlar vermesidir.

"Bu dedenden, bu da benden."

Yatağımın üzerinde kocaman bir paket duruyordu. Önce dedemin yolladığı paketi açtım. İçinden ne çıksa beğenirsin? Bir deri mont!

"Ay anneanne," diye haykırdım. "Bu bir harika. Ta geçen yıldan beri bu deri montlara bayılıyorum. Her gelip geçişte vitrine yapışıp bakıyordum. Çok çok teşekkür ederim."

"Haydi giy bakalım, nasıl olacak," dedi anneannem. Onun yardımıyla montu giyip, aynanın karşısına geçtim. O kadar

şıktı ki... Taba rengi, şık bir mont. Aynada kendime bakarken ne olurdu biraz daha ince olabilseydim diye düşünmekten kendimi alamadım. Hemen perhize gireceğim!

"Şimdi de benim armağanıma bak bakalım."

Üzerimdeki montu çıkarmadan yatağın üzerindeki öbür paketi sabırsızlıkla açtım. Bu kez bir İskoç eteği ve bir örnek atkısı çıktı paketten. Kahverengi, siyah ve kırmızı renklerde bir etekti bu.

"Anneanne! Ne güzel bir etek, ne güzel renkler," dedim. Onu da hemen montun altına tutup yine aynaya baktım.

"Zaten monta uyması için özen gösterdim," dedi anneannem.

Benim sevincimi, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle seyrediyordu.

"Şimdiye dek hiç siyahlı bir şey giymemiştim," dedim.

"Eh, artık büyüyorsun, birkaç ay sonra on altı yaşında olacaksın. Hem bakıyorum, artık genç kızlar da siyah giyiyorlar ve çok da yakışıyor. Şimdi, ben derim ki, buradan eteğin üstüne bir de siyah veya kırmızı kazak aldık mı, kıyafet tamamdır. Ne dersin?"

Boynuna atıldım. "Çok, çok teşekkür ederim anneanneciğim."

"Sahi beğendin mi?"

"Hem de nasıl! İlk kez bir deri montum olacak ve ilk kez siyahlı bir şeyler giyeceğim."

Kapının açıldığını duyduk, gelen annemdi. Onlar sarılıp öpüşürken, ben de anneme armağanlarımı göstermeye çalışıyordum.

Yeni giysilerimi annem de beğendi. Siyah giymeme eminim laf ederdi ama işin içinde anneannem olunca tabii hiçbir şey diyemedi. Lay-lay-lom.

Giysilerimi özenle dolabıma astım. Onları yarın okulda giymek için neler vermezdim ama ne yazık ki üniformalıyız. Belki sadece montumu giyerim.

Bugün çok heyecanlandım ama şu anda çok sevinçliyim çünkü korktuğum, daha doğrusu çekindiğim bir şeyi sonunda başardım. Gidip edebiyat kolu başkanıyla konuştum ve o gruba katılmak istediğimi söyledim! Kaç gündür bu işi ileriye atıp duruyordum. Sonunda Ayşegül'ün de yüreklendirmesiyle edebiyat kolu başkanı Selin ablaya gittim. Son sınıflarla konuşmak zor geliyor bana, bazıları öyle havalarda oluyorlar ki...

Selin abla duvara dayanmış, arkadaşlarıyla konuşuyordu. Biz de Ayşegül'le onu uzaktan izliyorduk.

"Bak arkadaşlarıyla konuşuyor, şimdi yanına gidilmez," dedim Ayşegül'e.

"Yine bir bahane uydurma Serra. Şimdi konuşmayıp da ne zaman konuşacaksın. Haydi, az sonra zil çalacak, bu iş yine kalacak. Haydi!" dedi ve beni ileriye doğru itti. "Ben seni burada bekliyorum."

"Ayşegül, beraber gidelim."

"Canım olur mu? Konuşacak sensin, benim ne işim var yanında. Hem birlikte gitmemiz çocukça bir davranış olur. Haydi, haydi, bitir artık şu işi."

"Ayşegül..."

"Ya şimdi, ya hiç," dedi Ayşegül, bana arkasını dönerek.

Derin bir nefes aldım ve Selin ablaya doğru yürümeye başladım. Ya şimdi, ya hiç, diyordum kendi kendime.

Selin abla çok hoş bir kız. Okulun en sevilen öğrencilerinden. Öğretmenlerle bile arkadaş gibi konuşabiliyor. Ayrıca basket takımının da yıldız oyuncusu.

Yanlarına gidip durduğumda, o hâlâ gülüp konuşuyordu. Beni fark etmedi bile. Bir süre ne yapacağımı bilemez hâlde öylece bekledim, sonra yanındaki kız, "Selin, galiba seninle konuşmak isteyen biri var," dedi beni işaret ederek.

Selin abla konuşmasını keserek bana döndü, "Bir şey mi istiyorsun canım?" diye sordu. Gülümsüyordu, inci gibi dişleri, yemyeşil gözleri vardı. Dalgalı saçları omuzlarına kadar dökülüyordu. Ne kadar da güzel, diye düşünmekten kendimi alamadım.

Sorusunu yineleyince ona aptal aptal bakmakta olduğumun farkına varıp toparlandım ve, "Evet, sizinle bir şey hakkında konuşmak istiyorum. Edebiyat kolu hakkında..." diye sözü ağzımda geveledim.

"Bana biraz müsaade, çocuklar," dedi arkadaşlarına ve kolunu omzuma atıp, "Gel bakalım," diyerek beni gruptan uzaklaştırdı.

"Senin adın ne?"

"Serra Noyan."

"Peki Serra, benimle ne konuşacaksan rahat rahat konuşabilirsin artık."

"Selin abla... şey... ben edebiyat koluna girmek istiyorum... sizin başkan olduğunuzu söylediler... acaba..."

"Anladım canım, anladım," dedi ve bana gülümsedi. Ne kadar tatlı bir kız!

"Daha önce bu tür çalışmalarda bulunmuş muydun?"

"Hayır."

"Peki, yazı yazıyor musun?"

"Evet... yani... yazı yazmayı seviyorum."

"Ne kadar güzel," dedikten sonra, "yalnız umarım bu geçici bir heves değildir, çünkü böyle kollara katılıyorlar, bir süre sonra hevesleri geçiyor, devamsızlığa başlıyorlar ve o kocaman gruptan yıl sonuna kala kala iki üç kişi kalıyor. Onun için iyi düşün, sonuna kadar götürebileceksen aramıza katıl," dedi.

"Selin abla, ben bu kolda çalışmayı çok ama çok istiyorum, çünkü kitapları seviyorum, okumayı seviyorum. Ayrıca

günlük tutuyor, ara sıra da küçük öyküler yazıyorum," diye bir solukta kendimi savundum.

Yine tatlı tatlı gülümsedi, "Tamam, tamam," dedi. "Senin bizim grubumuza yararlı olacağına beni inandırdın. Şimdi bak canım, edebiyat kolu bu yıl çalışmalarına henüz başlamadı. Önümüzdeki hafta toplanıp seçim yapacağız ve yeni başkanı seçeceğiz. O toplantıda senin üyelik başvurunu ben yapacağım, kimsenin karşı çıkacağını sanmıyorum. Senin gibi istekli üyelere her zaman ihtiyacımız var. Toplantı tarihini, belli olunca, sana bildiririm. Oldu mu?"

"Oldu Selin abla," dedim. Sevinçten göklere sıçramamak için kendimi güç tutuyordum.

"Haydi öyleyse, daha sonra görüşmek üzere," diyerek bir adım attı fakat benim hâlâ olduğum yerde durduğumu görünce, "Sormak istediğin başka bir şey mi vardı?" dedi.

"Şeyy... çok teşekkür ederim Selin abla, çok teşekkür ederim."

Benim bu heyecanlı hâlimi komik bulmuş olmalı ki, kendini tutamayıp güldü. "Bir şey değil Serra."

Zil çalmaya başlayınca, ben de koşarak Ayşegül'ün yanına gittim.

"Başardım, başardım," diye bağırdım. "Onunla konuştum, beni edebiyat koluna alacak. Düşün Ayşegül, oldu bu iş, oldu."

"Dur, dur. Nefes al biraz."

"Toplantı yapılacakmış, beni Selin abla önerecekmiş. Karşı çıkacaklarını sanmam, dedi. Bana toplantı gününü bildirecek," diye yine bir solukta küçük serüvenimin gerisini anlattım.

"Ayşegül, Selin abla öyle tatlı ki... Hiç kasılmıyor bazı son sınıftakiler gibi."

"Son sınıfın en popüler öğrencilerinden; hem öğretmenler, hem öğrenciler arasında onu sevmeyen yok gibi," dedi Ayşegül.

"Üzerindeki hırkanın farkında mıydın? Ya çoraplarıyla saçındaki kurdele?"

"Zaten her zaman zevkli giyiniyor," dedi Ayşegül. Kendi de çok hoş giyindiği için, güzel giyinenleri hiç kaçırmaz.

Sevincimden yerimde duramıyordum. Gelecek haftayı nasıl bekleyeceğim bilmem. Hâlâ inanamıyorum. Günlerdir nasıl konuşacağım, nasıl söyleyeceğim diye düşünüp duruyordum. Ohh, çok şükür başardım!

Eve gelince sabırsızlıkla annemi beklemeye koyuldum. Nihayet geldiklerinde de doğru dürüst içeri girmelerini bekleyemeden, olup biteni bir çırpıda anlattım. Annem de, anneannem de çok sevindiler, beni kutladılar.

Bu arada babam yine beni telefonla aradı. Ankara'ya geleli beri beni üçüncü arayışı. İşleri çokmuş, onun için ancak gelecek hafta buluşabilecekmişiz. Bunları annemlere aktardığımda, anneannem, "Kızıyla buluşmak için bir türlü vakit bulamıyor her nedense," demez mi...

Annem, anneanneme şöyle bir baktı, anneannem hemen sustu. Yani bu büyükleri anlamıyorum. Babaannem annem aleyhine, anneannem ise babam aleyhine konuşunca, beni ne kadar üzdüklerini bir bilseler...

Günün bir diğer muhteşem haberi... Cüneyt'ten gelen mektup! Bu, Cüneyt'in bana yazdığı ilk mektup! Bugün benim uğurlu günüm olmalı, her şey ne kadar da yolunda gidiyor...

Cüneyt'in mektubu çok tatlı. İzmir'den bol bol haberler vermiş; bana burada neler yaptığımı soruyor. Bugünkü olaydan sonra oturup ona edebiyat koluna başvurduğumu gururla yazabileceğim. İmzasını da, seni çok özleyen Cüneyt, diyerek atmış. Lay-lay-lom!

Cüneyt'in mektubunu beş kez okudum, şimdi onu defterimin içine saklayacağım. Kimsenin eline geçmesini istemiyorum.

Bugün edebiyat kolu toplantısına katıldım. Toplantının yapılacağını bana sabahleyin Selin abla haber vererek, "Derslerden sonra rehberlik odasına gel," dedi.

Ayşegül'e eve gidince, anneme telefon edip biraz gecikeceğimi söylemesini rica ettim ve heyecan içinde rehberlik odasının yolunu tuttum.

Selin ablayla Özge ağabey oturmuş, bir şeyler yazıyorlardı. Beni görünce, "Otur Serra," dedi Selin abla, sonra da beni Özge ağabeye tanıttı. Özge ağabey azıcık sert görünüşlü. Benden sonra birer ikişer diğer sınıflardan da öğrenciler geldi. Aşağı yukarı on, on beş kişi kadar vardık. Selin abla saatine baktı.

"Herhâlde gelmesi gereken herkes burada," dedikten sonra "Artık toplantıyı açabiliriz, değil mi?" diye sordu.

Herkes birbirine baktı ve Selin abla konuşmaya başladı.

"Önce bu okul yılının üyelerini saptayacağız. Ondan sonra da başkan seçimi yapılacak. Seçim bittikten sonra ise bu yıl yapmayı düşündüklerimizi, sizlerin de önerileri doğrultusunda tartışacağız."

Herkes sesini çıkarmadan dinliyordu. Selin abla bizleri süzdükten sonra, "Yeni üyelerin seçimine başlayabiliriz sanırım," dedi ve bana bakarak, "Ben Serra Noyan'ı üyeliğe teklif ediyorum. Serra, lütfen tahtaya ismini yazar mısın?" diyerek beni tahtaya gönderdi.

Yerimden fırlayarak tahtaya adımı yazdım. Ardından Özge ağabey, Tuba İşmen diye bir kızı önerdi, onun da adını yazdım.

Selin abla, "Başka yeni üye adayı var mı?" diye sordu.

Şişman bir çocuk elini kaldırdı, "Ben kendimi öneriyorum," dedi bağırarak. Sessiz odada bomba gibi patlamıştı bu bağırtı. Herkes gülüştü.

"Peki, yaz Serra," dedikten sonra, "Adını söyler misin?" dedi Selin abla, şişman çocuğa.

"Murat Aslan!" Bunu da bağırarak söylemişti. Bu çocuk herkesi sağır mı sanıyor ne?

Onun adını da bizimkilerin altına yazdım.

Selin abla yine, "Başka?" dedi. Ama bu kez ses çıkmadı.

"Demek yeni üye adaylarımız üç kişi," dedi Özge ağabey.

Anlaşılan geri kalanlar eski üyelerdi.

"Şimdi," dedi Selin abla. "Oylamaya geçiyoruz. Serra Noyan'ın üyeliğini kabul edenler el kaldırsın."

Tahtada olduğum için kendimi görücüye çıkmış gibi hissediyordum. Hem Selin abla, hem Özge ağabey havadaki elleri saydılar.

"On üç," dedi Selin abla.

Hemen adımın yanına on üç sayısını yazdım.

Sonra Özge ağabeyin önerdiği Tuba adlı kızın ismi okundu. Ona da on üç oy çıktı. Bu kez ben de el kaldırmıştım. Tuba'yı tanıyorum. Bizden sadece bir sınıf büyük. Sessiz, sakin, tatlı gülüşlü bir kız. En sonra da Murat Aslan için ellerimizi kaldırdık ve yine on üç oy. Kısaca, herkes herkese oy vermişti!

"Yeni üyelerimiz oybirliğiyle edebiyat koluna seçildiler. Kendilerini kutlarım," dedi Selin abla.

Pek kıyasıya bir seçim olmamasına karşın ben hâlimden memnundum. Küçük bir grupta çalışmak daha zevkli olabilirdi.

Sıra başkan seçimine gelmişti. Bu kez adaylar Selin ablayla Özge ağabeydi. Selin abla geçen yıl başkanlık yaptığı için bu yıl artık başkan olmak istemediğini söyleyince çok üzüldüm. Oysa ben onunla çalışacağım için seviniyordum.

Selin abla, Özge ağabeyin bu işi yüklenmesini istiyordu. Neyse ki Özge ağabey, "Hem yıllıkta çalışıp hem başkanlık

yapamam Selin," dedi. "Biliyorsun, okul yıllığının ne çok işi var. Fotoğraflar çekilecek, yazılar yazılacak, para toplanacak, bir de sınavlar var..."

"Ama benim de sınavlarım var."

"İşte benim de demek istediğim bu. Sınavlara çalışmamız gerektiğinden sadece bir faaliyete katılabilirim. İki ayrı çalışma çok gelir, aksatırım. Yıllık olmasa kabul ederdim, inan bana."

Hepimiz susmuş, onların tartışmasını dinliyorduk.

"Ama benim de basket çalışmalarım var," dedi Selin abla.

"Lise II'lerden sana yardımcı seçeceğiz nasıl olsa. Onlar destek olurlar. İnan bana Selin, okul yıllığının işi çok."

Nefesimi tutmuş, bekliyordum. Ne olur kabul et Selin abla, ne olur, diyordum içimden. Özge ağabeyle rahat çalışamazdım, ona yakın olamazdım ki...

Neyse ki Lise II'den olan kızlar da çok ısrar ettiler de Selin abla kabul etmek zorunda kaldı.

"Ama," dedi. "Bazı toplantılara katılamayabilirim, bakın bunu şimdiden söylüyorum. Kurslar başladı, sınavlar yaklaştıkça vaktim azalacak."

"Merak etme, o zaman çalışmaları biz yürütürüz," dedi Lise II'den Esra adlı sarışın kız. Böylece Selin abla yeniden başkan oldu, ben de derin bir nefes aldım.

Özge ağabey, toplantılara vakit buldukça, ara ara katılacakmış. Danışman gibi bir şey olacak sanırım. Başkan yardımcılığına Esra seçildi. Öteki kız da hesapları tutacakmış. Edebiyat kolunun hesapla ne ilgisi var anlamadım ama cahilliğim ortaya çıkmasın diye sormadım tabii.

Seçimler bitince, Özge ağabey dışarı çıkıp hepimiz için çay ısmarladı. Çaylar geldikten sonra da bu yıl yapmayı düşündüklerini tartışmaya başladılar.

O kadar mutluyum ki... Edebiyat kolunun yeni bir üyesi olarak, önümde çayım, ilginç konuşmalara tanık oluyordum.

Özge ağabey, "Bu yıl daha değişik şeyler yapmayı öneriyorum," diyerek söze başladı. "Örneğin söyleşi için ünlü yazarlardan birini davet edebiliriz."

"Çok güzel bir fikir," dedi Selin abla.

"Ve böyle birini davet ettiğinizde sadece kolumuzdakiler değil, diğer arkadaşların da yararlanması için okulda duyuru yapalım, isteyen gelsin, katılsın, dinlesin."

Aman Tanrım, neler duyuyorum. Ünlü yazarlarla tanışacaktık, onlarla söyleşecektik! Çayımdan bir yudum alıp, dinlemeye devam ettim.

"Sonra," diye sözlerini sürdürdü Özge ağabey, "edebiyat kolumuz geçen yıl dergi çıkaramadı, kendi aramızda yaptığımız toplantılarla yetindik. Bence bu yıl, kolumuz bir de edebiyat dergisi çıkarmalı."

Esra adlı sarışın kız, "Hatırlarsanız geçen yıl ben de aynı şeyi birkaç kez önermiştim. Bir dergiyle, çalışmalarımızı daha geniş bir çevreye duyurabileceğiz," dedi.

Hesapları tutan kız, "İyi ama dergi çıkarmak için para ister," dedi. Ona niye bu görevi verdiklerini anlamaya başlamıştım.

Özge ağabey, "Önce tek yaprak hâlinde çıkarırız. Ben okulun yıllığını basacak olan matbaayla bir konuşayım, belki onlar yardımcı olurlar da bize en düşük fiyata bu işi yaparlar. Bu arada bizler de bir yerlerden para bulmaya çalışırız. Başarırsak dergiyi iki sayfaya çıkarabiliriz," dedi.

Özge ağabeyin görünüşü itici olabilirdi ama fikirlerine diyecek yoktu.

"Parayı nereden bulmayı umuyorsun?" dedi yine o hesapçı kız.

Oysa Özge ağabey ne de güzel anlatıyordu; nitekim o da bu soruya sinirlenmiş olacak ki, "Şu anda fikirlerimizi genel olarak ortaya koyuyoruz; olur olmaz, o ayrı dava," dedi sert bir sesle ve devam etti.

"Ayrıntılara, kesin kararları aldıktan sonra gireceğiz."

Selin abla araya girdi. "Dergi fikri çok güzel. Hiçbir yerden para bulamazsak, okulun fotokopi makinesini kullanabiliriz. Hele de tek yaprak olursa, fotokopi makinesinde çoğaltabiliriz."

Bak sen, Selin abla ne de güzel bir çözüm bulmuştu. Özge ağabeyin bile yüzü güldü. Tevekkeli değil, yine başkan olsun diye o denli ısrar etmişlerdi.

"Benim önerilerim bundan ibaret," dedi Özge ağabey ve Selin ablaya baktı; sonra, "Senin bir önerin yok mu?" diye sordu.

"Ben geçen yıl bu koldan yeterince yazı çıkmadığı kanısındayım.

Daha çok yazı üretmeliyiz, bunlar ister şiir, ister düzyazı olsun fark etmez, yeter ki bu yıl daha çok yazı yazılsın."

"Öyleyse," dedi Esra. "Bir kural koyalım. Her üye okul yılı boyunca belirli sayıda eser üretsin ve grubumuza teslim etsin. Yazı yazmayanı koldan çıkaralım."

Ben, içimden eyvahlar, diye feryat ederken, Özge ağabey, "Zorlamayla yazı yazılmaz Esra," dedi.

"Hele hele yazı yazmazsan çık git, hiç diyemezsin. Bak, özendirerek yapalım bu işi dersen o olur, ona bir diyeceğim yok."

Tabii ya, değil mi ya, öyle emirle yazı mı yazılırmış!

"Öyleyse her toplantıda yeni yazılmış bir şeyler okunsun, en azından," diye ısrar etti Esra.

Selin abla bir kez daha araya girdi. "Şöyle yapalım, yazısı olan hangi tarihte bitirebilecekse önceden haber versin ve o toplantıda yazısı okunsun. Sonra o yazı hakkında aramızda tartışalım, eğer beğenilirse onu edebiyat dergimize basalım. Kanımca eserin basılma olasılığı özendirici olacak, üretkenliği artıracaktır. Geçen yıl yeni yazıları sadece aramızda okuyorduk, belki de bu nedenle bir süre sonra ilgi azaldı."

Herkes Selin ablanın bu fikrini beğendi ve kabul etti. Tabii dergiyi çıkarabilirlerse...

"Bu yıl için başka önerisi olan var mı?" diye bizlere bakarak sordu Selin abla.

Murat Aslan adlı şişman çocuk elini kaldırıp söz istedi. Bu çocuğu daha önce gördüğümü hiç sanmıyorum. Belki de okula bu yıl gelmiştir.

"Hep öykü ve şiirden söz ettiniz. Daha değişik türlerde yazı yazamayacak mıyız?" Dimdik saçları, al yanakları ve göbeğiyle âlem bir tipti.

Özge ağabey alaylı alaylı, "Yoksa roman mı yazmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Şişman çocuk Özge ağabeye aldırmadan, "Romanı daha sonra yazmayı düşünüyorum," dedi ve ekledi. "Şimdilerde ben fantastik öyküler yazıyorum. Dergiye fantastik öyküler de koymayı hiç düşündünüz mü?"

Özge ağabeyin yüzündeki alaycı ifade kaybolmuş, şişman çocuğa daha bir ilgiyle bakar olmuştu.

"Sen fantastik öyküler yazıyor musun?"

"Evet," dedi Murat.

"Çok güzel, bundan sonraki toplantıda getir de okuyalım."

"Tamam," dedi Murat.

Selin abla tekrar sordu. "Başka önerisi olan var mı?"

Bu kez ses yoktu.

"Öyleyse," dedi Selin abla. "Toplantıyı sona erdirmeden önce pek çoğunuzun hoşuna gitmeyecek bir şeyi bildirmek zorundayım." Merakla Selin ablaya bakıyorduk.

"Müdür yardımcısı Ahmet Bey, okul kitaplığının büyük olmaması nedeniyle, bu kolun da edebiyat koluna bağlanmasına karar verdiklerini söyledi. Zaten kitaplık kolunu geçen yıl, iki öğrenciyle bir öğretmen yürütmüşlerdi. Kısaca, bu görev şimdi bize verilmiş durumda. Kitapların düzenlenmesi,

kartların hazırlanması işini ister istemez biz üstleneceğiz. Bu iş için aranızda gönüllü olarak çalışabilecek var mı?" diyerek bizleri süzdü, sonra ekledi. "Görevi küçük sınıfların almasını yeğlerim, çünkü bizim yükümüz gerçekten ağır. Buna karşın yardım edeceğimizden emin olabilirsiniz. Sizlerden çok şey istediğimi biliyorum ama ne yapalım ki, bu görev bize verildi."

Odada ses çıkmıyordu. Selin abla hepimize teker teker baktı. "Evet, kim gönüllü olarak çalışmak istiyor?" diye sordu yeniden. Yine sessizlik. Kitaplarla çalışmak niye bu kadar zor geliyor herkese? Yavaş yavaş elimin havaya kalktığını hissettim.

"Ben yapabilirim," dedim.

Selin abla sevinmişti, bakışlarından belli oluyordu. "Çok teşekkür ederim Serra," dedi.

Arkamdan bir ses yükseldi. "Ben de Serra'yla çalışırım." Bu konuşan Tuba'ydı.

Özge ağabey, "Bakıyorum yeni üyeler ateş gibiler. Çok teşekkür ederiz, çocuklar," dedi gülümseyerek.

Selin abla, "Size ne yapacağınızı biz göstereceğiz. Çocuklar, gerçekten çok teşekkür ederiz, bizi büyük bir dertten kurtarıyorsunuz," dedikten sonra, "Bir dahaki toplantı tarihini size bildireceğiz. Yalnız sizden ricam bugünkü öneriler üzerinde düşünmeniz, çünkü gelecek toplantıda ayrıntılar üzerinde konuşacağız. Bugünlük bu kadar, hepinize iyi günler ve iyi bir okul yılı dilerim," diyerek toplantıyı sona erdirdi.

Herkes dışarı çıkmış, ben sona kalmıştım. Selin abla yanıma gelerek, "Sağ ol Serra, seni önermekle ne kadar isabetli bir şey yapmış olduğumu herkes gördü," dedi bana gülümseyerek. Ne kadar da güler yüzlü bir kız bu Selin abla.

"Kitapları sevdiğimi söylemiştim, Selin abla," dedim.

Onun bakışlarındaki beğeni beni çok mutlu etti.

Artık hem edebiyat kolu üyesi, hem de kitaplık kolu sorumlusuyum!

20 Ekim

Babam telefon etti. Nihayet buluşacağız. Sesini duyunca yine onu özlediğimi fark ettim. Derslerimi sordu, yeni sınıfımı sordu. Önümüzdeki cumartesi günü buluşmamızı önerdi; yemeğe çıkarız, sonra da bir sinemaya gideriz, dedi.

Çok mutluyum. Yeni deri ceketimi ve eteğimi giyeceğim. Eminim beni büyümüş bulacak. Ne de olsa görüşmeyeli bir aydan fazla oldu. Lenslerimi artık rahatlıkla kullanıyorum, saç biçimimi de ilk kez görecek babam. Bakalım nasıl bulacak?

Bugün oturup Cüneyt'e bir mektup daha yazdım. Gerçi daha ondan yanıt gelmedi, ama olsun, bana vakit buldukça yaz, demişti. Ona, ilk edebiyat kolu toplantımızı ve benim artık hem edebiyat kolu üyesi seçildiğimi, hem de kitaplık kolu görevlerini üstlendiğimi uzun uzun anlattım.

Bu arada ilk öykümü yazmaya başladım! Önceleri çok yavaş gidiyordu ama yazdıkça hızlanıyorum. Tümay'ın öyküsünü yazıyorum. Ayrıca Tümay burada olmadığı için onu kimse tanımıyor, bu nedenle de ben rahatça olayı anlatabiliyorum.

Geçen gece annemle ilk kez yalnız başımıza tiyatroya gittik. Daha önce geceleri hep babamla çıkardık. Olay şöyle gelişti: Ben oturmuş, ders çalışıyordum ki, annemin pürtelaş içeri girdiğini duydum. Aslında gecikmişti ve ben kulağım kirişte onu beklediğimden, geldiğini duydum. Eskiden olsaydı farkına bile varmazdım ama artık baş başa yaşıyoruz ya, kendimi ona karşı sorumlu hissediyorum.

Neyse, "Serra, Serra," diye bağırarak bir yandan ceketini çıkarmaya çalışıyor, bir yandan da ellerindekileri mutfağa yığıyordu.

"Anne, nerede kaldın?" diye cevapladım onu.

"Kusura bakma, tatlım. Yiyecek bir şeyler almam gerekiyordu. Hava da öyle çabuk kararıyor ki..." Bunları bana bağıra bağıra mutfaktan söylüyordu. Sonra odama geldi.

"Bil bakalım ne aldım?" Elinde ufak kâğıt parçaları tutuyordu.

"Nereden bilebilirim?"

"Dostoyevski'nin yeni sahnelenen piyesi için iki bilet," dedi. Gözleri parlıyordu. Annemin beni eğitme çabalarından yeni bir örnekle karşı karşıya olduğumu hemen anlamıştım. O ise keyifli keyifli sözlerine devam etti, "Piyesin adı *Beyaz Geceler*. Harika, değil mi? Kuyrukta tam yarım saat bekledim ama değdi."

Öyle mutlu görünüyordu ki, keyfini bozmaya kıyamadım ve sevinmiş gibi yaparak sordum.

"Ne zaman gidiyoruz?"

"Önümüzdeki cuma gecesi."

"Gece mi?"

"Evet, ne var bunda?"

"Ama anne, gece babamsız nasıl sokağa çıkarız?" deyince, başını geriye atarak, "Bak canım, artık baban bizimle oturmuyor diye yaşamımızı değiştirmemize bir neden görmüyorum. Biz ikimiz pekâlâ da gidebiliriz," dedi.

"İyi ama... nasıl döneceğiz? Kim bilir piyes saat kaçta sona erecek!"

"Saat on ikide filan bitiyormuş. Gişedeki kıza sordum, o saatte buralarda pek çok taksi olur, dedi. Biz de atlarız bir taksiye, evimize geliriz."

"Eh, iyi öyleyse," dedim ama içim hiç de rahat değildi. "Matinesi yok muydu bu piyesin?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Serracığım," dedi annem kendinden gayet emin. "Bu gibi korkuları ne kadar erken yenersek o kadar iyi olur. Şimdi yal-

nızız diye yaşamımızı kısıtlarsak, bu bir alışkanlık hâline gelir, sonra hiç yapmayız. Hem bir sürü kadın geceleri sokağa çıkıyor, ahbaplarına, tiyatroya gidiyorlar. Merkezi bir yerde, sokaklar kalabalık, taksiler vızır vızır işliyor. Ayrıca senin bir Dostoyevski eserini de görmeni istiyorum."

Annem beni ikna etmek için bu sözleri sıralarken, sanki bir yandan da kendini ikna etmeye çalışıyor gibi geldi bana. Nitekim, az sonra telefonun başına oturdu ve bir sürü arkadaşını arayarak gece vakti Küçük Sahne'nin oralarda taksi olup olmadığını sordu.

Her telefon konuşmasını da, "Biliyorum, biliyorum, endişelenecek bir şey yok ama ne de olsa yanımda genç bir kız var," diyerek küçük bir kahkahayla bitiriyordu.

Hatta arkadaşlarından biri, "Şu merak ettiğin şeye bak, taksiler tiyatronun önüne gelip bekliyorlar, tarla gibi taksi oluyor," demiş de annem de rahatlamıştı.

Derken cuma akşamı geldi çattı. O işinden, ben okulumdan geldik, yemeğimizi yedik. Daha doğrusu ben yedim, annem perhizde olduğundan meşhur zayıflatıcı çorbasını içti. İkimiz de azıcık heyecanlıydık ama birbirimize belli etmemeye çalışıyorduk.

Artık bizleri oraya buraya arabayla götürecek babam olmadığından yeni bir sistem oluşturmuş, yakınımızdaki taksi şirketlerinin telefon numaralarını telefon defterinin ilk sayfasına yazmıştık.

Saat sekiz olunca annem, "Vakitli gidelim, ne olur, ne olmaz," diye taksi durağına telefon etti.

"Ya, evet, peki, peki," diyerek kapatınca, "Ne oldu, anne?" diye sordum.

"Durakta taksi yokmuş. Tabii şimdi en civcivli saat. Herkes evine geliyor veya bir yerlere gidiyor. Öteki taksi durağını ararım ben de," dedi ve başka bir numara çevirdi.

Bu kez de bekledi, bekledi, sonra kapattı.

Ben yine, "Ne oldu?" diye sordum.

"Cevap vermiyor. Ya kimse yok, ya da telefonları bozuk. Biraz bekleyelim de yine ararız," dedi. Böylece on beş dakika kadar bir süre boyunca, bir o taksi durağını, bir bu taksi durağını aradı durdu.

Sonunda sinirlenerek, "Zaten ne zaman gerekli olsalar ortadan yok olurlar. Gece ararsın, taksimiz yok, derler; yağmur yağdı mı durmadan geçip giderler," diye homurdandı sonra saatine baktı. "Biz bunları beklersek gecikeceğiz Serra. Haydi ceketini giy de çıkalım, dışarıda yoldan geçen bir taksiyi çeviririz," dedi.

Sonunda giyinip, kös kös sokağa çıktık. Nitekim, sokağın başında taksiler birbiri ardına geçiyorlardı. Annem birini durdurdu ve piyesin başlamasına yirmi dakika kala oraya vardık. Bu arada da telefonla taksi çağırmanın gerçeğini öğrenmiş olduk!

İçerisi cıvıl cıvıldı. Bayılıyorum tiyatroların fuayelerine. Duvarlarda piyeslerden fotoğraflar, her taraf ışık içinde, çikolatalarla dolu bir büfe ve konuşan, gülüşen insanlar...

Annemle birbirimize bakıp gülüştük. "İyi ki geldik, anne," dedim.

Gururlanarak, "Tabii ya," dedi. Kendinden memnun bir hâli vardı.

Canım benim! Bazen onun da benim gibi küçük bir kız olduğunu düşünüyorum, saklamaya çalıştığı kuşkuları ve korkularıyla... O anda kendimi ona çok yakın hissediyorum. Ama tutup annelik taslamaya başlamıyor mu, işte o zaman çekilmez oluyor.

Piyes ağır ve duygusal bir eserdi. Eğlenceli piyesleri yeğlememe karşın, bunu da beğendim. Anneme bunu söylediğimde, hemen analık pozuna bürünüp, "Tiyatro sadece eğlen-

mek için değil, aynı zamanda eğitici ve düşündürücü olmalı," dedi. "Sana bir şeyler vermeli."

Ara verildiğinde tuvalete gitmek istediğimi söyledim. Kalabalığı yara yara tuvaleti bulduk. Annem beni beklerken, ben içeri daldım. Bir kalabalık, bir kalabalık. Bekle bekle, nihayet girebildim. Dışarı çıktığımda annemi sabırsızlık içinde beni bekler buldum.

"Çabuk, zil çaldı," diye beni çekiştirdi ve koşaradımlarla salona girdi. İnsanların ayaklarına basmamak için atlaya atlaya yerimize geçtik. Yani şu sıra aralarını biraz daha geniş yapsalar sanki ölürler. Hele de paltolarla öyle sıkışık oluyor ki...

Kıssadan hisse: Tiyatroya gitmeden, evde mutlaka tuvalete gitmeli.

Piyes bittiğinde, acaba taksi bulabilecek miyiz, diye yüreğim çarparak dışarı çıktık. Annemin arkadaşı, tarla gibi taksi var demişti ya, dışarıda ne tarla vardı, ne de taksi. İyi mi! Biz önlerde olduğumuzdan tiyatrodan en son çıkanlardandık. Bu durumda da ilk çıkanlar taksileri kapmıştı. Anneme baktım, yüzünde panik okunuyordu.

"Şöyle biraz ileriye doğru yürüyelim," dedi. Neyse ki bizim gibi taksi bulamamış olanlar da vardı da, onların peşine takılıp yürüdük. Güya orası taksi durağıymış. Bir tek taksi bile yoktu. Oysa anneme taksi durağından binmemizin daha sağlıklı olduğunu öğütlemişlerdi. Gişedeki kızı çağırıp, durumu göstermek geldi içimden.

Annem sağına soluna baktıktan sonra, "Tiyatronun önünde ya da taksi durağında kimse olmadığına göre caddeye çıkmaktan başka çaremiz kalmadı," dedi. Böylece hızlı adımlarla caddeye yürüdük ve kaldırımda durup beklemeye başladık.

Simsiyah gecenin içinde taksiler önümüzden yıldırım gibi geçiyorlardı. Derken ufukta boş bir taksi belirdi. Az ilerimiz-

deyse iki hanım bizim gibi araba bekliyordu. Onu da hanımlar kapınca, biz yine kaldık mı dımdızlak. O saatte telefonla taksi çağırma durumu da yok, hoş olsa da telefonla araba çağırma faslını da yaşamış, ne olduğunu öğrenmiştik. Derken yine bir taksi göründü, annem el salladı. Araba acı bir frenle önümüzde durdu. Diskotek gibi bir taksiydi bu. Her tarafında alacalı bulacalı ışıklar var. Arka camın önüne kirli bir post seriliydi, şoförün de bir karış sakalı çıkmıştı. Üstüne üstlük avaz avaz arabesk müzik yükseliyordu arabanın teybinden. Çaresiz bindik ama annem çok huzursuzdu. Adresimizi verdik ve susup oturduk. Adam arabayı deli gibi sürüyordu, bizler dut yemiş bülbülleri oynuyorduk.

Bir süre sonra annem normal olmaya çalışan bir sesle piyes hakkında konuşmaya başladı. Ben de katkıda bulundum. Anlaşılan şoföre, "biz tiyatrodan çıkmış bir aileyiz" mesajını veriyorduk.

Uça koşa mahallemize geldik. Annem, "Sağdan, soldan," diye direktifler verdi ve sonunda zank diye evimizin önünde durduk. Parayı ödeyip, o acayip taksiden kendimizi dışarı atınca, ikimiz de derin bir nefes aldık.

Eve girince, ohh, ne kadar mutlu oldum. Sevimli, ılık ve güvenli evimize...

Ertesi gün babam beni aradığında, telefona annem çıktı, bir süre konuştular. Ne de olsa, ikisi de uygar insanlar. Herhâlde, anneme ne yapıyorsunuz, diye sormuş olmalı ki, annem gece tiyatroya gittiğimizi anlattı. Bu kez de, eve nasıl döndüğümüzü sormuş olmalı, annem, "Hiç mesele değildi. Çıktığımızda tarla gibi taksiler vardı. Bir tanesine atlayıp eve geldik. Piyes çok güzeldi, Serra da beğendi," dedi, gayet havalı. Bu arada bana da, suç ortağıymışım gibi göz kırptı.

İlahi anne! Sen bir âlemsin!

Sabahleyin erkenden kalktım. Gerçi bugün cumartesi ve ben cumartesi sabahları hep uyurum ama babamla buluşacağımız için erken kalktım. Banyo yaptım, sonra saçlarımı fönledim. Giyeceklerimi çıkarıp yatağın üzerine serdim, eteğim azıcık buruşmuş, annem ütüledi. Plili olunca ben beceremiyorum ama düz eteklerimi kendim ütüleyebiliyorum. Annem pabuçlarımı da boyamam gerektiğini söyledi. Öff, süslü olmak ne güç. Ne çok ayrıntı var düşünecek. Yok saçlar, yok ütü, yok ayakkabılar boyalı olacak... Neyse, tüm hazırlıklarımı bitirdim. Ben böyle harıl harıl hazırlanırken annem de bana yardım ediyordu. Birden, onun evde yalnız kalacağı aklıma geldi, nedense içim burkuldu.

"Anne, sen bugün öğleden sonra bir şey yapmayacak mısın? Yani bir yere gitmeyecek misin?"

"Hayır, evdeyim."

"Yaa! Niye bir arkadaşına gitmiyorsun veya birini çağırmıyorsun?"

Ben gezmelere giderken, hele hele de babamla giderken annemi evde boynu bükük bırakmayı içime sindiremiyorum.

"Niye böyle birdenbire beni bir yerlere yollamak istiyorsun?"

"Yani ben gideceğim de... evde sıkılmayasın diye."

Annem bir kahkaha attı, "Ömürsün Serra! Sanki ben evde hiç yalnız kalmamışım gibi konuşuyorsun. Sen arkadaşlarınla çıktığında ben de bazen evde yalnız kalmıyor muyum?"

"O başka," diyecektim ki, dilimi tuttum. Sanki ben arkadaşlarla gidersem başkaydı da, babamla olunca annem hüzünlenecek gibi geliyordu, onun için mutlaka bir program yapmam gerektiği duygusuna kapılıyordum.

Annem beni rahatlatmak istercesine, "Bak canım," dedi, "bütün hafta yapmam gereken bazı işler birikti. Do-

lapların düzenlenmesi lazım. Yazılacak mektuplar var, ayrıca da dağlar gibi ütü beni bekliyor. Onun için sen beni düşünme, güzel güzel babanla eğlenmene bak. Birbirinizi görmeyeli çok oldu, oysa biz seninle birlikteyiz. Ben bu ıvır zıvır işleri ancak hafta sonu toparlayabilirim. Pazartesi oldu mu, biliyorsun ancak evden işe, işten eve koşuyorum, başka işlere vaktim olmuyor," diye uzun uzun bir açıklamada bulundu.

Bu sözlerinde de oldukça inandırıcıydı.

Hazırlıklarımı bitirince, babam gelene dek (babam beni evden alacak) masamın başına geçtim, önce günlüğümü yazayım, sonra ders çalışırım diye düşündüm.

Ah, az kaldı unutuyordum, dün Selin abla, Tuba'yla beni çağırıp kitaplık kolu olarak neler yapmamız gerektiğini anlattı. Önce, tüm kitapları elden geçirecekmişiz ve ciltleri iyice eskimiş olanları ayıracakmışız. Onlar tamire, ciltçiye gidecekmiş, sonra da kapağından ismi silinmiş, okunmaz hâlde olanlara birer etiket yapıştıracakmışız. Tabii önce etiketlere isimlerini yazdıktan sonra.

Tuba da benim gibi hevesli. O da kitapları seviyor. Önümüzdeki hafta tüm boş saatlerimizi kitaplık odasında kitaplar arasında geçireceğiz. Bu arada, okul kitaplarının tümünü elden geçirmiş olacağız. Bakalım neler var? Şapırt!

Evet, şu anda saat on bire geliyor. Babamla buluşmamıza daha bir buçuk saat var. Artık oturup ders çalışmalıyım. Önümüzdeki hafta bir tarihten, bir de inkılaptan yazılı var. Hepsi de ezber. Off, of! Nefret ediyorum bu ezber derslerden. Sınavdan sonra aklımda hiçbir şey kalmıyor ki... Üstüne üstlük saatleri boşu boşuna harcamış oluyorum.

Aynı günün gecesi

Babam bir kez daha beni düş kırıklığına uğrattı! Söz verdiği hâlde gelmedi!

Daha da kötüsü, saatlerce sonra telefon edip, "unuttuğu" için gelmediğini söyledi!

Unutmuş! Resmen unutmuş! Benimle buluşacağını unutmuş!

Tabii bir sürü özür diledi, bugünlerde işleri çok yoğunmuş, üniversitede ek dersler veriyormuş. Sınav kâğıtları varmış okunacak, ayrıca bir panelde de görev almış ve bütün bunlar üst üste gelince –unutmuş!

Ben de aptallar gibi giyinip, süslenip onu bekledim. Zaten bana, bir şeye çok heveslenmek hiç ama hiç iyi gelmiyor. Neyi hevesle beklesem mutlaka bir terslik olur. Ne zaman aldırmasam, o zaman da güzel şeyler oluyor.

Şu Atasay'a az mı üzüldüm, onu az mı düşündüm. Sonra ne oldu? Düş kırıklığı! Oysa Cüneyt'i hiç öylesine düşünmedim, arkadaştık, aklıma bile gelmedi böyle şeyler. Meğer o da beni beğeniyormuş. Şu işe bak!

Saat bire kadar babamı, hiç kuşkulanmadan bekledim. Zaten ders çalışmam gerekiyordu. Epeyce de çalıştım. Saat bir olup, babam ortalarda görünmeyince (saat on iki-yarım arasında gelirim, demişti) annem, "Serra, belki babanın işi çıkmıştır, gecikebilir. İstersen sofrayı kurayım, bir iki lokma ye," deyince ben saf saf, "Babam beni öğle yemeğine götüreceğini söyledi. Beklersem iyi olur," dedim.

Annem de, "Nasıl istersen," dedikten sonra mutfağa geçip kendine koca bir çanak salata hazırladı. Şu annemin iradesinin milyonda biri bende olsa ne olurdu sanki. Her şey iyi hoş da hâlâ şişkonun tekiyim. Hep karar alıyorum, her çeşit perhizi denedim ama ya sonuna dek dayanamıyorum, ya da o süre bittikten sonra kendimi bir pastanede buluyorum. Bir iki pasta, kantinden bir hamburger, bir profiterol, biraz fındık fıstık dedin mi, kilolar ışık hızıyla geri geliyor. Ama haksızlık bu! Kilo vermek için günlerce aç gez, sonra bir iki öğünde

hepsi büyük bir bağlılıkla koşa koşa geri dönüversinler! Nedir bu? Ömür boyu azap mı çekeceğim ben?

Karnım guruldayarak babamı beklemeye devam ettim. Annem salatasını bitirdikten sonra gazeteleri alıp koltuğuna yerleşti. Bense evin içinde gezinip duruyordum. Saat iki oldu, hâlâ kimse yok. Annemin gazetelerinin üzerinden kuşkulu nazarlarla ara ara bana baktığını hissediyor, anlamazlıktan geliyordum. Ders de çalışamıyordum artık. Hem ezberlemekten kafam şişmişti, hem de babama bozulmaya başlamıştım.

Saat üç olduğunda odama gidip soyundum, ütülü eteğimi askıya astım ve eşofmanımı giydim. Salona geri geldiğimde annem, "Aaa Serra soyunmuşsun," dedi.

"Ne gelen var, ne giden. Giyimli oturmanın anlamı yok," dedim ters ters.

Annem yine gazetelerinin arkasına saklandı.

Telefon çaldığında saat dört buçuktu. Ve tabii ki arayan muhterem pederimdi. Sesimden bozulduğumu anlamış, birbiri ardına mazeretlerini sıralıyordu.

Ben de, "Tabii baba, anlıyorum. İnanın hiç önemli değil," deyip duruyordum.

Sonra, "İstersen yarın buluşabiliriz," dedi, sanki lütfediyordu kıymetli zamanından.

"Çok isterdim babacığım ama annem bilet almış, sinemaya gideceğiz. Ayrıca Ayşegül de bize gelecek," dedim. Tabii bunların hepsi birer kuyruklu yalandı.

"Peki öyleyse," dedi. "Ben seni yine ararım kızım, inan çok üzgünüm. Haydi, kendine iyi bak."

Telefonu kapatınca, tüm konuşmayı duyduğuna göre artık annemden saklamaya gerek görmeyerek karşısına geçip oturdum.

"Niye gelememiş biliyor musun anne?" dedim.

"Niye?" diye sordu, gözlüklerini çıkararak.

"Unutmuş da ondan!"

Annemden hiç ses çıkmıyordu.

"O kadar çok işi varmış ki, unutmuş."

Yine annemden ses yok.

"Bir de tutmuş lütuf yapar gibi, yarın buluşalım istersen, diyor. Sanki ben çok bayılıyorum da onunla birlikte olmaya. Ben de yarın, seninle sinemaya gideceğimizi, Ayşegül'ün geleceğini, tıpkı onun yaptığı gibi aklıma gelen tüm mazeretleri sıralayıverdim."

"Yani babana yalan söyledin," dedi annem alçak sesle.

"Ona yalan da söylenir, her şey de yapılır. Ondan nefret ediyorum. Aptallar gibi giyinip süslenip, onca saat beklememe neden oldu. Nefret ediyorum ondan, sen de tutmuş, yalan söyledin diyorsun," diyerek içimi döktükten sonra kalkıp odama koştum. Kapımı da bir güzel çarptım.

Annemden bir süre ses çıkmadı. Anlaşılan hırsımın geçmesini bekliyordu. Derken kapım yavaşça açıldı, annem içeri girdi.

"Serracığım seninle konuşabilir miyiz?" diye sordu usulca.

"Konuşalım," dedim. Ne konuşacaksa...

Yatağımın ayakucuna ilişti. "Bak canım, kendini bu kadar üzmeni istemiyorum."

"Ama anne..."

"Biliyorum tatlım, biliyorum. Neler hissettiğini çok iyi biliyorum. Seni benden iyi kimse anlayamaz," derken içini çekti.

"Babamla görüşmeyeli iki ay oldu neredeyse. Beni özlemiş olması gerekmez mi? Habire arıyor, buluşalım ama şimdilik işim çok, seni yine arayacağım deyip duruyordu. Gerçi o ilk aradığında anneannem, 'Kızına vakit bulamıyor her nedense,' dediğinde ona çok kızmıştım ama şimdi hak veriyorum. Bana bir türlü zaman ayırmıyor her nedense," dedim "her nedense" sözcüğünü bastıra bastıra.

"Bütün bunların üstüne sonunda benimle buluşmak için bir gün buluyor ve ona da unuttuğu için, bak anne, hem de unuttuğu için gelemiyor. Bu nasıl şey?" dedim ve yastığımı yumrukladım.

Annem sesini çıkarmadan, öfkemi boşaltmamı bekliyordu sanki. Ben susunca konuşmaya başladı. "Bak Serra, bugüne dek sana karşı babanı hep mazur göstermeye çalıştım. Hatta anneanneni bile senin yanında konuşurken dikkat etmesi için uyardım. Ama artık bazı şeyleri senin de öğrenmen lazım, hayal âleminde yaşamanın kimseye bir yararı yok."

Öfkemi unutmuş, merakla annemi dinliyordum. Her zamankinden değişik bir hâli vardı. "Baban aslında kötü bir insan değil ama bazı huyları var ki, birlikte yaşamayı güçleştiriyor. Böyle olmasa ondan ayrılmak ister miydim hiç? Beni yıllar boyu en çok üzen sorumsuzluğu olmuştur. İşte şimdi sen de bunu yaşıyorsun. Bugüne dek hep ben aranıza girip, babanın huyunu sana sezdirmemeye özen gösterdim. Sırf sen incinme, diye. Ama artık aranızda yokum, sen babanla yüz yüze geliyorsun. Daha fazla kırılmaman için onu tanımalısın ve olduğu gibi kabul edip, fazla bir beklenti içine girmemelisin." Durdu, bir nefes aldı.

Bu konuşmanın onun için güçlüğü belli oluyordu. "Seni sevmediğinden değil bu yaptıkları," diye devam etti. "Aslında ayrılmayı isteyen benim, o benden boşanmak istemedi. Beni de kendi anlayış ve ölçülerine göre seviyordu, tıpkı seni de kendi kapasitesine göre sevdiği gibi. Yani sakın seni sevmiyor sanma."

"Bu nasıl sevgiyse!" diye sözünü kestim annemin.

"İnan bana, seni sevebileceği kadar seviyor ama dedim ya, bu bir insanın huyunu, kişiliğini değiştirmez. O neyse odur. Senin baban da seni seviyor ama sorumsuz davranışlarının seni kırabileceğini düşünemiyor. Sorun da buradan çıkıyor zaten," dedi, yine durakladı, bir an gözleri daldı.

O anda zihnimde bir soru şimşeği çaktı. Çeşme'de, babamın beni sinemada bırakıp gittiğini duyduğunda, beni uyuyor zannederek, teyzeme öfkeyle bağırışı aklıma geldi.

"O asistan kızlardan biriyleydi mutlaka," gibi sözler etmişti. "O asistan kızlar" derken ne demek istemişti? Babam çapkınlık da mı yapıyordu? İşte tam sırasıydı bunu sormanın. Soru dilimin ucundaydı ama bir yandan içimden bir ses böyle bir sorunun annemi yaralayabileceğini söylüyordu. Yutkunup sustum.

Annem tekrar konuşmaya başlamıştı. "Onun için artık babanı tanımanın, onun gerçek kişiliğini öğrenmenin zamanı geldi. Bunu şimdiden öğrenirsen, kafanda olmasını istediğin gibi bir baba görüntüsü oluşturup, buna inanıp sonra da düş kırıklığına uğramanın acısını çekmezsin. Onu iyi ve kötü yanlarıyla tanır ve sevmeye alışırsan, bu senin kişiliğin için faydalı olur. Yaralanmaz, acı bir insan olmazsın. Ama hayallerindeki babayı kafanda yaşatırsan, yıllar sonra o yarattığın ilahın yıkılışı çok daha kötü olur senin için. Babanı olduğu gibi kabul et Serracığım. O seni seviyor ama kendisi bu, huyu bu. Onu böylece kabullenmelisin. Tamam mı, benim güzel kızım?"

Ne diyebilirdim. Annem haklıydı. Gerçi bugüne dek hep babamdan çekinmiştim, ona sorunlarımı açamamıştım, her şeyimi annemle halletmiştim ama ilgisizlik... İşte buna hazır değildim. Demek bugüne dek annem paravan olmuş, onun sorumsuzluğunu benden saklayabilmişti. Nedense bu bana, azarladığı veya küsüp konuşmadığı zamanlardan daha çok acı veriyordu. Gerçi annem, baban seni seviyor, diyordu ama yine de beni aramamasını, unutmasını bir türlü hazmedemiyordum.

Annem, "Haydi bakalım, gevezelik yeter. Kalk oradan da bir şeyler yapalım. Böyle miskin miskin oturmak yok," dedi.

"Canım hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Lütfen Serra, benim hatırım için olsun bir gayret gösteremez misin? Ben çıkmak, bir yerlere gitmek istiyorum."

"Hani evde bir sürü işin vardı. Dolaplar, mektuplar..."

"Onların bir kısmını sen ders çalışırken yaptım bile," dedi ve ekledi. "Canım!" "Canım" sözcüğünün altını çizerek beni ve arkadaşlarımı taklit ediyordu. "Ve artık biraz gezmek istiyorum."

Benden ses çıkmayınca, aşama kaydettiğini fark etti tabii ve hemen içeri koşarak gazeteyi getirdi. Sinema, tiyatro sayfasını açtı.

"Bakalım tiyatrolarda ne var?" diye mırıldandığını duyunca, "Anne! Benim şu ara hiç de tiyatro çekecek hâlim yok," diye feryat ettim, sonra sesimi bir perde daha indirerek, "Hem bu saatten sonra nasıl olsa bilet bulamayız," dedim.

"Pekâlâ, pekâlâ, sinirlenme," dedikten sonra sinemalara bakmaya koyuldu.

Bana film isimleri okuyor, ben de her birine bir bahane buluyordum. Derken, "İşte, şimdi adını söyleyeceğim filme itiraz edemeyeceksin. Harika bir komedi. Kaç zamandır gelecek diye ben bile, bu yaşımda hararetle bekliyordum," dedi. Gözlerini dikmiş, bana bakıyordu.

Sonunda merakımı uyandırmayı başarmıştı. Fazla hevesli görünmemeye çalışarak sordum, "Hangi filmmiş bu?"

Söylediği filmi ben de bekleyip duruyordum.

"Olabilir," dedim. O ağır hava üzerimden yavaş yavaş kalkmaya başlamıştı.

"Tamam," dedi annem, "Oldu bu iş. Şimdi telefon edip, matine saatlerini öğreneyim. Herhâlde altı buçuk matinesine gidebiliriz," diyerek bu kez bir koşu telefonun başına gitti.

Az sonra yine koşarak geldi, "Evet, altı buçuktaymış. Biraz güleriz seninle, fena mı? Ama önce..."

"Ay anne," dedim, "Yetmez mi?"

"Yetmez canım yetmez. Ama önce," diyerek kaldığı yerden azimle devam etti, "hemen çıkıp gideceğiz bu evden. Önce bir Vakkorama'ya gidip etrafa göz atarız. Bakmak istediğim harika yastıklar var. Belki de sana o söyleyip durduğun burçlu yastıklardan alırız, ha, ne dersin?"

"Anne, bütün bunları yapman gerekmez. Gerçekten."

"Lütfen sus ve keyfimi kaçırma. Sonra da Vakko'nun küçük kahvesinde oturup, enfes birer pasta veya sandviç veya muhteşem dondurma, artık canımız neyi çekerse onu yiyerek bir ziyafet çekeriz."

"Anne!"

"Sen anne sözcüğünden başka bir şey bilmez misin? Hem sana bir şey söyleyeyim mi Serra Hanım, laf aramızda söyleyeceğim hiç de terbiyeli bir şey değil ama, bahse girerim ki benimle babanla olacağından çok daha fazla eğleneceksin."

"Bak işte bu doğru," dedim ve suçlu suçlu birbirimize bakarak gülüştük.

Annemi çok seviyorum. İyi ki annem var, yoksa ben ne yapardım!

Sonunda kalkıp giyindim, yine de isteksizdim ama her şey evde oturup kendime acımaktan iyiydi. Sokağa çıkınca kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladım. Hele de o şıkır şıkır Vakkorama'ya girince keyfim yavaş yavaş yerine gelmeye başladı. Tüm katları dolaştık, annem giysiler bölümünde oraya buraya takıldı. Sonunda bana burçlu bir yastık aldık. Pembeli eflatunlu, çok şeker bir yastık. Ve küçük pastanede oturup, kendimize bir güzel ziyafet çektik. Benim şerefime annem de perhizini bozdu.

Ağzımızda çikolata tadı, oradan çıkıp bir taksiye atladığımız gibi doğru sinemaya gittik. Film gerçekten komikti, bol bol güldük ve dönüşte annemin deyişiyle bir demet "moral çiçeği" aldıktan sonra evimize geldik.

Evde beni hoş bir sürpriz bekliyordu. Cüneyt'ten bir mektup! Bak işte buna çok sevindim. Mektubumu alıp, odama kapandım. Annem de kendi işlerine daldı.

Cüneyt okuldaki çalışmalardan söz ediyordu mektubunda. Benim edebiyat koluna girmemi de kutluyor, ilk adımı atmış olmama sevindiğini yazıyordu. Hafta sonları Tümay ve Sırmalarla buluşup, sinemaya gittiklerini anlatmış, o satırları okurken birden Çeşme'deki arkadaşlarımı özleyiverdim. Onlarla birlikte ne güzel günler geçirmiştik.

Babası ona bilgisayar almış, artık saatlerce onun başındayım, diyor. Buna hiç şaşmadım. Cüneyt, tam bir bilgisayar tipi. Mektubunu, hepimiz seni çok özlüyoruz, senden sık sık söz ediyoruz, özellikle de ben, diyerek bitirmiş.

Çok sevinçliyim. Bu kötü günün sonunda Cüneyt'in mektubu bayağı iyi geldi. Tabii tatlı anneciğimin gayretlerini de saymam gerek. Beni neşelendirmek için ne kadar uğraştı zavallım.

Annemi çok seviyorum. Cüneyt'i de çok seviyorum.

18 Kasım

Yani bu okulu dinamitleyebilirim!

Özellikle de rehberlik hocasını...

Kıyametler koptu, kıyametler...

Sevgili defterime yazmayalı yirmi gün olmuş. Yazamadım çünkü çok meşguldüm. Önce dersler hızlandı, bir sürü sınav vardı, hep çalıştım. Sonra da, edebiyat kolu için bir öykü yazıyordum ya, onu bitirdim. Hatasız olsun diye bir daha, bir daha yazdım, tabii çok vaktimi aldı, ama bence güzel oldu.

Nitekim ikinci toplantımızda okuduğumda herkes beğendi. Sadece Özge ağabey bir iki eleştiride bulundu ama bunlar

da pek önemli şeyler değildi. Herkes, en başta da Selin abla beni kutladı.

"Aferin sana Serra, çok güzel olmuş. Akıcı bir üslupla yazmışsın," dedikten sonra Özge ağabeye dönerek, "Ne dersin Özge, bence Serra'nın öyküsünü duvara, edebiyat köşesine asalım," önerisinde bulundu.

Soluğumu tutmuş bekliyordum. Özge ağabey bir an düşündü, "Aslında bunu edebiyat dergimizde bassak daha iyiydi," dedi.

Selin abla, "Ama o işi daha çözümleyemedik ki," deyince Özge ağabey, "Çözümleyeceğiz. Ben matbaadakilerle konuştum. Tek yaprak olmak koşuluyla basarız, dediler. Gerçi tek yaprağın, bizim diğer basılacakların, yıllığın filan yanında pek bir masrafı olmaz ama bunun için az da olsa gerekli parayı henüz bulamadık. Bulur bulmaz, tek yaprak olarak dergimizi çıkarabileceğiz," diyerek düşüncelerini anlattı.

Ben bir Selin ablaya, bir Özge ağabeye bakarak heyecanla söz nereye varacak diye dinliyorum. Bence, öyküm basılsın da ister duvarda, ister dergide olsun, umurumda değildi. Yeter ki basılsın.

Selin abla, "Derginin çıkmasını bekleyebiliriz tabii ama faaliyete geçtiğimizin ve bir şeyler üretmeye başladığımızın bilinmesinde yarar var," dedikten sonra bir an düşündü ve "Buldum, buldum," dedi. "Şimdilik Serra'nın öyküsünü beyaz bir kâğıda bir güzel yazalım ve duvara asalım. Sonra, dergi çıktığında da dergimizde basarız. Böylece hem benim istediğim olur, yani faaliyete geçmiş olduğumuzu belirtmiş oluruz, hem de senin istediğin olur, yani yazıları daha kalıcı kılacak bir biçimde dergimizde sergilemiş oluruz. Ne dersin?"

Bayılıyorum şu Selin ablaya, Özge ağabey ise hâlâ düşünüyordu.

"Bir itirazım yok," dedi sonunda da, ben de derin bir nefes aldım. Ağzım kulaklarımda olmalıydı ki, Özge ağabey, "Çok mutlu görünüyorsun Serra," dedi. "Ama haklısın, üstelik çok da şanslısın. Bu şekilde senin öykün iki kez gündeme gelmiş olacak. Bir duvar, bir de dergi baskısı yapmış olacak."

Ay, ne kadar seviniyorum, ne kadar!

Selin abla, "Öyleyse sen temize çekebilir misin?" diye sordu bana.

"Evet, evet," dedim, öykümü kimselere vermeye niyetim yoktu.

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii," dedi Selin abla.

"Öykümü birisine ithaf edebilir miyim?"

"Neden olmasın, bir yazar olarak bu senin hakkın," dedi Selin abla ve merakla bana baktı ama kime ithaf edeceğimi söylemedim. Öykümü temize çektikten sonra görür.

İlk öykümü Cosby babama ithaf etmeyi çoktan aklıma koymuştum. Bana en sıkıntılı anlarımda destek vermiş, başarılı olacağıma gönülden inanmış Cosby babama...

Eve uça uça geldim, annemi bekledim, sonunda dayanamayıp iş yerine telefon ettim. Ben annemi pek öyle işyerinden aramadığım için hemen heyecanlandı.

"Ne var Serra? Hasta mısın yoksa?" diye makineli tüfek gibi soruları sıraladı.

"Anne, dur bir dakika da söyleyeyim."

"Peki, peki söyle."

"Önce hasta filan değilim. Sıhhat ve afiyetteyim."

"Ohh, şükürler olsun..."

"Aman anne, ne tuhaf kadınsın. Aramasam merak edersin, arasam yine merak edersin."

"İyi ama kızım, bayram değil, seyran değil."

"Neyse, neyse... Bomba gibi bir haberim var."

"Çabuk söyle."

"İlk öykümü okul dergisinde basacaklar. Çok beğendiler."

"Ah Serra, çok sevindim. Afferin sana. Ne zaman yazdın? Hiç de haberim olmadı."

Buyrun! Şimdi de sitem.

"Anneciğim, boş vaktimde yazdım ve daha ortada fol yok yumurta yokken bir şey söylemek istemedim. Belki de beğenmeyeceklerdi. Onun için sonucu bekledim."

"Çok güzel, çok güzel. Bunu kutlayalım."

"İşte söyleyeceklerim bu kadar. Öylesine sevinçliyim ki, eve gelmeni bekleyemedim."

"Çok da iyi ettin."

"Haydi öyleyse, artık kapatayım."

"Tamam canım, evde görüşürüz. Öptüm!"

Eve gelince, anneme öykümü hemen okumak istedim.

O ise, "Önce soyunup döküneyim, işleri yoluna koyayım sonra rahat rahat kendim okumak istiyorum. Böyle aceleye getirmek istemiyorum," dedi.

Her iş bittikten sonra yarım gözlüklerini takıp, ayaklarını da altına alıp, koltuğa yerleşti ve yazdıklarımı okumaya başladı. Ben de karşısına geçmiş, ne diyecek diye bekliyordum. Öykümü bitirdiğinde, gözlerinde yaşlar pırıldıyordu.

"Seni yürekten kutlarım Serracığım. Ne kadar duyarak yazmışsın, ne kadar içten olmuş. Kendimi tutmasam..."

Eh, artık benden keyiflisi olamazdı. Annemi bunca etkilediğine göre, öyküm gerçekten iyi olmalıydı.

O gece bu başarımı kutlamak için yandaki pastaneden bir şişe dolusu bozayla, çikolatalı pasta aldık. Perhizlerin canı cehenneme!

Annem bir yandan bozasını içerken, bir yandan da öykümü temize çekmeye koyuldu. Bana da dersimi bitirdikten sonra yatmamı söyledi. Cici kadın!

Sabahleyin başucumda şeffaf bir dosya içinde kaymaklar gibi yazılmış sayfaları buldum.

Koşup annemi öptüm, o da çoktan kalkmış, giyiniyordu.

Öyküm koltuğunun altında okula giderken, günlerden beri kendimi ilk kez bu kadar mutlu hissettim. Babamı bile unutturmuştu bu başarı. Laf aramızda, Cüneyt'in mektubu kadar, hatta doğru söylemek gerekirse, Cüneyt'in mektubundan birazcık daha fazla mutlu etmişti beni.

Bitmek bilmeyen saatler geçti ve nihayet edebiyat kolu toplantısına giderek temize çekilmiş öykümü teslim ettim. Selin abla kâğıtlara bakarken gözleri ithafa takılınca hafifçe kaşlarını kaldırdı.

"Cosby babama mı?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Yani bu televizyondaki Bill Cosby mi?"

"Evet," dedim yine.

Şaşırmıştı. Duygularımı nasıl anlayabilirdi ki?

"Ama neden Bill Cosby?" diye sordu bu kez de.

"Bilmem, onu çok seviyorum da ondan herhâlde."

Tekrar bana baktı, güldü, omuzlarını silkti. "Neden olmasın," dedi ve ekledi, "Şimdi bunu rehberlik hocası Safiye Hanıma götürüp vereceğim."

"Neden Selin abla?" diye bu kez ben ona sordum.

"Yeni bir kural bu. Duvara asılacak olan yazılar önce rehberlik öğretmeni tarafından denetleniyor."

"Yaa!" Nedense bu hoşuma gitmemişti.

"Merak etme, senin yazında sakıncalı bir şey yok ki... Olsa, o kılı kırk yaran Özge razı olmazdı."

"Tabii Selin abla," dedim ama içime nedenini açıklayamadığım bir sıkıntı gelip oturuvermişti yine. Üstelik Safiye Öğretmen hiç hazzetmediğim biri. Katı görünüşlü, katı fikirli. Neyse...

"Peki ne zaman okuyup size geri verecek?" Yavrusundan ayrılmak istemeyen analar gibiydim.

Selin abla güldü. "Meraklanma bu kadar. Bu gece okur, yarın bana iade eder."

"Eh, iyi o hâlde," dedim ama yine de içimdeki sıkıntı dağılmadı.

Ertesi sabahı güç ettim. Birinci teneffüste etrafıma bakındım, Selin ablayı göremedim. İkinci teneffüste bir koşu onun sınıfının önüne gidip bekledim.

Beni görünce gülümsedi ve, "Seni meraklı tavşan seni," dedikten sonra, "Niye buralarda olduğunu bilmek için kâhin olmaya gerek yok," diyerek bana sarıldı.

"Ne oldu Selin abla?" dedim. "Safiye Öğretmen ne dedi?"

"Henüz bilmiyorum canım. Yalnız öğle tatilinde ofisine gitmemizi istedi."

"Yaa!"

"Canım niye böyle yapıyorsun? Onunki sadece formalite. Ofisine gideceğiz, pek güzel olmuş diyecek, ben de öykünü götürüp, duvara asacağım."

"Umarım öyle olur," dedim içimi çekerek.

"Haydi zil çalıyor. Seninle öğle tatilinde, yemekten sonra buluşuruz," dedi ve ben sınıfıma doğru koşarken arkamdan seslendi. "Yazıların asıldığı duvarın orada buluşalım."

"Tamam," diye ben de ona seslendim.

Yine saatler ağır ağır geçti ve öğlen oldu. Yemeğimi yarım yamalak yiyip, yazıların asıldığı duvarın oraya koştum. Selin abla daha gelmemişti. Beklemeye koyuldum. Beş dakika, on dakika... Yok, yok, ne gelen vardı, ne giden. Ve sonunda zil çaldı. Selin abla gelmemişti. Bir kez daha etrafıma baktıktan sonra sınıfıma girdim.

Acaba ne olmuştu? Safiye Öğretmen bir sorun mu çıkarmıştı? Yoksa daha okumamış mıydı? Bu sorular zihnimde

uçuşup duruyordu. Öyle veya böyle Selin abla bana bir haber veremez miydi?

Artık son iki teneffüste değil Selin ablayı aramak, sınıftan bile çıkmadım. İçim o kadar sıkılıyordu ki, kımıldanacak hâlim yoktu. Mutlaka bir terslik oldu, diye düşünüyordum.

Son dersten çıkış zili de çalınca, çantamı alıp kapının yolunu tuttuğumda, Selin ablayla Özge ağabeyin koridorda beni beklediklerini gördüm. İşte, dedim içimden, Serra kızım kötü habere hazırlıklı ol. İkisinin de yüzünden düşen bin parçaydı.

Yanlarına gittim. Özge ağabey, "Serra, seninle biraz konuşmamız gerek," dedi kolumdan tutarak...

"Biliyorum," dedim, "Safiye Öğretmen yazımı beğenmedi."

Özge ağabey şaşırdı, Selin abla hemen atıldı. "Hayır Serra beğenmedi değil. Başka bir sorun çıktı. Bahçeye çıkalım da rahat rahat konuşalım."

Bahçeye çıkıp, hemen ilk sıraya oturduk.

Özge ağabey, "Serra, bu çok saçma bir durum. Selin'le ben seni savunduk ama Safiye Öğretmen tutturdu mu tutturur," dedi.

"Ne oluyor?" dedim. "Şunu lütfen açık açık söyler misiniz?"

"Senin o ithafın var ya," dedi Özge ağabey.

"Evet, Cosby babaya diye ithaf etmiştim. Ne olmuş?"

"İşte Safiye Öğretmen de ona takılmış bir kere."

Sesimi çıkarmıyor, daha neler söyleyecekler diye bekliyordum. Özge ağabey olduğu yerde sıkıntılı sıkıntılı kımıldandı, onu hiç böyle görmemiştim. Sanki benim karşımda ezikti.

"Söyleyeyim de olsun bitsin," dedikten sonra, "Serra, Safiye Öğretmen senin o ithaftan vazgeçmeni istiyor," dedi bir çırpıda.

"Ne?!"

Bu kez Selin abla söze karıştı. "Bak canım, bunun senin için bir şok olacağını tahmin etmiştik. Lütfen sakin ol, Safiye Öğretmen'i bilirsin. Saçma ve katı bir kadındır. Öyküne bir şey dediği yok, hatta beğendi bile."

"Eksik olmasın!"

Selin abla, beni duymamışçasına devam etti, "Gelgelelim yazını Bill Cosby'ye ithaf etmeni tuhaf buldu. Bizim geleneklerimize aykırıymış bu. Yabancı birine yazı ithaf etmek, hele hele de tüm okulda okunacak bir yazıda, hiç yakışık almazmış. Onun için, Serra bu ithaftan vazgeçerse yazıyı onaylarım, yoksa onaylamam, diyor. İşte, mesele bu."

"Aman Tanrım," dedim. "İnanılır gibi değil."

"Biz seni savunduk. Bunun kötü bir şey olmadığını, o programın tüm gençler tarafından beğenilerek izlendiğini anlattık. Hele de Özge ısrarla, tekrar tekrar anlattı ama Safiye Öğretmen Nuh diyor, peygamber demiyordu."

Selin abla sustu. Gözlerini bana dikmişti. Özge ağabey ise yere bakıyor, sinirli sinirli bacağını sallıyordu.

Birden konuşmaya başladı, "Sinir oldum ona. Bağırmamak için kendimi zor tuttum. Bu, hem senin yazı yazma hakkına tecavüz, hem de Selin'le beni hiçe saymak oluyor. Biz, edebiyat kolu başkanı ve danışmanıyız. Bu kol bizim yönetimimizdeyse, o vakit bize nasıl karışabilir? Bizim onayladığımız bir yazıyı nasıl mahkûm edebilir? Resmen bizi hiçe saymak bu."

Selin abla, "Dur, dur, bir de seninle uğraşmayalım," dedi. "Sakin sakin oturup düşünelim. Ne yapabiliriz, onu nasıl ikna edebiliriz?"

"Selin ikna edebilsek az önce ederdik. Ne kadar tartıştık biliyorsun. Üstelik bu kadının öyle bir huyu var ki, bir kez ağzından bir şey çıktı mı doğru mu yanlış mı bakmıyor. Bir kez dedim ya, artık geri dönüşü yok, havasına giriyor."

Selin abla, bir süre dikkatle bana baktıktan sonra, "Serra," dedi. "Sana bir şey sormak istiyorum. Öykün gerçekten güzel yazılmış, onu basmazsak yazık olacak." Durdu, bir an düşündü. "Acaba... acaba o ithaftan vazgeçmeyi düşünür müsün? Öyküye yazık olacak diye üzülüyorum."

Birden bir alevin göğsümden yüzüme doğru yükseldiğini hissettim... Müthiş bir öfke tüm benliğimi sarmıştı. "Hayır, kesinlikle hayır. Yüz bin kere hayır," diye bağırdım.

Ortalığı derin bir sessizlik kaplamıştı. Üçümüz de susuyorduk. Sonra, Özge ağabey sessizliği bozdu, "Haklısın Serra, tamamen haklısın," dedi, içini çekti. "Başka konuşacak bir şey kalmadığına göre artık gitsek diyorum."

Hep birlikte kapıya doğru yürüdük. Okul bahçesi boşalmış, bizden başka kimse kalmamıştı. Kapıda vedalaşırken, Selin abla elimi tuttu, "Serra," dedi gözlerimin içine bakarak. "Seni anlıyorum ve sana çok hak veriyorum ama yine de, bu gece bir kez daha düşün, ne olursun. O yazıya çok yazık olacak."

Hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm ve otobüs durağına doğru yürüdüm.

O akşam odama kapandım ve ders çalışıyorum bahanesiyle annemle pek konuşmadım. Tek kelime edecek hâlim yoktu. Ne kadar şanssız bir kızım ben Tanrım. Mutlaka ama mutlaka sevincime ket vuracak bir şeyler oluyor. Hiçbir zaman tam anlamıyla, şöyle dört dörtlük dedikleri cinsten mutlu olamıyorum. Bu kadarı da haksızlık artık!

Annem yemeğin hazır olduğunu söyleyip, beni sofraya çağırana dek odamda kaldım. Yemekte annem de çok sessizdi. Sanki onun da canı bir şeye sıkılıyordu. Belki de yorgundur, diye düşündüm. Tam o sırada telefon çaldı, arayan Defne teyzemdi. Biraz konuştuktan sonra annemi verdim ve yine kendi düşüncelerime daldım.

"Mahkeme", "dava günü" gibi sözler duyunca kulak kabarttım. Annem bir şeyler anlatıyordu Defne teyzeme.

"Evet, Defne, bugün avukatla yine görüştüm. Davayı açtık. Evet, evet, boşanma işlemi çabuk yürüsün diye ikimiz de aynı avukata verdik. Şimdi duruşma günü belli olunca bize bildirecek. Evet, canım, bu iş de bu kadar. Yok, yok ben iyiyim, beni merak etme. Tabii ki biraz canım sıkılıyor, ne de olsa tatsız bir olay. Ama bu da geçecek. Hayır, duruşmaya ben gitmeyeceğim, onun da gideceğini sanmıyorum. Her şeyi avukat halledecek. İşte şimdilik haberler böyle..."

Annem sözlerini sürdürüyordu, daha fazla dinlemeye tahammül edemedim ve tabağımı alıp, kendimi mutfağa attım. Demek artık iş kesinleşmiş, mahkemeye başvurmuşlardı. Her ne kadar kararlarından vazgeçmeyeceklerini biliyorduysam da, yine de duyduklarım beni etkilemişti. Ellerim titriyordu. Tabağımı yıkayıp, yine odama kapandım. Tevekkeli değil, annem yemek boyu düşünceli ve keyifsizdi.

İkimiz de dertliydik, ikimiz de birbirimizi üzmemek için bir şey söylemiyorduk. İçimdeki sıkıntı yerini koyu bir hüzne bırakmıştı. Zaten o sıkıntı hep bir şey olmadan önce beliriyor. Olacak her neyse olduğunda sıkıntı yok oluyor, yerini üzüntü veya acı ya da o koyu hüzün alıyor.

Cüneyt'in mektubunu çıkarıp okudum, belki biraz rahatlarım diye, ama bu kez o da işe yaramadı.

Annem kararını vermiş, acı verse de onu uyguluyordu. Ya ben? Ben bu ithaf işini ne yapacaktım? Selin abla, bir kez daha düşün, demişti. İthaftan vazgeçmezsem öyküm ne duvara asılacak, ne de edebiyat dergisinde yayınlanacaktı. İçim acıyla doldu. Oysa ne kadar istiyordum, ne kadar bekliyordum bunun gerçekleşmesini... Öte yandan öykümü hep Cosby babamı düşünerek yazmıştım. Bu ona, bana bütün yaptıkları

için bir teşekkürdü. Ona verebileceğim yegâne armağandı. Bundan nasıl vazgeçerdim?

Yatakta dönüp duruyor, bir türlü uyuyamıyordum. Işığımı yaktım ve kitabımı elime aldım. Biraz okursam belki dalarım diye safyaları çevirmeye koyuldum. Ve... kısa bir süre sonra kendimi Cosby babamın evinde buldum.

Ohh, dünyalar varmış! Bu kez Cosby babamı beklemem gerekmedi çünkü o pek sevdiği kanepesine oturmuş, beni bekliyormuş.

Ben kapıdan içeri girince, "Ooo Serracığım hoş geldin, hoş geldin. Seni ne çok özlemişim," diyerek yerinden kalkıp beni kucaklıyormuş. Başımı göğsüne dayayıp o kocaman kucakta eriyip gidiyormuşum.

"Gel, gel otur şuraya. Anlat bakalım, ne var ne yok son zamanlarda?"

"Evde kimse yok mu Cosby baba?" diye soruyormuşum. Ev gerçekten de pek sessizmiş.

"Benim oğlan, aylar öncesinden Michael Jackson'ın konserine tüm aile için bilet almıştı. Hep birlikte oraya gittiler."

"Sen niye gitmedin?"

Bana göz kırparak, "İşlerimin çokluğunu bahane ettim ama sana işin doğrusunu söyleyeceğim. O ışıklar, o patırtı hiç bana göre değil. Kafam şişiyor," diyor ve bir kahkaha atıyormuş.

Ben de onunla birlikte gülüyormuşum. Bu müziği sevmediğini bile ne tatlı anlatıyor Cosby babam. Daha şimdiden gevşemeye başlayınca, içeri girdiğimde ne kadar gergin olduğumu fark ediyormuşum.

"Ee anlatsana, ne var ne yok," diye sorusunu yineliyormuş Cosby babam.

"Cosby baba, başım yine dertte."

"Yaa, neymiş benim tatlı kızımı üzen?"

Ve anlatmaya koyuluyormuşum.

"Bir öykü yazdım," diye söze başlıyormuşum.

"Ne kadar güzel! Kutlarım seni Serracığım. Ben sana dememiş miydim sen bu işi başaracaksın diye."

"Ve öyküm beğenildi. Hem edebiyat dergisinde basılacak, hem de duvara asılacak."

"Harika bir şey bu! Bunu hemen kutlamamız gerek, bir çanak mısır patlağına ne dersin? Hem yer hem anlatırsın," diyerek yerinden fırlıyormuş.

"İstemem Cosby baba, gerçekten," diyorsam da, çoktan mutfağa gitmiş bile.

"İstemem olur mu?" diye bağırıyormuş mutfaktan, "Mısır patlağı yemeyen gence, ben genç demem. Hem zaten hazır, az önce patlatmış, kendim için hazırlamıştım. Şöyle evde kimse yokken rahatça yiyeyim diye. Biliyorsun bizimkiler görünce hemen üşüşüyorlar, bana bir şey kalmıyor." Nitekim kısa sürede, elinde dev bir çanak dolusu mısır patlağıyla dönüyormuş.

Çanağı ikimizin ortasına koyuyor ve, "Evet canım, anlat bakalım neler oldu?" dedikten sonra ağzına bir avuç dolusu mısır patlağı atıyormuş.

"Öykümü sana ithaf ettim!"

Öylece olduğu yerde kalıyormuş. "Bana mı ithaf ettin?"

"Evet."

"Hem de ilk öykünü?"

"Evet."

"Ama bu çok güzel bir şey. Çok teşekkür ederim Serra, beni ne kadar duygulandırdın bilemezsin," diyormuş yavaşça, sanki gözleri dolmuş. Uzanıp yanağımdan öpüyor, sonra gırtlağını temizliyormuş bu duygusallığından utanmışçasına.

"Buraya kadar ben dert değil, güzel şeyler duydum," diyerek soru sorarcasına bana bakıyormuş.

"Evet, Cosby baba, dertler bundan sonra başlıyor," diyorum. "Bizim bir rehberlik öğretmenimiz var. Çok katı ve tutucu bir hanım."

Başını sallıyormuş, "Bilirim o tipleri. Benim de öyle bir öğretmenim vardı."

"İşte o öğretmen yazımı sana ithaf etmemi istemiyor."

"Yaa, peki ne yapmışım ben ona?" Gözlerini kocaman kocaman açarak bakıyormuş.

Kendimi tutamayıp gülüyormuşum. "Sorunu seninle değil Cosby baba," diyormuşum. "Yabancı birine ithaf etmek geleneklerimize aykırıymış."

"İlginç bir düşünce tarzı," diyor ve bir avuç mısır patlağı daha ağzına atıyormuş.

"Şimdi, ya o ithaftan vazgeçer ya da öyküsünü onaylamam, diyormuş."

"İşte bu çok kötü."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Sadece ben değil Selin ablayla, Özge ağabey de benimle aynı düşüncedeler."

"İyi ama sanatta böyle kısıtlamalar olmaz ki... Ayrıca ithaf çok kişisel bir konu. Yazarın özel hakkı. Sonra hepimiz konuşurken, gerektiğinde Shakespeare'den alıntı yapıp, 'To be or not to be' demiyor muyuz? Oysa o bir İngiliz. O zaman onun sözlerine de gönderme yapmamak gerek, bu düşünce biçimine göre."

"Tam öyle Cosby baba," diyormuşum. Sessizlik içinde karşı karşıya bir süre daha mısır patlağı yiyormuşuz. Sonra konuyu bağlıyormuşum.

"Şimdi bir seçim yapmak durumundayım. Ya o ithaftan vazgeçip yazımın basılmasını sağlayacağım ya da bu öneriyi reddedecek, her şeyi unutacağım."

"Çok zor bir seçim Serracığım."

"Ne yapmalıyım Cosby baba? Lütfen bana söyle."

"Serracığım biliyorsun, ben şunu yap, bunu yap demeye taraftar değilim. Kararını kendin vermelisin."

"Ama bir türlü veremiyorum. Bütün gece düşündüm, yazımın çıkması benim için çok önemli. Hep bunu düşleyip durdum," dedikten sonra bir soluk alıp, "Ama öte yandan ben bunu sana ithaf etmek istiyorum," diyormuşum. "Bunu çok istiyorum. Sana öyle çok şey borçluyum ki Cosby baba... Tüm sıkıntılı zamanlarımda sen bana destek oldun, ben de sana bir armağan vermek istiyorum. Ve ilk öykümden güzel bir armağan olamaz, diye düşünüyorum."

"Çok da haklısın. Bundan güzel ve anlamlı bir armağan olamaz, tatlım."

"Ama ne yapacağıma bir türlü karar veremiyorum."

Cosby babamla yine bir süre öylece oturuyormuşum. O bir şey söylemiyormuş, bense zaten söyleyeceğimi söylemiştim. Sonra birden bana dönüyormuş, "Bak canım," diyormuş. "Aslında karar vermek güç ama bir yerde de o denli güç değil. Karar vermen gerektiğinde, duygularının dolambaçlı yollarına sapmayacaksın, çünkü o zaman sadece dolanır durursun. Aklını kullanacaksın. Akılcı olmaya çalışacak ve kendi kendine soracaksın: Bir, bu yapmayı düşündüğüm şeyin bana bir zararı olur mu; iki, bir başkasına zararı olur mu? Kısaca, bu, bana ve başkalarına zarar verecek bir şey mi? Ardından iyice düşünüp, yapmayı planladığın şeyin doğruluğuna gerçekten inanıyor musun, bunu kafanda iyice tartacaksın. Eğer kuşkun varsa, vazgeçersin, yok eğer yapmayı düşündüğün şeyin doğru olduğundan şüphen yoksa, o zaman kim ne derse desin, doğru bildiğin yolda cesaretle yürüyeceksin. Bu kolay olmayacak ama başardığında da, kendinle gurur duyacak, kendine güven kazanacaksın. Güçlü bir insanım ben, diyebileceksin. İşte, benim sana söyleyebileceğim bu kadar. Şunu yapma, bunu yap, demeye karşıyım

ben. Dediğim biçimde düşünürsen, eminim en doğru kararı alacaksın."

Ne demek istediğini anlamıştım. Kararı yine ben, kendim verecektim ama bana yol göstermişti. Her zaman olduğu gibi...

"Anlıyorum Cosby baba, çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil tatlım," diyormuş gülümseyerek.

"Bu gece oturup düşüneceğim ve kendi kararımı kendim vereceğim," diyormuşum.

"Hah, işte şöyle," diyor ve ekliyormuş. "En doğru kararı vereceğine şimdiden inanıyorum. Haydi bakalım, şimdi çanağın dibindekileri bitirelim de, onlar gelmeden yıkayıp kaldıralım. Biliyorsun Cosby anne, her yediğime karışıyor," diyerek göz kırpıyormuş ve mısır patlaklarının gerisini birlikte silip süpürüyormuşuz.

Ayrılırken, beni durduruyormuş, "Kararın ne olursa olsun, şunu bilmeni isterim ki, beni çok mutlu ettin Serra. Armağanına yürekten teşekkür ederim, tatlım," diyor ve sarılıp beni öpüyormuş.

Uyandığımda, başucumdaki ışık hâlâ yanıyordu, kitabım ise elimden kayıp yere düşmüştü. Kitabı yerine koyup, ışığı söndürdükten sonra yatağımda yatarken içimde bir ferahlık vardı. Sanki daha o saatlerde kararımı vermiş gibiydim.

26 Kasım

Şu kısacık haftada neler oldu neler!

Yer yerinden oynadı. Tüm okul ayağa kalktı!

Öğretmenler birbirine girdi!

Çok üzüldüm! Çok sevindim!

Karmakarışık yazmaya başladım yine. En iyisi sırayla yazmak. Bu olay asla yitip gitmemeli. Cosby babamla konuş-

tuktan sonra düşündüm, taşındım ve kararımı verdim. Ertesi sabah okula gittiğimde ne yapacağımı gayet iyi biliyordum.

Selin ablayla öğle teneffüsünde buluştuk.

"Dün sana söylediklerimi düşündün mü Serra?" diye sordu. Gözleri kuşku doluydu. O sırada Özge ağabey de yanımıza geldi. O da cevabımı bekliyordu.

"Evet Selin abla, kararımı verdim," dedim.

İkisi de merak içinde bana bakıyorlardı.

"İthafımdan vazgeçmeyeceğim!"

"Serra!" dedi Selin abla.

"Yürekli kızmışsın," dedi Özge ağabey.

Selin abla bir hışım Özge ağabeye dönerek, "Sen de yangına körükle gitme! Bir inat uğruna o güzelim öyküye yazık değil mi?" dedi.

"Hayır, hayır değil çünkü o yazı ya o ithafla çıkar ya da hiç çıkmaz. Safiye Öğretmen'in bana şart koşmaya hakkı yok. O ithafın kimseye bir zararı olmadığına göre, ben de ısrar ediyorum," dedim ve ekledim. "Bu bir prensip meselesi."

Laf aramızda, bu sözcüğü kullanmak bir hoşuma gitti ki... Kendimi çok büyümüş ve sorumluluk sahibi biri gibi hissettim.

"Tamam canım," dedi Özge ağabey sırtımı sıvazlayarak. Kararımı beğenmiş bir hâli vardı. "Yürü Selin, şimdi sıra bizde."

Neyin sırası, diye soramadan, Selin ablayı kolundan çekerek götürdü.

Ertesi gün okula geldiğimde Ayşegül beni heyecanla karşıladı. "Serra, dün öğleden sonra neler olmuş neler. Tüm okul bunu konuşuyor," dedi.

Kitaplarımı sırama yerleştirirken, "Neler olmuş?" diye sordum. "Herkes senden söz ediyor," dedi. Gözleri heyecanla parlıyordu.

"Benden mi?" Doğrusu çok şaşırmıştım. "Bir yanlışın olmasın Ayşegül, ben ne yapmışım ki?"

"Hani senin Tümay'la ilgili öykün var ya..."

"Ha, şu," dedim, düş kırıklığına uğramıştım. Herhâlde Safiye Öğretmen'in izin vermediğini konuşuyorlardı. Ne önemli, ne önemli, diye düşündüm.

"Ay, ne kadar sakinsin," diye sinirlendi Ayşegül.

"Biliyorum, biliyorum," dedim. "Öykümün basılmasına izin vermedi. Bunu konuşuyorlarsa, bayat haber."

"Hayır efendim, sadece o değil."

Bu kez meraklanmıştım. "Şu baklayı çıkar ağzından Ayşegül," dedim.

Ayşegül hevesli hevesli anlatmaya koyuldu, "Sen ithaftan vazgeçmediğini söyleyince, Özge ağabeyle Selin abla, bir kez daha Safiye Öğretmen'e gidip senin durumunu tartışmışlar ve seni savunmuşlar. O da, 'Madem hepiniz bana karşı geliyorsunuz, öyleyse ithafı koymasa da yazıya izin vermeyeceğim. Ben bir öğretmenim, benim dediğim olur,' demiş."

"Vay, vay, vay," dedim kendimi tutamayarak.

"Bunun üzerineyse Özge ağabey, 'Öyleyse hocam, ben edebiyat kolu danışmanlığından istifa ediyorum,' demiş."

"Yaa!"

"Dur, dur, bu kadar değil. Ardından da Selin abla, 'Ben de başkanlıktan istifa ediyorum. Madem hiç söz hakkımız yok, kararlarımız göz önüne alınmıyor, o zaman başkanlığın ne anlamı var,' demiş."

"Aman Ayşegül! Ne diyorsun sen!"

"Dur, dur," dedi yine Ayşegül ve devam etti. "Bunun üzerine Safiye Öğretmen, 'Şu anda terbiyesizlik ettiğinizin farkında mısınız? Sizi öğretmene saygısızlıktan disipline verebilirim,' demiş."

"Amaaan!"

"Özge ağabey, 'Nasıl uygun görüyorsanız öyle yapın hocam, fakat istifalarımızı bugün yazıp vereceğimize emin olabilirsiniz,' demiş ve çıkıp gitmişler."

Sırama çöker gibi oturdum, çünkü artık bacaklarım beni çekemiyordu. Sevineyim mi, üzüleyim mi bilemiyordum.

"Ay Serra, ne müthiş bir şey, değil mi?" deyip duruyordu Ayşegül. "İki son sınıf öğrencisi, hem de en parlak öğrenciler senin için istifalarını verdiler."

"Verdiler mi?"

"Tabii!"

"Ne zaman?"

"Dün öğleden sonra, ofisten çıkar çıkmaz yazmış ve Safiye Öğretmen'in masasının üstüne bırakmışlar."

"Hay Allah, Ayşegül."

"Niye? Sevinmedin mi?"

"Ne bileyim? Sevineyim mi, üzüleyim mi bilemiyorum. Ya onları gerçekten disiplin kuruluna verirse..."

"Yok canım, daha neler..."

"Benim yüzümden başlarının derde girmesini hiç ama hiç istemem."

Zil çalınca konuşmamız yarıda kaldı. Tam dersin ortasında kapı vuruldu ve Selin abla içeri girdi. Öğretmene bir şey söyledi, öğretmenimiz, peki, dercesine başını sallayınca Selin abla bana işaret etti.

Merak içinde kalkıp onu izledim.

Dışarı çıktığımızda, "Bir-iki dakikalığına izin aldım Serra, onun için çabucak konuşup, seni sınıfa geri yollamam gerek," dedi ve sordu. "Dün olanları duydun mu?"

"Evet Selin abla, tüm okul çalkalanıyormuş," dedim.

"Haber nasıl da çabuk duyuluyor... Özge'yle biz edebiyat kolundan istifa ettik."

"Selin abla, o kadar üzgünüm ki, hep benim yüzümden..."

Sözümü kesti Selin abla. "Hayır Serra, hiç de senin yüzünden değil. Dün akşamüstü senin dediğin gibi bu bir prensip meselesi," dedi ve bana gülümsedi. Anlaşılan, onlar da bu sözcüğü kullanırkenki keyfimi fark etmiş, kim bilir belki de arkamdan tatlı tatlı alay etmişlerdir. Olsun!

"Neyse, şimdi konu bu değil. Olaylar öylesine hızlı gelişti ki... Bizimle o konuşmayı yaptıktan sonra Safiye Öğretmen, öğretmenler odasında olayı anlatmış ve bizi disipline vermeyi düşündüğünü söylemiş, özellikle de Özge'nin konuşma biçimine kızmış."

"Ay Selin abla!"

"Dur, dur sözümü kesme. O bunları anlatırken, bizim edebiyat hocamız Vildan Hanım da oradaymış. Ve Safiye Öğretmen'e karşı çıkmış. Bu yaptığınız haksızlık olur hocam, demiş. Çocuklar ortaya bir ürün koymuşlar, siz sadece o ürünün sakıncalı olup olmadığı hakkında karar vermeye yetkilisiniz ama görüyorum ki işi başka boyutlara götürmüşsünüz. Buna razı olamam, ayrıca hem Selin, hem Özge benim öğrencilerimdir, onları iyi tanırım, saygısızlık yapacak çocuklar değillerdir, demiş ve bir tartışma çıkmış."

"Ne diyorsun Selin abla!"

"Sorma! Bu olaydan sonra Vildan Hanım gidip müdür yardımcısı Ahmet Bey'le konuşmuş ve hele hele bizim disipline verilmemizin kesinlikle karşısında olduğunu, senin yazın hakkında da aslında bir Türkçe edebiyat öğretmeninin karar almasının daha doğru olacağını söyledikten sonra 'Bu olayın görüşülmesini; çocukların da, yani hem Selin, hem Özge'nin dinlenmesini istiyorum,' demiş. Safiye Öğretmen'i keyfi karar almakla suçlamış."

"Selin abla, neler olmuş meğer," diyebildim.

"Evet Serra, iş oralara kadar vardı, ne yazık ki," dedikten sonra çabuk çabuk ekledi. "Şimdi iki gün sonra, müdür yardımcısı,

Türkçe edebiyat öğretmenleri ve Safiye Öğretmen'in karşısına çıkıp, olayın bizim açımızdan gelişimini anlatıp soruları yanıtlayacağız. Haberin olsun, sen de hazırlıklı ol diye geldim."

Dizlerim titremeye başlamıştı bile.

"Yani bu bir disiplin mi?" diyebildim.

"Hayır," dedi Selin abla, "En azından şimdilik değil. Bir kurul karşısına çıkacağız. Safiye Öğretmen'e hak verirlerse, belki o zaman disipline veriliriz, yok eğer bizi haklı görürlerse, o zaman paçayı kurtardık demektir. Haydi, şimdi koş sınıfına gir. Seninle sonra yine görüşürüz," dedi Selin abla.

Aman Tanrım, neler oluyordu böyle? Hangi suçu işlemiştik de böyle kurullar karşısına çıkıyorduk. Kös kös sınıfa döndüm, Ayşegül merak içindeydi. Hoş, ötekilerin de ondan aşağı kalır yanı yoktu ya...

Teneffüste etrafımı sarıp beni soru yağmuruna tuttular. Ben de Selin ablanın söylediklerini aktardım. Herkes heyecan içindeydi.

O iki günü nasıl geçirdim bilmiyorum. Evde, anneme bu olaydan söz etmedim çünkü o da avukatla konuşup duruyordu. Onun derdi kendine yetip artıyordu bile, bir de ben üzmek istemedim. Ama kararlıydım, düşüncelerimden ödün vermeyecektim.

Nihayet beklenen gün geldi. Karnıma ağrılar giriyor, ikide bir tuvalete taşınıyordum. Toplantı öğleden sonra yapılacaktı. Müdür yardımcısı, sınıf öğretmenimden izin almıştı. Selin abla beni almaya geldiğinde tüm sınıf kuşkuyla bize bakıyordu. Aslında sadece bizim sınıf değil, öteki sınıflar da merak içinde olanları izliyordu. Ama o günlerde bana soru sordular mı, nedense sinir oluyordum. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Heyecandan olsa gerek.

Özge ağabeyle müdür muavininin odasının önünde buluştuk. Selin abla kapıyı tıklattı.

"Girin," diye bir ses duyduk. Selin ablanın yüzü sapsarıydı.

"Haydi Serra," dedi ve üçümüz içeri girdik.

Öğretmenler yarım daire şeklinde oturmuşlardı, ortalarında ise müdür muavini vardı.

Safiye Öğretmen en başta, sinirli bir edayla ayak ayaküstüne atmış, bacağını sallayıp duruyordu. Öbür başta ise Vildan Hanım önündeki bir kâğıdı inceler gibiydi. Aralarında da çeşitli sınıfların Türkçe edebiyat öğretmenleri yer almıştı.

Müdür muavini, "Herkes burada sanırım," dedi, odadakilere teker teker bakarak.

"Öyleyse başlayabiliriz. Sayın arkadaşlar, burada bir sorunu konuşmak ve çözümlemek için toplanmış bulunuyoruz." Bu sözleri Türkçe edebiyat öğretmenlerine bakarak söylemişti. Biz üçümüz karşılarında ayakta duruyorduk. Zangır zangır titriyordum. Ellerim buz gibiydi. Selin abla da heyecanlıydı. En sakinimiz Özge ağabeydi veya sakin görünmeyi iyi beceriyordu.

"Edebiyat koluyla ilgili bir sorun bu. Kısaca özetlemek gerekirse, Lise I öğrencilerinden Serra Noyan bir öykü yazmış ve öykü edebiyat kolu başkan ve üyeleri tarafından beğenilerek, rehberlik öğretmeni Safiye Hanım'a son kez denetlemesi için verilmiş. Safiye Hanım, yazıda sakınca bulmamış ancak öğrencimizin yazısını Bill Cosby adında bir Amerikalı oyuncuya ithaf etmesini örf ve âdetlerimize aykırı bularak, öğrenciden bu ithafı geri almasını istemiş. Öğrenci ithafı geri almayacağını söyleyince, rehberlik öğretmeni de yazının basılmasını yasaklamış."

Müdür muavini Ahmet Bey, Bill Cosby'nin adını söylediğinde diğer öğretmenlerin bakışlarının bana çevrildiğini hissettim. Kimi şaşkınlık, kimi merakla bakıyordu. Çok garip gelmişti anlaşılan.

Ahmet Bey devam etti. "Bunun üzerine edebiyat kolu başkanı ve danışmanı, Safiye Öğretmen'in bu kararını kabul edemeyeceklerini söyleyip istifalarını vermişler. Bu arada, anladığım kadarıyla, bir öğrenci ve öğretmen arasında arzu edilmeyen biçimde bir tartışma olmuş. Safiye Öğretmen buna üzülmüş."

Sevsinler! Üzülmüşmüş! Ne üzülmesi, bağırıp çağırmış dese ya şuna! "Öte yandan son sınıf öğrencileri Selin ve Özge'nin edebiyat öğretmenleri Vildan Hanım öğrencilerine haksızlık yapıldığı kanısında. Ve sorunun tartışılıp, öğrencilerin de dinlenmesini istedi. Türkçe edebiyat öğretmenleri olarak, bu durumu en sağlıklı biçimde değerlendirebilecek konumda olduğunuzdan, soruna sizlerle birlikte bir çözüm getirebileceğimizi düşündüm," dedikten sonra öksürdü Ahmet Bey ve, "Artık bu konuyu görüşebiliriz sanıyorum," diyerek ilk sözü Safiye Öğretmen'e verdi.

Safiye Öğretmen bir konuştu, bir konuştu. Neredeyse Orta Asya'daki göçlerden, Hun Devletleri'nden başlayıp bugüne geldi. Geleneklere bağlılıktan söz etti, öz kültürümüzün yozlaşmakta olduğundan yakındı. Ve buna en büyük neden olarak da yabancı hayranlığını gösterdi. İşte ben, bu noktada suçluydum. Yabancı hayranlığı yapıyor, öykümü yabancı birine ithaf ediyordum. Hiç mi başka kimse yoktu ithaf edecek? Beni okutup, büyüten, bana onca emek veren anam babam da mı yoktu, sözleriyle konuşmasını bitirdi.

Öyle bir konuşmuştu ki, bendeki yüreklilik müreklilik uçup gitmişti. Ne kötü şey yapmıştım ben!

Derken Vildan Hanım söz istedi, müdür muavini bu kez ona söz verdi.

Vildan Hanım, Safiye Öğretmen'in ateşli konuşmasına karşılık gayet sakin bir ses tonuyla söze başlayarak önce odadaki elektrikli havayı dağıttı. "Kanımca bu olayı gelenekleri-

mize karşı gelmek veya kültürümüzü yozlaştırmakla özdeşleştirmek durumu biraz abartmak oluyor. Serra'yı pek tanımam ama öğretmenlerine sorup öğrendiğime göre, akıllı, yetenekli ve ciddi bir öğrenci olduğu kanısına vardım. Yani az önce çizilen tipe pek uymuyor. Ayrıca," diye devam etti yumuşak bir sesle, "günümüzde dünya artık küçüldü. Diğer ülkelerin sanat ve güncel olaylarıyla iç içe yaşıyoruz denebilir. Bir öğrencinin bir yabancıya ithafta bulunmasını ben yabancı hayranlığı olarak niteleyemiyorum nedense. Olsa olsa bir beğeni olabilir ki bu da bir suç değil," dedi bana bakarak. Sanki beni teselli etmek istiyordu. Gözlerim yanmaya başlamıştı.

Sonra, Selin ablayla Özge ağabeye bakarak sözlerini sürdürdü. "Selin'le Özge'ye gelince, onları hepimiz tanırız. Saygısızlık etmiş olabileceklerini düşünemiyorum. Olsa olsa gençliklerinin verdiği ateşle biraz heyecanlı konuşmuş olabilirler. Bunu da bizler, büyükleri olarak anlayışlı karşılamamız gerektiğine inanıyorum. Sonra madem bu çocuklara bir görev vermişiz, sorumluluğunu da yanı sıra verdiğimiz anlamına gelir. Onların kararlarını bir kalemde silip atarsak, bu nasıl görev ve sorumluluk vermek oluyor, bunu da anlamakta güçlük çekiyorum. Söyleyeceklerim bundan ibaret."

Yani şahane bir konuşmaydı bu. Az ve öz dediklerinden.

"Evet arkadaşlar, sizler ne diyorsunuz?"

Bizim sınıfın Türkçe öğretmeni, "Serra'ya bir şey sormak istiyorum," dedi. "Serra kızım, öykünü neden Bill Cosby'ye ithaf ettiğini bize söyleyebilir misin?"

Eyvah, ateş hattına girmiştim artık.

"Öğretmenim," dedim. "Onun televizyondaki programında çizdiği baba tipini çok beğeniyorum. Ona yakınlık duyuyorum."

Nasıl söylerdim işin aslını? Dokunsalar ağlayacaktım.

"Bu ilk öykündü, değil mi?"

"Evet öğretmenim."

"Niye öğretmeninin arzusuna karşı gelip, bu ithafta ısrar ediyorsun? Tüm bu konuşmalardan sonra senden o ithaftan vazgeçmeni istesem, bana ne cevap verirsin?"

"Üzgünüm ama o ithaftan vazgeçmeyeceğim, öğretmenim."

"Ama o zaman yazın basılmayacak."

"Basılmasın efendim."

"Neden bu inat?"

"İnat değil efendim. Ben yanlış bir şey yaptığım kanısında değilim."

"Yani bu yaptığını doğru mu buluyorsun?"

"Evet öğretmenim. Doğru buluyorum, onun için de vazgeçemeyeceğim."

"Peki madem çizdiği baba tipini beğendiğini söylüyorsun, onun yerine kendi babana ithaf etseydin daha doğru, daha yerinde olmaz mıydı?"

"Olmazdı," deyince odada bir mırıltı yükseldi. Vatan hainliğinden, baba hainliğine terfi ettiğimi hissediyordum. Selin abla yan yan bakıyordu. Artık soru sorsunlar istemiyordum. Neydi bu işkence? Sesimi kontrol edemeyeceğimden korkuyordum.

"Neden Serra?" deyince artık patladım.

"Sormayın artık. Bana bir şey sormayın," diye bağırdım. "O benim hayalimdeki baba, o olmasını istediğim baba. Hep böyle bir baba düşledim ben."

Safiye Öğretmen bir hışım yerinden fırlayıp, "Bağırarak konuşma bakayım," dedi benden beter bağırarak. "Derhâl annenle konuşmak istiyorum."

"Hayır! Annemi bu işe karıştırmayın."

"Kızım, senin ciddi bir sorunun var ve ben rehberlik öğretmeni olarak derhâl annenle konuşmak istiyorum. Hatta şimdi telefon edip, onu bu toplantıya çağırmak kararındayım," deyince tüm kontrolümü yitirdim.

"Hayır, hayır," diye avaz avaz bağırdım.

Müdür muavini de ayağa kalkmıştı. "Serra, sakin ol."

Selin abla elime yapıştı, elini silkip attım. "O kadar meraklıysanız söyleyeyim de rahatlayın bari. Annemi çağırıp bir de onu üzmenize izin veremem. Anneme haber vereceksiniz de ne olacak? Babamla mı konuşacak? Konuşamaz çünkü boşanıyorlar. Anladınız mı, rahat ettiniz mi şimdi," dedim ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

Selin ablaya müdür muavininin işaret ettiğini gördüm. Selin abla beni dışarı çıkardı. Tuvaletlere götürdü, yol boyu sarsıla sarsıla ağlıyordum. Yüzüme bol bol soğuk su çarptı Selin abla. Ağladım, ağladım ve yavaş yavaş açılmaya başladım. O ise, bana sarılmış, saçlarımı okşuyordu.

"İyiyim artık. Haydi geri gidelim Selin abla," dedim sonunda.

Selin abla, "Bizi isterlerse çağırırlar. En iyisi kantine gidip birer çay içelim ve sonucu orada bekleyelim," dedi.

Artık yarım saat mi, bir saat mi geçti bilmiyorum, sonunda Özge ağabey göründü.

Selin abla onun yanımıza gelmesini bekleyemeyerek seslendi. "Ne oldu? Ne oldu?"

Özge ağabey ise onu yanıtlamayarak yanımıza geldi ve, "Nasılsın Serra?" dedi bana.

"Şimdi iyiyim Özge ağabey."

"Biliyor musun belki çok üzüldün, ama kararlılığın ve yürekliliğin herkesi etkiledi," dedikten sonra yanağımı sıktı ve gülümseyerek, "Meğer yaşına göre ne çetin cevizmişsin sen," dedi.

Özge ağabeyden gelen bu sözler azıcık yüreğime su serpti. Özge ağabey Selin ablaya dönerek, "Ne olacak?" diye onu yanıtladı. "Bu kez beni sorguladılar, ben de her şeyi anlattım. Şimdi aralarında görüşüp karar alacaklar. Sonra da bize bildirecekler," dedi ve ekledi. "Ama sonuç ne olursa olsun, Safiye

Öğretmen özellikle de bu olaydan sonra pek de sevilen biri olmayacak."

Yine bana dönerek, "Haydi gül biraz. Bak artık her şey bitti," dedi.

Benden ses çıkmayınca, "Nen, var Serra?" diye üsteledi.

"Şeyy." dedim. "Çok utanıyorum."

"Kızım ne var utanacak? Sen orada tarihi bir konuşma yaptın. Doğru bildiğinden şaşmadığını gösterdin. Kaç baba-yiğit yapabilir bunu?"

"Ama..."

"Aması ne?" Özge ağabey sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Şimdi artık herkes annemle babamın..."

"Haa, o mu?" derken Özge ağabeyin sesi yumuşayıvermişti. "Sen o konuda hiç üzülme. Bir kere bu olayda senin bir suçun yok ki... Ayrıca annesi babası ayrılan ilk çocuk da sen değilsin."

Selin abla atıldı. "Hem öğretmenler oturup da bu konuyu konuşacak değiller. Onlar neler neler biliyorlar, neler neler duyuyorlar ama hepsini de kendilerine saklıyorlar. Bizlere gelince..." dedi ve bana gülümsedi. "Bize güvenebilirsin. Hem onca sorunu birlikte göğüslediğimize göre, bir konuda daha sırdaş olmuşuz, ne çıkar, değil mi Özge?"

"Aynen," dedi Özge ağabey ve yanıma oturdu.

Bir süre daha kantinde oturup çay içtik, konuştuk, sonra tüm karşı çıkmalarıma karşın beni eve onlar bıraktılar.

Akşam anneme yine bir şey anlatmadım. Gözlerimin kızarmış olduğunu fark edip sorduğunda da, gözüme toz kaçtığını ve epey acıttığını söyledim.

İki gün daha geçti. Ve yine öğle tatilinde Selin abla beni buldu.

"Gel şuraya oturalım, sana anlatacaklarım var," dedi.

"Karar vermişler mi?"

"Evet."

"Anlatsana, anlatsana."

"Önce senin meseleni anlatayım. Öğretmenler konuyu enine boyuna tartışmışlar ve ithafını Bill Cosby'ye yapmanda bir sakınca olmadığına karar vermişler."

"Yaşasın!"

"Evet canım, biz de çok ama çok sevindik."

"O zaman öyküm basılacak, değil mi Selin abla?"

"Hem de nasıl! Üstelik şimdi herkes merakla bekliyor. Ne çok okumak isteyen var, bir bilsen!"

"İnanamıyorum, inanamıyorum," diyerek Selin ablanın boynuna atıldım. Sonra geri çekilip, "Peki, Safiye Öğretmen ne demiş bu işe?" diye sordum.

"Bak bu daha da bomba haber," dedikten sonra devam etti. "Bundan böyle edebiyat kolu yazılarının rehberlik öğretmenlerinden alınıp, Türkçe edebiyat öğretmenlerine verilmesine karar vermişler. Zaten aslında da edebi yazılar, rehberlik kapsamına girmiyormuş."

"Yaşasın! Yaşasın!"

"Doğrusu da buydu zaten," dedi Selin abla. "Onlar işi sanatsal açıdan değerlendirebilecekler, ayrıca bu tür çalışmalar onların konusu. Vildan Hanım yine çok güzel bir konuşma yaparak, yazı yazarken insan beyni özgür çalışabilmeli, biz burada öğrencilerimize yabancı eserleri, klasikleri okutuyoruz; gündelik yaşam içinde konuşurken onların sözlerine göndermeler yapıyoruz, bu suç olmuyor da..."

"Örneğin, 'To be or not to be' gibi," deyiverdim sözünü keserek.

"Evet Serra," dedi Selin abla. Biraz şaşırmış göründü bu verdiğim örneğe. "Ne de güzel yerli yerine oturttun."

Oturturum tabii, dedim içimden kıs kıs gülerek ve Cosby babama teşekkür ederek.

"Evet, ne diyordum," diyerek devam etti Selin abla, "Vildan Hanım demiş ki, 'Eğitirken klasiklerin yanı sıra günümüz edebiyatından da eserler işliyoruz, güncel olaylara değiniyoruz suç olmuyor da, bir öğrencinin bir fantezi olarak, beğendiği yabancı sanatçıya ithafta bulunmasının ne sakıncası var? Her tür sanat artık tüm dünyanın malıdır, herkes bundan esinlenebilir, yararlanabilir, kullanabilir. Bunun geleneklerimizi yozlaştırmakla hiçbir ilgisi yok bence,' diyerek Safiye Öğretmen'in iddialarını çürütmüş."

"Peki sizin için ne karar almışlar?"

"Bizim istifalarımız kabul edilmiyor."

"Yaşasın!"

"Yalnız..."

"Evet?"

"Yalnız, bundan böyle bir öğretmene daha saygılı olmamız koşuluyla ikimize de birer ihtar veriliyor."

"Olamaz!"

"Kendimizi öylesine disipline hazırlamıştık ki, bu ceza bizi pek üzmedi, inan," dedikten sonra içini çekti. "Ne kadar yorgunum bilemezsin, Serra. Çok heyecanlı günler geçirdik. Bu akşam kurs dönüşü bir sıcak banyo yapıp yatacağım ve yarın öğlene dek uyuyacağım."

Zavallı Selin ablam benim!

Ve dün, benim öyküm duvara asıldı! Annemin tertemiz yazısıyla, Cosby babama ithafım iyice belirgindi. Önünde de epeyce bir kalabalık vardı. Utanmasam yazımın karşısına geçip, bir tablo seyredermişçesine saatlerce bakabilirdim ona.

Edebiyat dergimize gelince, o da önümüzdeki ay çıkacak. Özge ağabey matbaadan gün almış. Şimdi diğer yazılar hazırlanıyor. Böylelikle önümüzdeki ay, elimde sonsuza dek saklayabileceğim, basılmış bir öyküm olacak. Lay-lay-lom!

Hayat tesadüflerle doludur, der anneannem. Ne kadar doğru!

Ben Safiye Öğretmen'le boğuşmakla o denli meşguldüm ki, annemin cephesinde neler olup bittiğinin pek farkında değildim. Meğer kurulun benim hakkımda karar verdiği gün, annemle babam tek celsede boşanmışlar!

İki taraf da razıysa, bu iş çabuk bitiyormuş. Annem ben üzülmeyeyim diye bana bir şey söylememiş, oysa aynı gün ikimiz de önemli olaylar yaşamışız.

Düşünüyorum da, bir yerde ikimiz de aynı şeyleri yaptık, yani ikimiz de acı çektiğimiz hâlde doğru bildiğimiz yolda yürüdük.

Dün gece bana mahkemenin sonuçlandığını söylediğinde ona bu düşüncemi açtım ve ben de ona son günlerde yaşadığım olayları anlattım. Yazımın duvara asıldığını duyduğunda yüzündeki kuşku dolu ifade dağıldı, "Seninle gurur duyuyorum Serra, ama ne çok üzülmüşsün," dedi ve ekledi. "Az önce dediğin doğru, ikimiz de doğru olduğuna inandığımız konuda ısrar ettik ve bu hiç de kolay bir şey değil. Artık her şeyi seninle paylaştığımıza göre itiraf etmeliyim ki, etrafımda herkes beni bu boşanmadan vazgeçirmeye çalıştı. Kendi annem, kız kardeşim, arkadaşlarım..."

"Ve ben," dedim yavaşça.

"Ve elbette sen, benim güzel kızım. Çok da haklıydın, kendi açından. Düzeninin bozulmasını, ailenin dağılmasını istemiyordun," diyerek yanağımı okşadı.

"Ama," diye sözlerini sürdürdü. "Ben yıllardır gerçekten var olmayan bir aile düzenini varmış gibi göstermekten yorulmuştum artık. Buraya kadar gelebildim, bundan sonrası hepimiz için zararlı olacaktı. Babanla birbirimizi kırmaya başlayacaktık, hoş son zamanlarda buna başlamıştık bile."

"Evet," diye mırıldandım. "Ben de bunun farkındaydım. Hatta siz kavga ederken, bazı geceler başımı yastığımın altına sokuyordum, duymayayım diye."

"Gördün mü," dedi annem, "benim de savunduğum buydu. Seni üzmeye hakkımız yoktu. En güzel yıllarını kavgalarla zehirlemeye ise hiç mi hiç hakkımız yoktu. Ayrıca bize de yazıktı. Şimdiyse, herkes kendi yolunda. O da kötü bir insan değil, eh," dedi, güldü. "Ben de kendimi kötü bir insan olarak görmüyorum ama kişiliklerimiz uyuşmuyor. Ayrı ayrı tipte insanlarız. Ve işte bu noktada, durup durup babama yürekten teşekkür ediyorum; beni okuttuğu, meslek sahibi yaptığı için."

Bir an gözleri daldı, belli ki babasını düşünüyordu. Annem babasına çok düşkündür.

"Eğer o beni okutmasaydı, ısrarla yönlendirip meslek sahibi yapmasaydı, bugün ben bu boşanmayı gerçekleştiremezdim. Bunca yıldan sonra bir çocukla baba evine sığınmak, o kadar kolay değil."

Gözlerini bana dikerek, "İşte onun için annen olarak birinci ve en önemli görevimin, seni okutup, bir meslek sahibi yapmak olduğuna inanıyorum. Hiç kimseye muhtaç olmadan, iki ayağının üstünde dimdik durabilen bir kadın olmanı sağlamak benim şu andaki en büyük amacım." Yine bir an duraladı, belli ki bu konuşma ona güç geliyordu.

"Boşanmayı planlamaya başladığım günlerde ilk düşüncem ekonomik durumumuz oldu. Nasıl geçinecektik? Gerçi baban da yardım ederdi, sonra anneannenle deden de var bize destek olacak, ama başkalarına güvenerek yola çıkmak istemiyordum. Ve işte o zaman çalıştığım, bir işim olduğu için Tanrı'ya şükrettim. Benim maaşımla, dikkat eder, daha tutumlu davranırsak yaşabileceğimizi görünce, bu işe kalkıştım. Ve o zaman, babamın benim için yaptıklarının değerini ilk kez tam anlamıyla kavradım."

İkimiz de susuyorduk. Annem ilk kez benimle böylesine dertleşiyor, düşüncelerini bu denli açıklıkla anlatıyordu. Uzanıp elini tuttum, birbirimize gülümsedik.

"İşte böyle benim güzel kızım," dedi annem. "İkimiz de doğru olanı yaptık. Senin de bu küçük yaşında kendi kendine düşünüp karar alabilmen ve büyük bir cesaretle bunu uygulayabilmen beni nasıl mutlu etti, bilemezsin. Bu, getirdiğin yüksek notlardan çok ama çok daha önemli."

Gece yatağıma yattığımda konuştuklarımızı uzun uzun düşündüm. Kendimi büyümüş, olgunlaşmış hissediyordum âdeta. Kim bilir, belki de annem beni karşısına alıp, böyle konuştuğu için bu duygular içindeydim.

Artık gelecekte ne olmak, ne yapmak istediğimi düşünmenin zamanı geldi. Ama, işin kötüsü ne olmak istediğimi bilmiyorum. Acaba hangi üniversiteleri yazmalı? Sonra, meslekler hakkında da pek bilgim yok. Hep sağdan soldan duyduklarım... Acaba Selin ablayla bu konuyu konuşsam mı? Örneğin, o ne olmak istiyor? Nereleri yazacak? Ya Özge ağabey?

Kendim hakkında bilmediğim ne çok şey var. Hangi meslekleri sevebilirim? Hangi konuda yetenekliyim? Neyi sevip, neyi sevmediğimi bile bilmiyorum daha. Ne korkunç! Evet, bundan böyle bu konu üstünde düşünmeliyim. Önce kendimi tanımalıyım, ancak ondan sonra sağlıklı bir karar verebilirim.

7 Aralık

Bu yıl doğum günüm öyle bir kutlandı ki, gören de Fransız Devrimi'nin iki yüzüncü yılı kutlanıyor sanır. Nasıl Paris'te şenlikler yıl boyu sürdüyse, on altı yaşına girmem de tam üç kez kutlandı!

Önce sınıfta arkadaşlarla kutladık!

Sonra annemle akşam yemeğine baş başa Hilton'a gittik!

Ve de, doğum günüm için Cüneyt kalkıp İzmir'den gelecek! Hepsi de birbirinden harika.

Anlatmaya önce sınıfta kutlanandan başlayayım. Bizim Ayşegül, bütün sınıfa doğum günüm olduğunu yaymış. Ve de oturup bana kocaman bir pasta yapmış! Ne tatlıdır şu Ayşegül. (Ve de ne marifetli!)

Oğlanlar pastaya deliler gibi atladılar. Yani biri şunlara bu kadar açgözlü olmamaları gerektiğini anlatsa, ne kadar iyi olacak.

Ayşegül, "Durun, durun, ben keseceğim," diye bağırıp duruyordu.

Pastanın yanına içecekleri bil bakalım kim ısmarlamış? Atasay! Onu elinde bir koli içecekle görünce öyle şaşırdım ki...

"İçecekler benden," dedi kasılarak ve hemen dağıtmaya başladı.

"Çok teşekkür ederim, Atasay," dedim.

"Bir şey değil," dedi, sonra bana bir kutu uzattı. Şaşkınlığım daha da artmıştı. Neler oluyor bu Atasay'a böyle, diye düşünürken, Ayşegül kulağımın dibinde, "Anlayalım," diye mırıldandı.

"Saçmalama, Ayşegül," dedim bir hışım.

Kutuyu açtığımda içinden çok şirin, sapsarı tüylü bir civciv çıktı. O kadar tatlı bir oyuncaktı ki, Atasay'dan olmasına karşın, odamın başköşesine koydum.

Ayşegül ise pastanın yanı sıra bana Vakko'dan o bayıldığım yastıklardan almış. Kalp biçiminde, etrafı fistoyla fırfırlanmış, toz pembe bir yastık. Bayıldım! Onu da hemen annemin bana aldığı burçlu yastığın yanına, yatağımın üstüne yerleştirdim.

Kızlara gelince, Yeşim'in önderliğinde, Sılay, Banu ve Eda birleşip nefis bir kazak almışlar. Kocaman saç örgülerle donanmış, beyaz, spor bir kazak. Çok makbule geçti. Herkes ıvır zıvır alacağına böyle birleşip tek esaslı parça almaları güzel fikir doğrusu. Bunu hep yapmalıyız.

Muzip Ahmet, "Ayşegül, pasta çok güzel olmuş. Devamını bekliyoruz," dedi.

Ayşegül de, "Bütün gece uğraştım, bir daha yapamam," dedi hiç de nazik olmayan bir biçimde. Ama Ahmet, onu kızdırdığı için memnun, gülüp duruyordu.

Derken Burak gelip sırtıma bir şaplak indirdi, "Kaç yaşında oldun, moruk?" dedi. Sulu şey, ne olacak! Ama ne dese Burak'a kızılmıyor, tatlı çocuktur aslında. O da bana kocaman, pembe beyaz bir ayı almış. Öyle yumuşak, öyle sevimliydi ki oyuncak ayı, herkes kucağına almak istiyordu.

"Hem moruk diyorsun, hem de oyuncak armağan ediyorsun," dedim.

"İhtiyarladığına fazla üzülmeyesin diye," dedi sırıtarak.

Tam o sırada Selin ablayla Özge ağabey geldiler kantine.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi Selin abla ve beni öptü. Çok şaşırmıştım.

"Doğum günüm olduğunu nereden biliyordunuz?" diye sordum.

"Bize malum olur," dedi Özge ağabey.

Tabii nereden malum olduğunu sormaya gerek yoktu çünkü Ayşegül, ağzı kulaklarında bizi izliyordu.

"Bu ikimizden," dedi Selin abla ve bana bir paket uzattı.

"Çok, çok teşekkür ederim," dedim. Gerçekten duygulanmıştım. Özge ağabey, "Haydi paketi aç da, beğenecek misin, görelim," dedi.

Ötekilerde etrafıma toplanmışlar, merakla bekleşiyorlardı. Süslü ambalaj kâğıdını, yırtmamaya çalışarak özenle açtım,

içinde kitaplar vardı. Elime alıp baktığımda, kendimi tutamayıp bir çığlık attım. Bill Cosby'nin kitaplarıydı bunlar!

Arkadaşlar, "Biz de görelim," diye bağrışıyorlardı. Kitapları havaya kaldırdım, herkese gösterdim. Birden Selin abla, Özge ağabey ve ben gülmeye başladık. Üçümüzün başından geçenler düşünülürse, bundan yerinde bir armağan olamazdı.

Tekrar teşekkür ederek, ikisini de öptüm. Onlara kalan pasta ve içeceklerden ikram ettik. Kalabalığı gören geliyor, beni kutluyordu. Sonunda zil çaldı ve benim doğum günü partim böylece sona erdi.

Özge ağabey ayrılırken, "Serra, senden yeni öyküler bekliyoruz. Tümay'ın öyküsü çok beğenildi," deyince tüm benliğimi bir sevinç dalgası sarıp sarmaladı. Başarı müthiş bir şey, azizim! Öhö, öhö!

Akşam anneme armağanlarımı gösterdim ve okulda olanları anlattım. Annem de hediyelerime bayıldı, sonra, "Şimdi odana git bak bakalım, ne var orada," deyince, "Armağanlar!" dedim ve odama doğru bir koşu kopardım.

Yatağımın üstünde kocaman bir kargo paketi duruyordu. Annem de arkamdan gelmiş, beni izliyordu.

"Yoksa anneannemle dedemden mi?" diye sordum.

"Evet," dedi annem.

Paketi öyle bir bantlamışlardı ki, açmak için deliler gibi uğraşmak gerekiyordu. Sonunda makasla kese kese açtım. Tekrar kâğıtlar, kâğıtlar ve sonunda armağanlara ulaşabildim.

Anneannemler bana çok şık bir çanta (ilk doğru dürüst çantam), bir süet yelek (hem de püsküllü) ve bir etek almışlardı. Anneannem bir tane de kendi ördüğü hırkayı koymuş paketin içine.

Hangisine daha çok sevineceğimi bilemedim. Onları daha iyi seyredebileyim diye, teker teker yatağımın üzerine serdim.

Annem, "Haydi onları ara da, teşekkür et," dedi.

Tam ben telefona giderken, telefon çaldı. Arayan Defne teyzemdi. Doğum günüm için arıyorlardı. Sırma'yla da konuştuk. Yarı yıl tatilinde belki Sırma bize gelecekmiş. Buna çok sevindim, onu arkadaşlarımla tanıştırabileceğim.

Telefonu kapamıştım ki, tekrar çaldı. Bu kez anneannemdi, "Birisiyle mi konuşuyordunuz, hep meşgul çalıyordu," deyince, "Evet, teyzemlerle konuşuyorduk. Ben de şimdi sizi arayacaktım," dedim.

"Hediyelerini beğendin mi?" diye sordu hemen.

"Bayıldım anneanneciğim, bayıldım." Telefonun ucundan keyifli keyifli güldüğünü duyabiliyordum.

"Aldıklarım üstüne oldu mu?"

"Daha denemeye fırsat bulamadım ama eminim güzel olacak," dedim.

Biraz da dedemle konuştuktan sonra telefonu anneme verip, odama koştum. Onlar konuşurken, üstümdekileri çeke çeke çıkarıp, eteği ve yeleği üstüme geçirdim. Gerçekten de tastamamdı, hemen çantayı omzuma taktım, hırkayı da giyip yine bir koşu annemin karşısına dikildim.

Annem beni böyle görünce bir kahkaha attı sonra, "Serra gönderdiklerinizin tümünü giymiş, karşımda duruyor," dedi.

"Tastamam olduğunu söyle," dedim.

"Tastamammış," dedi annem.

Dün akşam tüm telefonlar banaydı. Babam da aradı ve armağanını buluştuğumuzda vereceğini söyledi, çünkü bir konferans için İstanbul'daydı ve oradan arıyordu.

Ve tekrar telefon çaldı. Bu kez arayan Cüneyt'ti. Buna gerçekten şaşırmıştım çünkü ona doğum günümü söylediğimi anımsamıyorum. Beni kutladığında, "Nereden biliyordun?" diye sordum.

"Ben bilirim," dedi ve güldü.

"Sahi söylesene, nereden bildin?" diye ısrar edince, "Yazın seninle burçları konuşurken söylemiştin," demez mi! Sevincimden yüreğim hop etti. Şu hâle bak, öylesine konuşurken söylediğim bir şeyi unutmamış!

"Neler yaptın bugün?" diye sorunca, ona sınıftakilerin hazırladığı partiyi anlattım.

Beni dinledikten sonra, "Benim de sana bir armağanım var," dedi.

"Ay Cüneyt, ne gerek vardı, telefon etmen yeterliydi," dedim.

Beni duymamışçasına devam etti. "Yalnız armağanımı kendim vermek istiyorum."

"Ne?" demişim.

"Bu hafta sonu Ankara'ya geliyorum."

"Ama nasıl olur? Nereden çıktı?" Öyle şaşırmıştım ki...

"Yoksa senin için bir sakıncası mı var?" Hemen de bozuk atar!

"Ne münasebet! Tam tersine çok sevindim ama o kadar şaşırdım ki... Yoksa... yoksa beni işletiyor musun?"

"İnan işletmiyorum. Doğum gününü biliyordum. Ankara'ya gelmeyi de zaten istiyordum. Bundan güzel fırsat olamaz, dedim kendi kendime. Annemlere sordum, halam da Ankara'da olduğu için, olur, dediler. Sonuç, bu hafta sonu Ankara'ya geliyorum."

"Harika bir şey bu," diye tekrarlayıp duruyordum. Ne güzel bir gündü benim için.

Cüneyt devam etti. "Cuma gecesi buradan otobüse bineceğim, cumartesi orada olurum. Cumartesi-pazar birlikte oluruz, pazar gecesi döneceğim."

Gerçekten geliyordu! Hem de benim için!

"Haydi artık kapatıyorum, telefonda çok konuşursam annem kızıyor," dedi.

"Bilmem mi," dedim ve telefon kapandı.

İçim içime sığmıyordu, bunu mutlaka biriyle paylaşmak istiyordum.

Hemen Ayşegül'ü aradım, ona olup biteni anlattım. O da benim gibi çok heyecanlandı.

"Sizleri tanıştırabileceğim," dedim. Bunu çok istiyorum. Tüm sevdiğim arkadaşlar bir arada olacaklar. Telefonu kapatınca, gidip kendimi yatağıma attım. Bu konuşmalardan yorgun düşmüştüm.

Biraz sonra annem geldi, hâlimi görünce yine gülmeye başladı, "Yorgun savaşçı," dedi.

"Çok mutlu bir yorgun savaşçı," dedim ben de.

Yine güldü, sonra, "Şimdi biraz uzan ve dinlen, çünkü bu akşam seninle yemeğe çıkıyoruz," dedi.

"Ne!"

"Kızım sana kaç kez söyleyeceğim 'ne' deme diye."

İşte yine huylu huyundan vazgeçmez durumuyla karşı karşıyaydım.

"Benim armağanım da bu gece sana Hilton'da bir yemek yedirmek."

Akşam yemeklerine pek çıkmadığımdan, pek değil şimdiye dek pek pek az çıktığımdan, ne kadar gitmek istediğimi bilir annem.

Sevinmiştim ama, "Gece nasıl çıkarız anne?" demekten kendimi alamadım.

"Bunu daha önce de konuştuk sanırım. Madem sen de, ben de istiyoruz, bir taksiye biner gideriz."

"Ya dönüşümüz?"

"Otelin önünde taksiler var."

"Tarla gibi taksiler..." deyince ikimiz birden gülmeye başladık.

"Ama anne, orası çok pahalı bir yer. O kadar paran var mı?"

"Anneni ne sandın sen?" dedi yine gülerek. Anlaşılan annemin de keyfi yerindeydi ve ekledi. "Kırk yılda bir yapıyoruz bunu. Bu ay başka şeylere dikkat ederiz, olur biter."

"Çok teşekkür ederim anneciğim," dedim. Yorgunluğum geçivermişti. "Ben de yeni giysilerimi giyerim."

"Değil mi ya!"

"Saat kaçta gideceğiz?"

"Sekiz buçuk gibi gitsek, iyidir."

"Öyleyse iki saat var."

"Evet."

"Ben hemen hazırlanayım, o zaman."

"Nasıl istersen güzel kızım benim."

Ondan sonra yataktan fırlayıp kendimi banyoya attım. Bir güzel yıkandım, saçlarımı şekillendirerek kuruttum ve yeni giysilerimi giydim. Tabii çantamı da aldım.

Annem de giyinmiş, boyanmış, çok hoş olmuştu. Zaten annem istedi mi çok güzel olabiliyor.

Bu kez telefonla taksi çağırma gibi şeylerle uğraşmadan sokağa çıkıp doğruca taksi durağına yürüdük.

Annem, "Hilton'a," dedi, ben de arka koltuğa iyice kuruldum.

Yanımızda babam olmadan ikinci kez gece sokağa çıkıyorduk. Ama bu kez daha bir deneyimliydik, geçen sefer olduğu gibi sinirli ve kuşkulu değildik.

Taksi son yokuşu da tırmandı ve tüm ışıkları pırıl pırıl parlayan otel kapısının önünde durdu. Annem şoförün parasını öderken, üniformalı kapıcı kapımızı açmış, çıkmamızı bekliyordu.

İçerisi apayrı bir dünyaydı sanki! Her tarafta pirinç saksılar içinde, dev yeşillikler vardı. Avizelerin ışıklarını yansıtan mermerlerin üstünde boydan boya insanın ayak seslerini yutan yumuşak ve kalın halılar uzanıyor, duvarları tablo-

lar süslüyor, masaların üzerindeki küçük vazoların içindeki çiçek demetleri salonu renklendiriyordu. Otellere gelmeyi öyle seviyorum ki...

Annemle bir kat çıktık ve restoranın bulunduğu yere geldik. Öf, öf, burası daha da başkaydı. Ağır kadife perdeler ve tüllerden dışarısı görünmüyordu, koltuklar kadife kaplıydı. Tüm bu kadife yumuşaklığı içinde hafif bir müzik sesi "kadifece" duyuluyordu.

Bizi gören şef garson, kayarcasına yanımıza yaklaştı ve, "Rezervasyonunuz var mıydı efendim?" diye sordu.

Tepeden bakar bir hâli vardı. Artık bana mı öyle geldi yoksa yanımızda "erkeğimiz" yok diye gerçekten öyle mi baktı, bilemiyorum.

Annem yer ayırttığımızı söyleyince, önümüze düştü ve salonu dolaştırarak, iki kişilik bir masanın önünde durdu.

"Buyrun efendim," diyerek annemin iskemlesini tuttu. Benimkini de hemen koşup gelen bir başka garson tuttu. İkisi de etrafımızda dolanıp duruyorlardı. Masamız çok şıktı. Tek bir karanfille dantel gibi duran süs bitkisini içeren ince uzun vazo, yaldızlı tabaklar ve gümüş şamdan içinde bir mum. Garson mumumuzu yaktı. Vay, vay! Mum ışığında yiyecektik yemeğimizi. Derken ansiklopedi kılıklı mönüleri elimize tutuşturdular ve iki adım geri çekilip beklemeye başladılar.

Annem gözlüğünü taktıktan sonra uzun uzun listeyi inceledik. Ne isimler, ne isimler, anlayana aşk olsun. Bir kez yarısı yabancı dilde yazılmıştı, öbür yarısı duymadığım birtakım isimlerdi. Neyse ki altında yemeğin içinde neler olduğu yazıyordu da, tavuk mu, et mi anlayabildim. Hepsini okuduktan sonra, gözümü anneme dikip beklemeye başladım. Sonunda yiyeceklerimizi seçtik. Daha listeleri masanın üstüne korken, yeniden başımıza üşüştüler. Ama sıkılmaya başlamıştım artık.

Şef garson anneme, "Önce bir içki almak ister miydiniz?" deyince annem istemediğini söyledi. Garson bize yine küçümseyerek baktı gibime geldi. Onun gözünde bir puan yitirmiştik.

"Antre olarak ne istersiniz?" diye sordu bu kez de. Annem bana baktı. "Serra, yemekten önce bir şey ister misin?"

"Hayır anne," dedim.

Şef garsona dönerek, "İstemiyoruz," dedi annem.

Şef garson, kimlere çattık, dercesine içini çekti ve abartılı şekilde, "Peki efendim," diyerek yanımızdan ayrıldı. Bir puan daha kaybetmiştik.

"Ne kadar da kendini beğenmiş adam," diye fısıldadım anneme. Annem dudaklarıyla "sus" işareti yaptı. Ama sorgu sual daha bitmemişti anlaşılan. Bu kez de boynunda minik taşımsı bir şey sallanan bir adam geldi ve "Hangi şarabı istersiniz?" diye sordu.

Annem bir an düşündü, bana baktı. Ben, istemem dercesine başımı salladım.

"Serracığım bu senin doğum günün, hiç olmazsa birkaç yudum içersin," dedikten sonra garsona, "Küçük bir şişe beyaz şarap," dedi.

Bu kez hangi marka filan gibi bir sürü şey üstüne konuştular ve sonunda o da gitti, biz de biz bize kaldık.

Kıkırdayarak sordum. "Neydi o boynundaki?"

"Şarapçılar takar. Bir çeşit şarap uzmanı da diyebiliriz," diye açıklamasını yaptı annem.

"Yaa," dedim. Tabii arkadaşlarla bizim kültürümüz hamburger, pizza ve dönerden öteye gitmediğinden böyle ayrıntılardan haberim yoktu.

Etrafıma göz gezdirdim. Masaların büyük bölümü doluydu. Beyaz saçlı, takım elbiseli erkekler ve şık hanımlar alçak sesle konuşarak, ağır ağır yemeklerini yiyorlardı. Burası hoşu-

ma gitmişti, içimi çektim. Anlaşılan böyle yerlere gelebilmek için, iyi para getiren bir meslek edinmek gerekti.

Anneme bu düşüncemi iletikten sonra, "Biliyor musun anne, ben hâlâ ne yapmak istediğimi bilmiyorum," dedim.

"Demek artık bu konuları düşünmeye başladın," dedi. "İnanır mısın, ben de sana aynı şeyi açacaktım. Gerçi bu yıl daha lise bir öğrencisisin ama bu yıl düşünmeye, araştırmaya başlarsan, gelecek yıla iyi kötü bir fikrin olur. Hem bence gelecek yıl ders almaya başlamalısın."

"Yani üniversiteye hazırlık için mi?"

"Evet."

"Ama bizim son sınıflar bu yıl ders almaya başladılar."

"Bence bu koşullarda hazırlık kurslarına son yıl katılmak biraz geç kalmak oluyor."

"Aslında haklısın anne, çünkü Selin abla bazen çok yakınıyor; hem okul dersleri, hem kurslar, çok zorlanıyoruz, diyor."

"Evet, demek istediğim bu. Ben de bazı arkadaşlarımın çocuklarında aynı şeyi gözledim. Onun için bence sen lise ikide derslere başla, lise üçte de aynı derslerin üzerinden geçer, tekrarını yaparsın. Bu da ilk kez ders alıyormuşçasına güç olmaz."

"Haklısın," dedim. Demek şaka maka önümüzdeki yıl sınav havasına girecektik. O rahat, sadece okul derslerini düşündüğümüz günler bitecekti. Ne fena!

"Anne, yine ilkokul beşinci sınıf havasına gireceğim. Hiç istemiyorum. Ne güzel, sadece derslerimize çalışıp gidiyorduk."

"Sizlere acıyorum. Benim zamanımda ne rahattı, herkes istediği üniversiteye girebiliyordu. Sizin koşullarınız zor ama üniversiteye girmek istiyorsan çok çalışmaktan başka çıkar yol yok."

"Bir de şu sorun var. Neyi istediğimi nasıl bilebileceğim?"

Annem güldü, "Zavallı kızım benim," dedikten sonra ciddileşerek, "Üniversitede, çeşitli dallarda çalışan arkadaşlarım

var. Seni onlarla tanıştırayım, konularıyla ilgili sorular sor, bir bilgin olsun. Bu bir başlangıç olur, en azından. Aslında bunu düzenli biçimde okulunuzun yapması gerek," diye ekledi.

"Okulda bu yıl yeni bir uygulama başladı ama sadece son sınıflar için. Değişik mesleklerden konuşmacılar geliyor, yaptıkları iş hakkında bilgi verip, soruları cevaplıyorlarmış."

"İşte bu güzel," dedi annem. "Bak ne diyeceğim Serra, bence sizler, sınıf öğretmeninize veya müdürünüze başvurun ve bu konularda aydınlanmak istediğinizi söyleyin. Bu konferanslara sadece lise sonları değil, sizleri de alsınlar."

"Ooo, bizim sınıftakilerin umuru mu? Daha iki yıl var deyip oturuyorlar."

"Canım umuru olan birkaç kişi vardır elbette. Onları bul ve gidip konuşun. Hem böyle bir girişim öğretmenlerinizin de hoşuna gider. Her şeyi onların düşünmesini beklemeyin, ne de olsa sorun sizin sorununuz."

İçimi çektim. "Pazartesi günü okula gidince, bir soruşturayım bakayım," dedim.

Bu arada kocaman gümüş kapaklı tepsiler içinde yemeklerimiz geldi. Yine aynı kalabalık başımıza üşüştü. Garson gayet havalı bir pozda gümüş kapakları kaldırdı ve kocaman tabakların ortasında duran minnacık porsiyonlar ortaya çıktı!

Bir kocaman tabağa, bir tam ortasında minnacık duran yemeğe bakınım ve kendimi tutamayıp kıkırdadım. Annem kaşlarını çatınca hemen toparlandım. Ama çok komikti! Hele hele anneminki tam âlemdi. "Dana madalyon" diye bir şey ısmarlamıştı. Koca tabağın tam ortasında üç küçük yuvarlak vardı. Abartmıyorum, ceviz büyüklüğündeydiler! Demek madalyon bunlardı. Ay, gülmekten bayılacaktım.

Benimkiyse, sostan görünmeyen bir parça tavukgöğsüydü. Yanında da bir kaşık haşlanmış sebze. Hepsi bu. Peki, o zaman, tabaklar niye bu kadar büyüktü?

Derken salatalarımız geldi, onların görünüşü pek renkliydi. İnce rendelenmiş havuçlar, turplar, lahana. Ve şarabımız geldi.

Garsonlar ordusu gittikten sonra, "İnsanı aç ve susuz bırakmak için mi bu kadar para alıyorlar?" diye sordum anneme kıkırdayarak.

"Serra!"

"Şaka şaka."

Mikroskobik yemeğimizi yerken annem, "Serra, ne diyorum biliyor musun?" diye söze başladı. "Seninle yazın veya kışın bütçemiz elverirse şöyle ilginç bir, bir haftalık tatil yapalım."

Hemen kulak kabarttım. "Nasıl yani?"

"Ne bileyim, gazetelerde pek çok seyahat reklamı görüyorum. Örneğin, yarıyıl tatilinde bir haftalığına dağa gidebiliriz."

"İyi ama ikimiz de kayak yapmasını bilmiyoruz."

"Haklısın," dedi, bir an düşündü. "Ama başka yerler de var. Örneğin, 19 Mayıs'ta güneye gidebiliriz."

"Ah, işte bu olur."

"Sonra Marmaris, Bodrum var," dedi ve durdu. "Bir de vapurla Akdeniz gezisi var."

"Ay anne, işte bu harika olur," dedim.

"Akdeniz'de pek çok limana uğruyormuş, İtalya'da, İspanya'da, Afrika sahilinde ve sonra İstanbul'a dönüyormuş. Tam bir tur kısacası."

"Anne, ne olur, bunu yapalım. Ben hiç uzun vapur gezisine çıkmadım. Hele de yabancı ülkelere..."

"Öyleyse ciddi olarak araştıralım. Fiyatını da öğreneyim, sezon dışına rastlatırsak daha ucuz olabilir."

"Babam da bize yardım eder," dedim. Öyle ya, Serra'nın tüm masrafları bana ait, dememiş miydi?

Hemen kendimi İtalya'da, İspanya'da hayal etmeye başladım.

Annem güldü. "Âlem kızsın Serra."

"Anne," dedim. "Eğer gidersek, bol bol fotoğraf çeker, günlük tutarım."

Günlük sözcüğü çağrışım yapmış olmalı ki, annem, "Sahi, senin yazı işleri nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Özge ağabey yeni öyküler yazmamı istiyor," dedim.

"Şu sıralar düşündüğün bir şey var mı?"

"Aslında galiba var," dedim kendi kendime konuşur gibi. "Bora'nın yaptığı kazayı kafamda evirip çeviriyorum kaç zamandır."

"Hiç durma, yaz," dedi annem.

Yemeğimiz bitmişti. Bu kez tatlı listesini uzattılar, yanı sıra tekerlekli bir arabayı masamızın yanına getirdiler. Üzerinde neler vardı neler. Profiteroller, elmalı pasta, çikolatalı pasta...

Tatlıyı törensel biçimde sunuyorlardı. Tatlıcı da yine ayrı bir kişiydi. Tabağa seçtiğimiz tatlıyı koyduktan sonra beyaz sos üzerine çikolatalı sosla ilginç bir desen çizdi ve bir tablo sunar gibi bize gösterdikten sonra önümüze koydu. Bu, çok hoşuma gitti. Ayrıca tadına da bayıldım. Rahat bir tabak daha yiyebilirdim.

Derken hesap geldi. Annem doğru dürüst göremediği için toplamı ona ben okudum ve gördüğüm fiyata dudağım uçukladı! Böyle yerlere gelebilmek için çok para gerektiğini bir kez daha anlamıştım.

Paltolarımızı da paltocular ordusu giydirdi, tam bir iki adım atmıştık ki, annem, "Hay Allah," diyerek geri döndü. Bir telaş çantasını karıştırdı ve vestiyerdeki adama para verdi.

Dışarı çıktığımızda bu kez o kıkırdıyordu, "Görüyor musun şu yaptığımı! Böyle yerlere hep babanla gitmeye alışık olduğumdan, paltomu da vestiyerden hep baban aldığından,

para vermeyi unuttum. Neyse ki son anda aklıma geldi. Hay Allah," deyip duruyordu.

Eh, neylersin, öğreniyorduk!

Kapının önünde, bu kez gerçekten taksiler bekliyordu. Kapıcı hemen bir tane çağırdı ve kapıyı açarak bizi bindirdi. Üstelik, bu taksilerde yanıp sönen ışıklar yoktu, arabesk müzik yoktu. Sessiz, sakin, huzurlu bir biçimde evimize geldik.

İkinci deneyimimiz başarıyla sona ermişti!

Yatağıma yattıktan sonra annem gelip beni öptü.

"Harika bir geceydi anneciğim," dedim.

"Memnun kaldığına sevindim," dedi ve yorganımı sıkıştırdı.

Çok güzel bir gün ve gece geçirmiştim. Üstelik iki gün sonra Cüneyt gelecek.

Dedim ya, Fransız Devrimi'ni kutlar gibi bir şey oldu benim bu yılki doğum günüm!

12 Aralık

Cüneyt'i dün yolcu ettim!

Hafta sonu ne çabuk geçti, saatler uçup gitti âdeta.

Cüneyt'in telefon ettiği gün, anneme onun buraya geleceğini, benim de onu arkadaşlarımla tanıştırmak istediğimi söyledim. Neyse ki annem, Cüneyt'i Çeşme'den tanıyor da, bir sorun çıkmadı. Üstüne üstlük, "Cüneyt'i bize de çağır, ben de onu görmek istiyorum," dedi.

Cumartesi sabahı erkenden kalktım, hazırlandım ve telefonun başına geçip oturdum.

Bekle, bekle, bekle. Sonunda, öğleye doğru aradı. "Nerelerdeydin?" dedim, "Kaç saattir senin aramanı bekliyorum."

Meğer sabaha karşı varmış buraya, doğru halasına gitmiş ve yatıp uyumuş. Zaten sesi de hâlâ uykulu çıkıyordu.

"Hemen gelip seni alayım," dedi.

"Senin için ne programlar yaptım, bir bilsen," dedim. Telefonu kapatır kapatmaz, bu kez Ayşegül'ü aradım.

Cüneyt yarım saat sonra bizdeydi. Verdiğim adresi kolaylıkla bulmuş. Bir süre annem, Cüneyt ve ben oturduk. Annem Çeşme'de tanıdığı diğer çocukları sordu, o da hepsi hakkında bir şeyler anlattı. Saat bire geliyordu.

"Haydi artık gidelim. Burada çok şirin bir pizzacı var, tüm arkadaşlar orada olacaklar. Seni, onlarla tanıştıracağım. Hele de Ayşegül'ü tanımanı çok istiyorum," dedim.

Pizzacıya vardığımızda bizim takım eksiksiz oradaydı. Zavallı Cüneyt onca şamata içinde şaşkın bakınıp duruyordu.

Onunla Ayşegül'ü, Banu, Yeşim, Eda, Ahmet ve Burak'ı tanıştırdım. Ayşegül gözünü Cüneyt'e dikmiş, onu inceliyordu. Yani bu kadar dikkatli bakmasa da olurdu. Ya Yeşim'e ne demeli? Geri zekâlı, ne olacak! Tuttu, "Serra, sizden çok söz etti bize," demez mi? Bunlar da arkadaş olacaklar! Böyle dostlarla, düşmana ne gerek var. Şaka, şaka!

Pizzacıdan çıktıktan sonra hep birlikte sinemaya gittik. Cüneyt'e hiç para ödetmedik. "Misafirimizsin," dedik ve onun parasını aramızda bölüştük.

Bazı bazı konu dışı kalıyordu Cüneyt. Bizimkiler aralarında lafa dalınca tabii nelerden, kimlerden söz ettiklerini bilmediğinden öylece dinliyordu. Ayşegül'le ben hemen devreye giriyor, ona açıklamalar yapıyor, konuşmaların dışında kalmaması için çaba harcıyorduk. Kısacası, onun benim için Çeşme'de yaptıklarını, ben burada yapmaya çalışıyordum.

Bir süre sonra ertesi gün buluşmak üzere arkadaşlardan ayrıldık, biz de Cüneyt'le bizim eve döndük. Annem üçümüze güzel bir sofra hazırlamıştı. Cici kadın!

Tam yemekteyken telefon çaldı. Arayan Sırma'ydı. Telefonu bir ben, bir Cüneyt alıyorduk.

Sırma, "Ben işte böyle yakalarım insanı," diye Cüneyt'e takıldı sonra da annesinden izin aldığını, yarıyıl tatilinde kesin olarak bize geleceğini söyledi.

Bizden sonra telefona gelen annem de teyzemle bir süre konuştuktan sonra Sırma'yı mutlaka beklediğimizi söyledi.

Saat dokuza geliyordu ki Cüneyt, "Ben artık gideyim, halam merak eder," diyerek kalktı. Ona bir taksi çağırdık. Mucizeler mucizesi, durakta taksi varmış!

Ertesi gün Cüneyt yine öğleye doğru geldi. Halası sitem etmiş, yüzünü görmüyorum, diye. O da kahvaltıyı halasıyla edip, öğlene kadar onunla oturmuş. Halası bizleri evine davet etmiş, beni ve arkadaşlarımı. Bizimkiler de peki derse, hep birlikte halasına gideriz diye düşündük.

Bu kez öğle yemeğini mantıcıda yedik. Oradan çıkınca, Cüneyt'i Ankara'nın ünlü Atakulesi'ne götürdük, gezdirdik. Sonra da onun halasının evine gittik.

Cüneyt'in halası çok tatlı bir kadın. Bize neler neler hazırlamış. Sandviçler, pastalar... Ahmet hemen yumuldu tabii. Tüm öğleden sonrayı orada müzik dinleyerek, çene çalarak geçirdik. Cüneyt arkadaşlarıma daha bir alıştı, onun için bir gün öncesine göre daha çok eğlendi sanıyorum. Sonra, odasına gidip çantasını hazırladı. Altı buçuk otobüsüyle İzmir'e dönecekti. Bizim çocuklar kalktılar, bir ben kaldım. Cüneyt'i otobüse ben götürmek istiyordum. Onlar gitti, Cüneyt hazırlandı, halasıyla vedalaştı ve çıktık. İçimi nasıl bir hüzün bastı anlatamam. Yolda susup kalmışım.

"Neyin var?" deyince gözlerim doluverdi.

"Serra, yapma ne olursun," dedi Cüneyt.

Böyle ağlayınca kendimden nefret ediyorum ama kendimi tutamıyorum işte. İki gün ne de çabuk geçmişti. Onunla

doğru dürüst konuşamamıştık üstelik. Keşke, diye geçirdim içimden, keşke arkadaşları hiç karıştırmasaydım da, baş başa bol bol konuşsaydık. Zaten ne kadarcık vakit vardı.

O ise beni teselli etmeye çalışıyordu. Zaten işi gücü beni teselli etmek garibimin.

"Bak," dedi, "yarıyıl tatilinde de geleceğim. Sonra sen de baharda gelirsin."

"Annem izin vermez ki..."

"Sırmalar İzmir'de, niye vermesin?" dedi.

Doğru ya, teyzem İzmir'de olduğuna göre, kim bilir belki de bırakırdı. Bir umut ışığı doğmuştu ama yine de üzgündüm.

Terminalde taksiden indik; otobüs gelmiş, yolcuları bekliyordu. El çantasını bagaja verdik.

"Haydi, beni bekleme, git," dedi Cüneyt.

"Kesinlikle olmaz. Sen gidene dek kalacağım," dedim.

"İnat!" dedi.

Ayaküstü abuk sabuk şeylerden söz üretmeye çalıştık. Ben kimseye belli etmeden gözlerimi kuruladım. Bir de herkesin ortasında rezil olmanın âlemi yok.

Sonunda, otobüs şoförü, "İzmir yolcuları kalmasın," diye seslenince, bir kez daha gözlerim yanarak doldu.

Cüneyt eğilip yanağımdan öptü, "Haydi Serra, yarıyıl tatilinde görüşmek üzere," dedi ve ekledi. "Gider gitmez sana yazacağım."

Başımı sallayıp duruyordum, sesim çatlayacak diye korkumdan tek söz etmeden.

Tam içeri girerken, tekrar bana doğru uzandı ve, "Yaptığın her şey için çok, çok teşekkür ederim, Ankara'daki günler çok güzeldi," diye seslendi.

"Sahi mi?"

"Gerçekten," dedi ve şoförün sabırsız bakışları arasında otobüse bindi.

Otobüs hareket ettiğinde, o bana el sallıyordu, tabii ki ben de ona. Otobüs yok olana dek, arkasından baktım, sonra yine gözyaşlarımı yutarak durağa yetişip, ilk geçen otobüse atlayıp evin yolunu tuttum.

Hüznüm öylesine keskindi ki, içim acıyordu âdeta. Yani gelmesi iyi mi oldu, daha mı kötü bilemiyorum. Bu duygular içinde yatıp uyudum o gece.

Bu akşam, az önce telefon çaldı. Arayan Cüneyt'ti. Nasıl sevindim, nasıl sevindim anlatamam. Yolculuğu iyi geçmiş, yanındaki adam ara ara horluyormuş ama o yine de uyumayı becermiş. Bunu öyle komik anlatıyordu ki, telefonun başında iki saat güldüm.

Yine bana ve anneme tüm yaptıklarımız için teşekkür etti. Sahi ne yaptık?

Ama sesini duyunca öyle sevindim ki... Dün onu yitirmişim gibi hissediyordum, oysa bugün telefonda sesini duyunca sanki onu yeniden buldum ve bir sonraki buluşmamızı beklemeye koyuldum.

Her son, yeni bir başlangıcın habercisidir gibi bir sözü vardır annemin. Herhâlde böyle durumlar için söylenmiş olsa gerek.

"Sana mektup yazdım, yarın postalayacağım," dedi.

Ben de, şimdi günlüğümü bitirir bitirmez, ona yazacağım.

İşte doğum günümün son bölümü de böylece kutlandı. Ay, az kaldı en önemlisini unutuyordum. Cüneyt armağan olarak bana kalp biçiminde bir anahtarlık getirmiş! Lay-lay-lom!

İnanamıyorum, demek artık ben tam on altı yaşındayım! Öyle büyük bir yaş gibi geliyor ki... Sanki bu ben değilim.

Yeni yaşımı çok güzel kutladık bu yıl.

Umarım tüm yılım böyle geçer!

22 Aralık

Bugün Ayşegül bize geldi. Onunla yine uzun uzun Cüneyt'i konuştuk. Ayşegül, Cüneyt'i çok beğenmiş. Ötekilerde beğenmişler, tabii bunu söyleyen kızlar, Burak'la Ahmet'in ağzından kolay kolay laf çıkmaz. Ama bir şey demediklerine göre onlar da beğendiler. Sevgili arkadaşlarımın Cüneyt'i beğenmesi benim için önemli.

Babam seyahatten dönünce beni aradı ve geçen hafta sonu nihayet buluşabildik. Beni almak için eve geldi, annem daha çıkmamıştı. Onu buyur etti ve bir kahve bile yaptı. Üçümüz bir süre oturup, tıpkı eski günlerde olduğu gibi oradan buradan konuştuk. Yine de havada bir gerginlik vardı. Babam sürekli benimle bunca zamandır buluşamamasının nedenlerini anlatıyordu.

"Önce İzmir'e gitmem gerekti bir toplantı için, sonra da İstanbul'da bir konferansa katıldım. Bu arada da sınavlar vardı," deyip duruyordu. Kendini suçlu hissediyordu anlaşılan. Huyum batsın, yine acıyıverdim babama...

Annem ise, "Tabii, tabii," diyerek dinliyordu onun sözlerini. Sonunda, "Zaten biz de Serra'yla koşuşturup duruyorduk," diye babamı susturdu.

İşte böyle zoraki konuşmalardan sonra anneme veda edip çıktık. Önce bir sinemaya gittik (sinemalar da olmasa ne yapacağız, bilmem). Dışarı çıktığımızda hafif hafif kar atıştırıyordu. Hava iyice soğumuştu. Ben, akşam yemeğini yine bir lokantada yiyeceğimizi düşünürken, babam arkadaşlarının bizi akşam yemeğine davet ettiklerini söyledi. Önce onun evine uğrayıp, orada biraz oyalanacaktık, sonra da yemeğe gidecektik.

"Hem de yeni evimi görmüş olursun Serra," dedi babam azıcık buruk bir gülümsemeyle.

Çankaya'da küçücük bir evdi bu. Bir yatak odası, bir salon.

"Küçükmüş baba," dedim.

"Bana yetip de artıyor bile," dedi.

Evde pek bir eşya da yoktu. Tabii koltuklar, masa filan vardı da, benim kendi evimizde alıştığım gibi biblolar, sehpalar, çiçekler yoktu. Dümdüz bir evdi sanki. Duvarlar boş, masanın üstü boş. İnsana garip bir duygu veren ruhsuz bir ev...

Bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamış olmalı ki, "Ee, ne de olsa bekâr evi," dedi babam ve ekledi. "Sen otur, dinlenmene bak. Orada okuyabileceğin bazı gazete ve dergiler olacak. Ben de tıraş olup hazırlanayım. Kahve, çay yapmak istersen, her şey mutfakta," dedi ve minik banyoya yollandı.

Arkasından, "Evi kim temizliyor?" diye sordum.

"Haftada bir kadın geliyor," diye seslendi banyodan.

Orada oturacağıma evi dolaştım. Mutfak da minicikti ve bulaşık taşında yıkanmamış birkaç tabak ve bardak duruyordu. Sonra yavaşça yatak odasına geçtim. Orası da boş bir odaydı, yatakla dolap dışında. Ve yatak darmadağınıktı. Babamın yatak yapmaktan hiç hoşlanmadığını gayet iyi bilirim çünkü biz annemle üç gün için bir yere gidecek olsak, döndüğümüzde yatağını hep böyle karmakarışık bulurduk da annem çok gülerdi. Dağınık yatağa bakarken, içim burkuldu.

Hemen kolları sıvayıp yatağını topladım, oraya buraya atılmış giysilerini dolaba astım, sonra mutfağa geçip bulaşıkları yıkadım. Banyodan su sesi geliyordu, duş alıyordu anlaşılan. Mutfakta işim bitince, salona geçtim, yerdeki gazete ve dergileri desteleyip, bir köşeye koydum. Toz bezini bulup, üç beş parça eşyanın tozunu aldım.

Bu arada babam banyoda işini bitirmiş, odasına geçmişti.

"Ooo," diye bir ses yükseldi yatak odasından. Yeni yapılmış yatağı görmüştü.

Az sonra salona geldi, etrafa bir göz gezdirdikten sonra bana gülümseyerek baktı ve, "Eve bir genç kız eli değdiği nasıl da belli oluyor," dedi.

Yine içim burkuldu ama ben de gülmeye çalıştım.

"Teşekkür ederim Serra," dedikten sonra giyinmeye gitti. Odasından çıktığında pek şıktı. Spor ceketini ve kareli yeleğini giymişti. Misler gibi tıraş losyonu kokuyordu.

"Haydi gidelim artık," dedi saatine bakarak.

Önce bir çiçekçiye uğrayıp, çiçek yaptırdık.

Gittiğimiz, bir çatı katıydı. Bu nedenle de Ankara'nın ışıklar içinde görünümü gerçekten güzeldi. Ev sahipleriyse ilginç tiplerdi. Adam, sakallı ve bıyıklıydı; entel havasında... Karısı, uzun bir ev elbisesi giymiş, boynuna, kollarına bir dolu boncuklar takmıştı. O da entel havalıydı. Evlerini tam kendilerince döşemişlerdi. Yerlerde kilimler, yastıklar; her köşede bakırlar, duvarlarda türlü çeşitli resimler ve bol bol kitaplar... Aslında hoş bir evdi.

Şelale Hanım (ev sahibesi) babamı görünce sanki beklemiyormuş gibi bir çığlık atıp boynuna sarıldı, öptü. (Bu ne samimiyet!) Sonra bana döndü, "Kızın, değil mi?" dedi dramatik bir edayla.

"Hayır, kızı değil büyükannesiyim," diyecektim az daha. Yani insanlar bazen öyle anlamsız sorular soruyorlar ki...

Öteki konuklar yüksek sesle gülüşüp, konuşuyorlardı. Babamla beni coşkuyla karşıladılar. Alışık olmadığım bir topluluk olmasına karşın değişik ve tatlı insanlardı. Onlar beni, ben onları süzüyorduk. Beni adam yerine koyup, bir sürü sorular sordular. Genç olduğum için uzaydan gelmişim gibi beni inceliyor, soru üstüne soru soruyorlardı. "Kaçıncı sınıftasın?"

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Babam geriye doğru yaslanıp piposunu yaktı ve, "Kızım öykü yazarıdır, geçenlerde bir öyküsü okul dergisinde basıl-

dı," dedi. Önemsemezmiş gibi görünmesine karşın, sesinde gizli bir övünme vardı.

Bu büsbütün ilgilerini çekti.

Ev sahibi, "Öyleyse yazar olmayı düşünüyorsundur, değil mi Serra?" diye sordu.

"Henüz tam olarak ne yapmak istediğimi bilmiyorum," dedim.

Bunun üzerine Şelale Hanım, "Ama bir yeteneğin var. Bunu geliştirip yazar olmayı neden düşünmüyorsun?" diye üsteleyince, bir an duraladım sonra, "Düşünmüyor da değilim ama geçinmek için bu yeterli olacak mı?" deyince ortalığı bir gürültü kapladı. Kimi gülüyor, kimi bağıra bağıra bir şeyler söylüyordu.

Sonunda konuklardan yine sakallı bir adam, "İşte azizim," dedi. "Günümüz gençliğinin artık bizler gibi düşünmediğinin açık kanıtı." Bu bir övgü müydü, yergi mi, pek anlayamadım.

"Ama Serra," dedi Şelale Hanım boncuklarını şıngırdatarak. "Her şey para değildir. Sanat da önemli."

Haklıydı, hem de çok haklı.

"Haklısınız," dedim. "Yazı yazmayı çok seviyorum ama güvencede olmayı da seviyorum."

Yine bir gürültü koptu. Koca adamların ilgi odağı olmak hoşuma gitmişti. Sanki onlar gençti, ben çok daha yaşlı ve benimle tartışıp duruyorlardı.

"Peki senin arkadaşların da senin gibi mi düşünüyorlar?"

Şöyle bir düşündüm, arkadaşlarımın neler istediklerini zihnimden geçirdim.

"Sanırım çoğu öyle. Yani hepimiz sanatın çeşitli dallarıyla uğraşmak isteriz ama böyle bir uğraşa vakit ayırabilmek için önce geçimimizi sağlamamız gerek," dedikten sonra sevimsiz olmayı göze alarak devam ettim. "Yaşam koşulları ortada, bu

tür düşündüğümüz için bizleri suçlar gibi konuşuyorsunuz ama bir tek ders kitabının fiyatı, bir tek defterin fiyatı ne kadar biliyor musunuz? Ki bunlar okula gidebilmemiz için en gerekli araçlar; bir de bunun gerisini, diğer ihtiyaçları düşünürseniz..."

Babam konuşmaya katılmadan keyifli keyifli oturduğu yerde gülümsüyor, maç izler gibi bir bana, bir onlara bakıyordu.

"Peki arkadaşların ve sen, okul saatleri dışında müzikle, resimle, okumakla ilgileniyor musunuz? Örneğin bir modern dans grubuna katılıyor, bir müzik aleti çalmasını öğreniyor musunuz?"

Bu sorular üstüne kendimi tutamayıp güldüm. Biz nerelerdeydik, onlar nerede...

"Çok isterdik," diye cevapladım soruları, "inanın hem de pek çok. Ama vaktimiz yok. Hele de ilkokulun ve lisenin son yıllarında hep giriş sınavları için kurslar, dersler... Hafta sonu gelse de dinlenelim diye değil, daha çok çalışabilelim, diye düşünüyoruz. Bu durumda sorduğunuz güzel şeylere nasıl zaman ayıralım?" dedikten sonra onları biraz daha aydınlatmayı düşünerek, "En rahat dönem, ortaokul yıllarıdır ama o dönemde de öyle yüklü ödevler, bol bol ezberler veriliyor ki, ancak yetişebiliyoruz. Ben ki okumayı çok çok severim, ancak yazın dilediğim gibi okuyabiliyorum. Koca kış boyu derslerden kalan zaman da okumak istediğimin pek azını gerçekleştirebiliyorum, sonra da gençlerin kültürü eksik, güzel sanatlara ilgi duymuyorlar, kitap okumuyorlar diye eleştiriliyoruz," diyerek tiradımı bitirdim.

Bana yüklenmeyi bırakmış, şimdi de bağıra çağıra aralarında konuşuyorlardı.

"Milli Eğitim'de reform şart, azizim," diyordu az önce beni sorgulayan sakallı adam.

Hoş insanlardı ama annemin arkadaşlarından ne kadar değişiktiler. Annemle babamın farklılıklarını, babamın bu dostlarını tanıyınca daha da iyi anladım.

Sıra yemeğe gelmişti sonunda. Bu habere çok memnun oldum çünkü karnım zil çalıyordu. Kocaman kırmızı beyazlı kareli bir örtünün üzerinde ilginç desenli toprak tabaklar, salata kâseleri vardı. Bir toprak sürahide su, diğer minik sürahideyse bir demet papatya, kış ortasında bahar gibi duruyordu.

"Ne kadar güzel," dedim.

Babam, "Tüm bu takımı Şelale yaptı, Serra. Kendisi seramikçidir," dedi.

Böyle şeyler yapabilmek ne güzel! Şelale Hanım, boynuna kırmızı bir peçete bağlanmış şarap şişesinden herkesin bardağına şarap koydu, sonra da enfes kokular saçan bir tabak lazanyayı masanın ortasına yerleştirdi. Erimiş peynir, domates ve sarmısak kokusu iştahımı büsbütün kabartmıştı.

Yemek boyu resim sergilerinden ve ressamlardan söz edildi. Konuklardan bir hanım arkeologmuş, sakallı adam mimar, ev sahibiyse babam gibi öğretim görevlisiymiş ama sanat tarihi profesörüymüş.

Yemek süresince ve yemekten sonra konuştular, konuştular, konuştular. Bu arada iyi de dedikodu yapıyorlardı, laf aramızda. Yok şu ressamda aslında iş yokmuş, yok o falanı taklit ediyormuş, yok öbürü havalar veriyormuş kendine son zamanlarda... Hani dedikodu kötü şeydi? Entel takımı böylesine dedikodu yaparsa, bizim gibi sade vatandaşlara kızılmamalı o zaman.

Müthiş uykum gelmişti. Ayrıca eve de geç kalıyorduk. Babamın gözünün içine bakıyordum ama o oralı değildi. Kendini kaptırmış, konuşuyor da konuşuyordu arkadaşlarıyla. Annemin merak edebileceğini hiç düşünmüyordu anlaşılan. Aklıma annemin babam hakkında söyledikleri geldi. Örne-

ğin, annem burada olsaydı, saati asla kaçırmaz, evde bekleyeni düşünür ve vaktinde kalkardı. İçimi çekip, beklemeye devam ettim.

Bir ara artık dayanamayıp babamın yanına gittim, "Baba, eve geç kalıyorum, annem merak edebilir," dedim.

Şelale Hanım oturduğu yerden, "Derya burada olduğunuzu bilmiyor mu?" diye sordu.

Babam, "Serra'nın benimle olduğunu biliyor," deyince, "İyi ya, o zaman merak etmesi için bir neden yok," deyiverdi.

Oh, ne kadar da rahattılar! Az önce yazdığım gibi, hoş insanlardı ama insan onlar gibi olmayınca, bu rahat hâllerine uyum sağlamak güç olurdu herhâlde, diye düşündüm.

Babam nihayet benim sıkıldığımın farkına varabildi ve istemeye istemeye saatine baktı, "Serra'yı eve götürmem gerek," dedi.

"Aaa olur mu, daha erken," dedi Şelale Hanım, oysa saat ikiye geliyordu. "İstersen Serra'yı bıraktıktan sonra yine gel."

"Yok, yok artık gidelim," diyerek babam piposunu tablanın kenarına vurunca, vazgeçmesin diye hemen ayağa fırladım.

Vedalaşırken, "Seni yine bekleriz Serra," dedi Şelale Hanım.

O sakallı adam da, "Başarılar dilerim Serra, öykülerini yazmaya devam. Her şeye karşın ateşe devam," dedi yumruğunu sallayarak. O hâliyle çok tatlıydı!

Dışarısı adamakıllı soğuktu. Eve gelene dek arabada uyukladım. Pencerede ışık vardı, zavallı annem oturmuş, beni bekliyordu anlaşılan. Babam beni yukarı çıkardı, kapının önünde öptü ve "Seni yine arayacağım," diyerek merdivenlerden inerken, ben de anahtarımla kapıyı açıp, usulca içeri girdim. Yatıp uyumaktan başka bir isteğim yoktu o anda.

Bir acele soyunurken annem geldi, tabii uyumamış, beni beklemişti. "Güzel vakit geçirdin mi?" diye sordu.

"Evet," dedim esneyerek.

"İyi," dedi, "şimdi yat uyu, yarın bana anlatırsın. Gözlerin kan çanağına dönmüş."

Sesinden bu yaşta bir kızın bu saate kadar ayakta tutulmasını onaylamadığı seziliyordu ama kendini tutup bir şey söylememişti.

Yatağıma girdiğimde, babamla birlikte olduktan sonra eve geldiğimde duyduğum o delice hüznü yaşamadığımın farkına vardım. Demek artık bu buluşmalara alışıyordum.

Yani sevinçten göbek atmıyordum ama insanın içini acıtan o hüzün yoktu.

25 Aralık

Anneannemler yılbaşı için bize geliyorlarmış! Ne iyi!

Yılbaşında annemle yalnız kalmayacağız, ne de olsa babamsız ilk yılbaşım olacaktı. Anneannem de bunu düşünmüş olmalı ki, dedemi önüne katmış geliyor. Anneme yılbaşı gecesi için bir otelde yer ayırtmasını söylemişler telefonda. İşte bu muhteşem olacak. Güzel bir otelde, büyük bir ihtimalle Hilton'da, hep birlikte yemek yiyip, özel yılbaşı programı izleyeceğiz.

Bu pazar, yeni bir öyküye başladım. Bora'nın araba kazasını, tabii isimleri değiştirerek yazmaya koyuldum. Ağır gidiyor ama olsun. Son edebiyat kolu toplantısında yeni bir öyküye başladığımı Selin ablaya söyleyince, "Bitirince haber ver, okumasını yapalım," dedi.

Eğer bunu da beğenirlerse, ikinci öyküm de basılırsa, harika olacak. Konusundan azıcık Özge ağabeye söz ettim, beğendi. Galiba bu iş olacak. Harika! Harika!

Anı defterim de bitiyor, yeni bir defter almam gerek. Yarın köşedeki kırtasiyeciye gidip defterlere bakacağım. Şöyle süslü,

neşeli, pembeli bir şey olsun istiyorum. Ama bu defteri ömrüm boyu saklayacağım çünkü çok özel bir defter oldu.

31 Aralık

Dün gece ilginç bir rüya gördüm! Yine Cosby babamlaymışız. Bu kez ben onu değil, o beni yanına çağırıyormuş da gitmişim.

"Hemen geldim," diyormuşum. Merak içindeymişim ve beni niye çağırdığını soruyormuşum.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var, Serra," diyormuş bana. "Gel, otur yanıma."

Yanına oturuyormuşum, yüzünde ne kadar ciddi bir ifade varmış bu kez.

"Bak canım, biz artık buradan gidiyoruz, onun için seninle bir daha buluşamayacağız."

"Neden?" diye feryat ediyormuşum.

Yavaşça, "Çünkü artık bana ihtiyacın kalmadı," diyormuş.

"Hiç de değil," diyormuşum, panik içinde.

"Bak canım, beni dinle. Sen artık güçlüsün, düşlerin yardımına ihtiyacın yok. Bu yıl bana gereksinimin vardı, bu nedenle ben yanındaydım ama artık kendi ayaklarının üstünde duracak hâle geldin. Şimdi, böyle olduğuna göre hâlâ bana dayanırsan, koltuk değneklerine dayanarak yürüyenlere benzersin. Oysa senin artık o koltuk değneklerini atma zamanın geldi. Sorunlarını kendi başına çözecek güçtesin artık."

"Ama ben seni çok seviyorum, Cosby baba," diyormuşum gözlerim dolarak.

"Ben de seni canım," diyormuş Cosby baba. "Ben de seni... Birbirimize sevgimiz olduğu gibi kalacak."

"Ama ben her derdimi seninle çözüyordum."

"Bak tatlım, aslında kendin çözüyordun da, ben düşünmene yardımcı oluyordum. Sorunları benim çözümlediğimi zannediyordun ama onlarla asıl baş eden sendin. Biraz desteğe gereksinimin vardı, o kadar. Artık bu gerçeği görmen gerek. Sorunlarınla sen baş ettin, ben değil. Nelerin altından kalktın, bir düşünsene!"

Sahi, düşününce, ben nelerin altından kalkabilmiştim! Cosby babam söyleyene dek, bunun hiç de farkında değildim. Birden kendimi güçlü hissediyormuşum.

"Kendi sorunlarını yenmekle kalmadın," diye devam ediyormuş Cosby baba, "annene de destek oldun. Onu, sorunlar yaratıp, bir de sen üzmedin."

Evet, üzmemiştim. Bu da doğruydu.

"İşte onun için birbirimizi yine seveceğiz ve hep anacağız. Ben hep senin anılarında olacağım ama artık bana ihtiyacın yok ve ben de senin bunun bilincinde olmanı istiyorum. Artık güçlüsün ve kendi ayaklarının üstünde durup pek çok sorunu çözümleyebilirsin. Öyle şeylerden geçtin, bu sınavı öylesine iyi notlarla verdin ki, olayların seni üzüp, hırpalamasına karşın güçlendin ve bu deneyimler sayesinde bundan böyle göğüsleyemeyeceğin sorun yok. Buna gönülden inanıyorum, Serracığım."

Birbirimize sarılıyormuşuz, onu doyasıya öpüyormuşum.

"Tamam mı canım," diyormuş konuşmamızın başından bu yana ilk kez gülümseyerek. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık Cosby baba," diyor ve kendimi tutamayarak ekliyormuşum. "Ama seni ömrüm boyu unutmayacağım."

"Ben de seni Serracığım ve uzaklarda da olsam seni hep gözleyeceğim," derken sanki o kocaman gözleri buğulanıyormuş.

"Teşekkür ederim Cosby baba. Bana verdiğin sevgi için, tüm yardımların için çok teşekkür ederim."

Uyandığımda hâlâ, "Teşekkür ederim Cosby baba, teşekkür ederim," diye mırıldanıyordum. Yanaklarım sırılsıklamdı.

İçimde buruk bir sevinç vardı. Sanki çocukluğumun bir parçası daha kopup gitmiş, buna karşın büyükler dünyasına bir adım daha atmıştım. Hem hüzünlüydüm, hem sevinçli. Büyüme sancıları dedikleri bu olmalıydı.

Uzun bir süre rüyanın etkisinde kaldım, onunla konuştuklarımızı kafamda evirip çevirdim. Sabaha karşı tekrar uyuyakalmışım.

Az sonra otele gideceğiz. Anneannemle annem odalarında giyiniyorlar, dedem ise televizyon izliyor. Ben çoktan süslenip püslendiğim için onları beklerken bu satırları yazıyorum.

Defterimin son sayfaları bunlar. Cosby baba gibi bu özel defterden de ayrılıyorum artık. Yeni bir deftere başlayacağım. Dün kırtasiyecide tam istediğim gibi bir defter bulup hemen aldım. Şu anda masamın üstüde gıcır gıcır duruyor.

Ayrılıklar ve yeni başlangıçlar!

Eski defterler, yeni defterler!

Geçmiş günler, gelecek günler!

Az önce babamla Cüneyt aradılar, ikisi de yeni yılımı kutluyorlar. Cüneyt yarıyıl tatilinde gelebiliyormuş! Lay-lay- lom!

Yeni yıl için bazı kararlar aldım. Yeni yılda beni bekleyen güzel şeyleri düşünüyorum.

Önce anneme daha çok yardımcı olmalıyım (evde, ev işlerinde.) Başladığım öyküyü bitireceğim ve yazmaya devam edeceğim. (Ateşe devam...)

Üniversite için araştırma yapmaya başlayacağım, meslekleri ciddi ciddi araştıracağım.

Notlarımı yüksek tutmaya çalışacağım. (Artık ne kadar olabilirse...)

Gelecek yıl okul dergisinde çalışmak için Özge ağabeye başvuracağım. (Ondan artık eskisi kadar korkmuyorum!)

Cüneyt yarıyıl tatilinde geldiğinde üzülmemeye çalışacağım çünkü ben de baharda İzmir'e gidebilirim.

Okulda bazı arkadaşlara karşı daha sabırlı olmaya çalışacağım. (Bu bazen zor olacak.)

Ve mutlu olmaya çalışacağım çünkü mutlu olmak istiyorum. (Vara yoğa üzülmeyeceğim.)

Annemi seviyorum.

Babamı da seviyorum.

Anneannemle dedemi seviyorum.

Cüneyt'i seviyorum.

Ayşegül'ü ve diğer arkadaşlarımı da seviyorum.

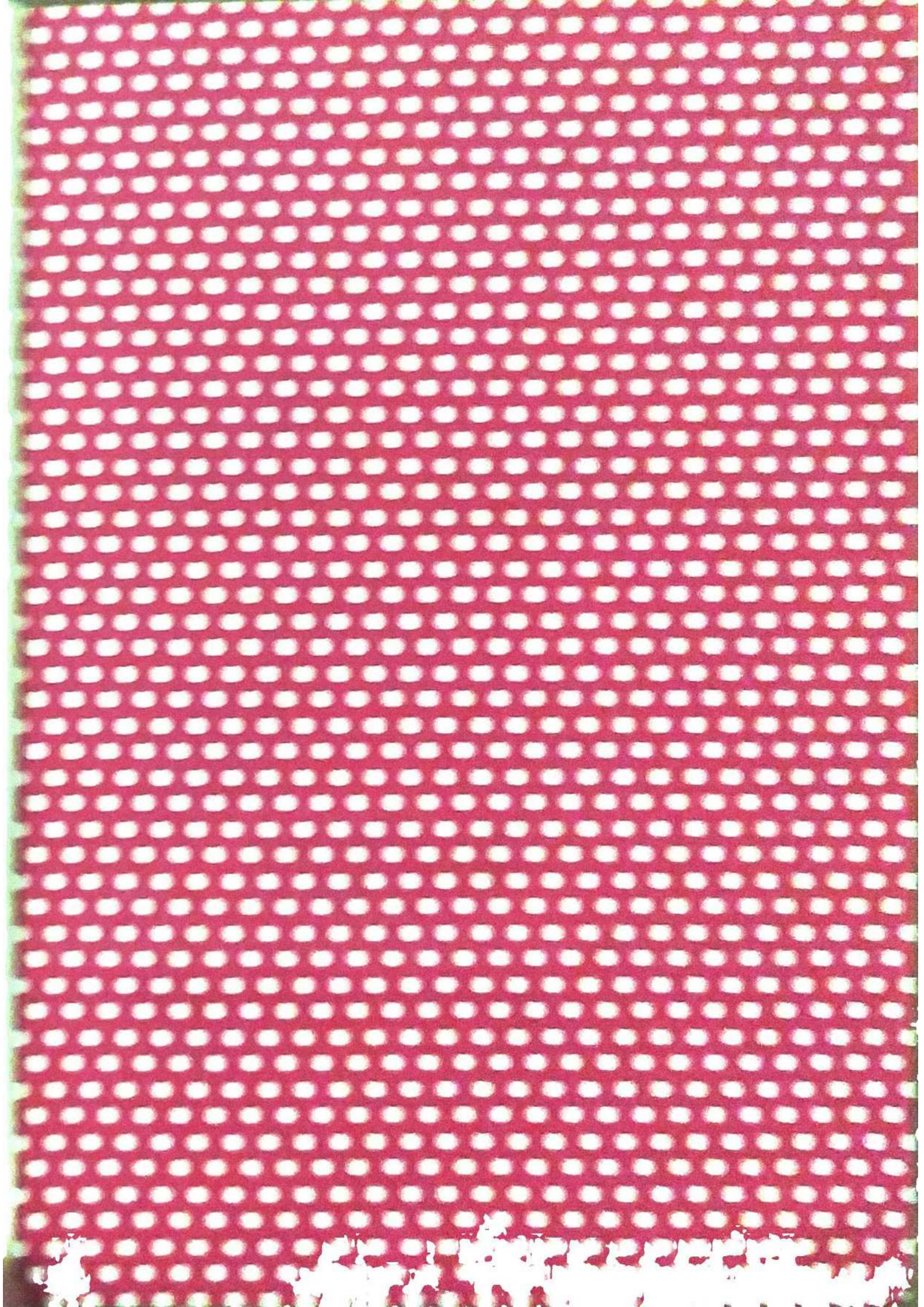
Ve Cosby babamı çok, çok seviyorum.

Hepsini çok seviyorum ve mutlu olacağıma inanıyorum!

twitter: violence

OKUDUNUZ MU?

İpek Ongun
YOKSA HAYAT GENÇKEN DAHA MI ZOR?
1. BASKI
50.000
ADET
Artemis ROMAN

İPEK ONGUN

1961 yılında Amerikan Kız Koleji Edebiyat Bölümü'nden mezun oldu. Yazı yaşamına lise yıllarında *Doğan Kardeş* dergisine çeviriler yaparak başladı. 1980 yılında ilk çocuk romanı *Mektup Arkadaşları* yayınlandı. *Yaş On Yedi* gençlik için yazdığı ilk romandır. Bundan sonra kalemini hep gençler için romanlar ve öne gençler için kişisel gelişim ve yaşam kültürü alanındaki çalışmalarında kullandı. 1991 yılında Tüyap'ta "Altın Kitap Ödülü"nü aldı. Gençler için yaptığı çalışmalar nedeniyle kendisine Toros, Akdeniz ve Tarabya Rotary Kulüpleri tarafından 1995-1996, 2003-2004 ve 2006 yıllarının "Meslek Hizmeti" ödülleri verildi. 1998 yılında Oriflame firmasının 250.000 kişilik halk jürisine yaptırdığı anket sonucunda "Yılın En Başarılı Kadın Yazarı" seçildi. 2009 yılında İçel Soroptimist Kulübü tarafından "Başarılı Kadın" ödülüne layık görüldü. 2010 yılı Türk Kütüphaneciler Derneği'nin araştırması sonucundaysa, kütüphanelerde kitapları en çok okunan yazar ilan edildi. 2012 yılında "Uluslararası Çukurova Sanat Ödülü"nü aldı. 2014 yılındaysa Lions Kulübü tarafından verilen "Melvin Jones Yaşamboyu Hizmet Ödülü"nün sahibi oldu. Ongun'un çıkış noktası gence hizmet, önce kitabı ve okumayı sevdirmek, sonra da gençlik döneminin karmaşık sorunlarını, yine gençlerle el ele vererek aşmaya çalışmak. Evli ve iki genç kadın annesi olan İpek Ongun, yazı yaşamını çok sevdiği Mersin'de sürdürmekted

Bir Genç Kızın Gizli Defteri

Neden yazarız?
Daha doğrusu neden anı defteri tutarız?
Yaşamımızın her döneminde ama özellikle ilkgençlik çağında, sorunlarımızı, mutlu mutsuz anılarımızı bizi yargılamadan dinleyen, paylaşan birilerine gereksinim duyarız.
Ve bu biri, evet, bildiniz, anı defterimizdir.

Serra anılarını yazmaya başlıyor

On beş yaşındaki Serra tüm duygularını, düşüncelerini anı defteriyle paylaşıyor. Annesiyle babası neden tuhaf davranıyorlar?
Yoksa yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?
Çeşme'de tatil günlerinde tanıştığı yeni arkadaşları, Serra'nın yaşamında ne gibi değişikliklere neden olacak?

Tüm bu soruların cevaplarını Serra'nın anı defterinde bulacaksınız...

ARTEMİS

"BİR GENÇ KIZIN GİZLİ DEFTERİ" Koleksiyonu

